

ALFRED HITCHCOCK

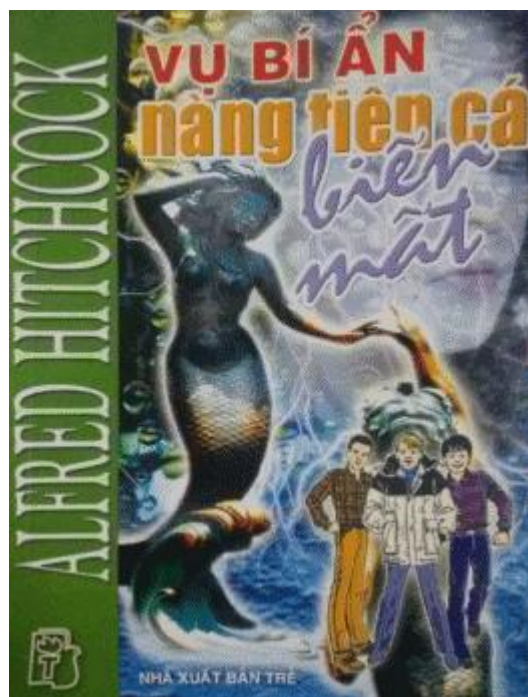

VỤ BÍ ÁN nàng tiên cá

*liên
mật*

NHA XUẤT BẢN TRE

ALFRED HITCHCOCK
BÀ THÁM TỬ TRẺ
VỤ BÍ ẮN NÀNG TIÊN CÁ BIẾN MẤT

Truyện trinh thám thiếu nhi
Người dịch: ĐÀI LAN
Thực hiện ebook: HOA QUÂN TỬ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

LỜI MỞ ĐẦU CỦA ALFRED HITCHCOCK

Xin chào các bạn ưa thích bí ẩn !

Nếu đã quen biết với Ba Thám tử trẻ rồi, thì các bạn không cần đọc lời giới thiệu này. Cứ lật ngay sang chương một và bắt đầu thưởng thức cuộc phiêu lưu mới này, một cuộc phiêu lưu hồi hộp với một thằng bé hay quậy, một khách sạn có ma, một kẻ yêu thích chó rất khó tính, và tất nhiên có cả nàng tiên cá. Các bạn sẽ được nghe kể về cái chết thời xưa của một nữ diễn viên xinh đẹp từng...

Nhưng tôi không được tiết lộ quá nhiều ngay từ đầu. Nhiệm vụ tôi là giới thiệu, chứ không phải là kể câu chuyện.

Ba Thám tử trẻ là một bộ ba sống ở Rocky, một thành phố nhỏ bên bờ Thái Bình Dương. Hannibal Jones, Thám tử trưởng và thủ lĩnh của nhóm, là một cậu con trai mũm mĩm, thông minh, đọc sách rất nhiều và nhớ tất cả những gì mình đọc. Peter Crench, thám tử phó, thì lực lưỡng, trung thực, nhưng nếu nói thật, cũng hay lo sợ trước những tình huống nguy hiểm mà Hannibal hay đưa ba thám tử vào. Bob Andy nhỏ nhất, nhưng liều lĩnh và kiên trì không kém gì Hannibal và Peter. Bob phụ trách Lưu trữ Nghiên cứu cho nhóm thám tử.

Bây giờ khi đã được giới thiệu về Ba Thám tử trẻ rồi, thì các bạn đã sẵn sàng để bước vào một câu chuyện đầy pháo hoa, kho báu mật, những vụ mất tích và những khám phá kỳ diệu !

ALFRED HITCHCOCK

I

THẰNG BÉ BỊ LẠC

- Nó đi mất rồi ! Todd đi mất rồi ! Nó biến mất tiêu rồi !

Người phụ nữ chạy ra từ sân trong phía bên kia đường. Chị đẹp và rám nắng. Nhưng trông có vẻ sợ hãi.

- Bác Conine ơi, nó lại đi mất nữa rồi ! Chị la lên. Cháu không thấy nó đâu hết !

Ông già đang ngồi trên băng ghế ở chỗ đi dạo, vui vẻ trò chuyện với ba cậu bé. Nhưng ông đột nhiên tỏ ra bức mình rồi thốt lên:

- Trời ! Bộ thằng nhỏ đó không thể nào ngồi yên hai giây hay sao ?

Ông đứng dậy bước đến chỗ người phụ nữ.

- Regina à, cô đừng lo, ông nói. Nội trong ngày nay, Todd sẽ còn bỏ đi ít nhất một lần nữa cho xem. Tiny sẽ trông cháu bé mà.

- Tiny không đi với nó, người phụ nữ nói. Tiny đang ngủ, rồi khi cháu nhìn đi chỗ khác hai giây thôi, thì Todd đã biến mất. Nó đi có một mình !

Khi nghe vậy, ba cậu bé ngồi với ông già nhìn nhau.

- Con trai của cô mất tích à ? Cậu bé mồm mím nói. Em bao nhiêu tuổi ạ ?

- Năm tuổi, người phụ nữ trả lời, và nó không được phép bỏ đi một mình.

- Nó sẽ không đi xa đâu mà, ông Conine nói. Ta sẽ tìm kiếm trên Đại lộ Đại dương này. Cô đi lối này, còn tôi đi về hướng bên du thuyền. Ta sẽ tìm ra cháu thôi. Cô sẽ thấy.

Ông vỗ vỗ cánh tay người phụ nữ. Cô bước đi, có vẻ hoài nghi. Ông già nhìn theo cô, rồi đi theo hướng ngược lại.

- Năm tuổi, cậu bé mảnh khảnh đeo kính ngồi trên băng nói. Đây Babal, chỗ này lắm kẻ kỳ quặc. Nếu có đứa em năm tuổi, chắc chắn mình sẽ không để cho nó đi lang thang một mình.

Cậu bé mập gât đầu, có vẻ băn khoăn. Đó chính là Thám tử trưởng Hannibal Jones. Cậu cùng hai bạn là Peter Crench và Bob Andy đã đến Venice, một thành phố nhiều màu sắc của Californie, rất sớm trong ngày. Ba bạn từ Rocky đi xe đạp dọc theo bờ biển vì

một dự án của Bob. Sau khi khóa xe vào một cái giá trước chợ, ba bạn tản bộ dọc suốt Đại lộ Đại dương, chỗ đi dạo có lát đan rộng rãi chạy dọc theo bờ biển.

Venice là một festival đường phố vui nhộn, nhưng cũng có mặt trái, gần Đại lộ Đại dương, ba bạn đã thấy một nhóm người lang thang ngồi chồm hổm trên bãi cát, làm bầm chuyền nhau một chai rượu. Rồi ba bạn thấy một thanh niên bị bắt giữ, còng tay dẫn đi vì tội bán thuốc phiện. Rồi ba bạn còn thấy một kẻ giả làm khách hàng đi ăn cắp hàng hóa đang bỏ chạy từ một siêu thị nhỏ đối diện bờ biển, hai tay ôm đầy những gói thức ăn, trong khi chủ siêu thị kêu cứu.

Hannibal nhớ lại những gì đã đọc về Venice. Bãi biển được cho là nơi ẩn náu của những kẻ đang trốn chạy, họ đến đây sống dưới cầu tàu. Nghe nói những băng thanh niên du côn trộm cướp hoành hành ở các đường phố gần đó. Đây không phải là nơi để một thằng bé đi lang thang một mình.

Hannibal nhìn hai bạn mình. Bob và Peter đang nôn nóng nhìn Hannibal, chờ thám tử trưởng ra quyết định.

- Dường như đây là một vụ cho Ba Thám tử trẻ ! Hannibal nói.

Bob và Peter mỉm cười đồng tình.

Ba thám tử lên đường dọc theo Đại lộ Đại dương. Họ tìm kiếm có phương pháp hơn ông Conine già và người mẹ của thằng bé. Ba thám tử nhìn vào các ô cửa, xem phía sau các thùng rác, dừng lại hỏi chuyện những đứa trẻ đi chân không đang chạy nhón nháo dọc theo bãi biển. Rồi cả ba đi ngược lại những con đường và những lối đi nối liền Đại lộ Đại dương với những con đường song song.

Chính trong một đường phụ như thế mà ba thám tử nhìn thấy một thằng bé núp dưới một cổng vòm. Cậu bé đang có một cuộc trò chuyện hăng hái với một chú mèo vàng hoe.

- Tên bé có phải là Todd không ?

Thằng bé không trả lời, mà thụt lùi, cố nép mình ở chỗ thụt của cổng vòm.

- Mẹ đang tìm bé đấy, Hannibal nói.

Thằng bé nhìn chằm chằm một hồi, rồi đầu hàng. Nó bước ra, chìa bàn tay nhỏ cho Hannibal.

- Được rồi, - thằng bé nói.

Hannibal nắm tay bé Todd, rồi tất cả trở ra Đại lộ Đại dương. Khi ra con đường đi dạo, người đầu tiên ba thám tử gặp là ông Conine. Ông đang hấp tấp bước đi, hồn hển và lo lắng. Ông lao đến vồ lấy Todd.

- Hư quá ! ông mắng. Tội nghiệp mẹ của cháu đang phát cuồng lên kia !

Người mẹ xuất hiện. Trước tiên chị ôm Todd vào lòng, sau đó lay nhẹ thẳng bé.

- Lần sau nếu con dám bỏ đi một mình nữa, mẹ sẽ cho con một trận nhớ đời ! Người mẹ cảnh cáo.

Cậu bé dường như không sợ gì lời đe dọa, chỉ nín thinh. Nó kiên nhẫn chờ ba thám tử tự giới thiệu với mẹ.

Tên đầy đủ của người mẹ là Regina Stratten. Chị đột nhiên trở nên vui vẻ và nói nhiều khi lời ba thám tử đi vào sâu trong. Sân nằm giữa một nhóm nhà hình chữ U, hai bên là hai dãy cửa hiệu. Regina Stratten rẽ vào cửa hiệu đầu tiên bên tay trái, một tiệm sách có tên là Mọt Sách.

Trong đó, người đàn ông gầy yếu khoảng lục tuần ngồi ở quầy thu ngân được giới thiệu là cha của Regina, ông Charles Finney. Ông Finney và Regina cùng quản lý tiệm bán sách, trong khi bé Todd chơi trong cửa hiệu và chú chó Tiny canh chừng thẳng bé.

Tiny hóa ra là một con vật khổng lồ, nửa Great Dane nửa Labrador. Khi nhìn thấy Todd, nó vẫy đuôi rồi đặt mõ lên vai Todd.

- Thấy chưa ! Regina Stratten nói. Con có thấy Tiny nhớ con như thế nào chưa ? Con phải biết xấu hổ chứ !

Bé Todd cố bào chữa.

- Tiny đang bận ngủ trưa, mà con không muốn đánh thức Tiny, nên con đi một mình.

- Con dám làm như thế nữa, thì mẹ sẽ đánh con đấy ! Regina nói.

Ông Conine đứng ở ngưỡng cửa quan sát cuộc hội ngộ. Bây giờ, cạnh ông có một người đàn ông đứng tuổi rất khả ái, nhưng có bộ mặt bất bình nghiêm khắc. Người đàn ông mới đến nhìn chằm chằm Todd.

- Có phải cháu đã dùng kem đánh răng vẽ hình lên cửa kính tiệm chú không ? Ông hỏi.

Todd bước lùi, ra đứng phía sau Tiny.

- Kìa Todd ! Regina Stratten bức mình la lên. Todd, con nghĩ sao về vụ này ?

Ông Finney thở dài.

- Vậy mà tôi cứ đi tìm ông kem đánh răng.

- Cháu mà còn làm như thế nữa, chú sẽ gọi cảnh sát bắt cháu bỏ vào tù đấy, người đàn ông đứng ở ngưỡng cửa hăm dọa.

- Kìa, anh Burton, Regina nói, không nên biến một chuyện như thế thành một vụ hình sự. Tôi tin chắc rằng cháu Todd đã biết lỗi và cháu sẽ...

- Cháu bé nên tránh xa chỗ tôi, nếu không sẽ biết tay tôi, người đàn ông nói rồi lắc đầu. Phải dạy dỗ thằng bé này chứ ! ông tuyên bố.

Tiny linh cảm rằng người đàn ông này không tán thành cậu chủ nhỏ của nó và găm gù để phản đối.

- Còn con chó kia nữa ! người đàn ông quát. Im đi !

Rồi nhận ra mình vô duyên, người đàn ông bỏ ra khỏi tiệm sách.

Todd nhìn mẹ. Mẹ đang rất nghiêm trang. Ông ngoại của Todd cũng không cười. Todd giấu mặt vào bộ lông của Tiny.

- Được rồi, mẹ thằng bé nói. Mẹ chán những trò vô tư bậy bạ của con rồi, Todd à. Từ nay, phải chú ý và ngoan ngoãn, nghe rõ chưa Todd ? Chú ấy là chủ nhà của ta và có thể đuổi ta đi khỏi đây nếu con cứ quấy rối chú.

Todd không trả lời. Dưới một bàn ở cuối tiệm, có vài xe ô tô đồ chơi. Todd chạy xuống đó chơi. Tiny đi theo thằng bé.

- Bây giờ nó sẽ ngoan, Regina Stratten tuyên bố, nhưng chỉ được cùng lắm là mười lăm phút thôi.

Chị cảm ơn Ba Thám tử trẻ một lần nữa, vì đã tìm ra Todd. Rồi ông Finney mời ba thám tử ở lại chơi uống nước. Ba thám tử vui vẻ nhận lời, vì cũng có việc làm. Bob đang chuẩn bị bài báo cáo nghiên cứu mùa hè về nền văn minh Mỹ.

- Cháu sẽ viết bài về các khu đô thị đang trải qua nhiều thay đổi, Bob nói ông Finney, và cháu nghĩ Venice là một nơi rất hay để khởi đầu nghiên cứu.

Ông Finney gật đầu, còn ông Conine gần như reo mừng vì thích thú.

- Venice đã thay đổi rất nhiều kể từ khi được xây dựng, ông tuyên bố. Dân ở đây thật điên rồ, thành phố này không bao giờ buồn chán.

- Ngày mai các cậu có đến xem diễu hành không ? Regina hỏi.

- Cuộc diễu hành 4 tháng 7 hả ? Dạ, nếu cô cho rằng nên xem, thì chắc chắn tụi cháu sẽ đến xem, Bob nói.

- Chắc chắn là nên xem rồi, ông Finney nói. Không giống như bất cứ cuộc diễu hành nào mà các cậu từng thấy đâu. Mọi thứ có thể xảy ra vào ngày 4 tháng 7, và ở Venice thì luôn có chuyện xảy ra !

Bob quay lại nhìn Hannibal và Peter để dò hỏi. Bob thấy Peter đang nhìn qua cửa kính ra Đại lộ Đại dương. Một người phụ nữ mặc áo đầm màu tím đang đi ngang qua, lẩm bẩm nói chuyện một mình.

- Cô Moonbeam đấy, ông Conine nói. Bà ấy rất thường ra bãi biển chơi.

- Nếu ngày thường đã hỗn loạn như thế rồi, thì chắc chắn ngày lễ còn vui hơn nữa, Peter nói. Mình bỏ phiếu cho chuyện đi xem diễu hành !

- Mình cũng thế, Hannibal Jones nói. Thật ra, mình rất nóng lòng được xem cuộc diễu hành !

II

SÂN NÀNG TIỀN CÁ

Ngày hôm sau, Ba Thám tử trẻ vừa mới đến bãi biển, thì thành linh nghe thấy một tiếng nổ hoặc tiếng bắn.

Peter giật mình.

- Cái gì vậy ?

- Bình tĩnh đi, Hannibal nói. Hôm nay mừng 4 mà. Chỉ là tiếng pháo thôi.

Peter có vẻ ngượng ngùng.

- Ừ, phải rồi. Tại chỗ này hỗn loạn quá.

Và đúng là hỗn loạn thật, hay ít nhất cũng rất đông người. Chỗ đi dạo bằng bê tông chật ních người đi bộ và người trượt patanh. Hàng trăm đứa trẻ chạy nhón nháo giữa đám đông, và hàng trăm người già ngồi dù ăn kem. Em bé thì ngồi trong xe đẩy. Chó chạy lon ton, đơn độc hoặc từng đàn. Các nhạc công đường phố thổi sáo thổi kèn hoặc búng dây đàn, còn trong những khu nổi liền Đại lộ Đại dương có những người trông kỳ quặc rao bán những mặt hàng kỳ quặc từ sau những xe tải nhẹ.

Bob có mang theo máy ảnh. Trong khi ba thám tử đi dạo, Bob bấm máy liên tục. Bob chụp được một tấm hình bà Moonbeam, người phụ nữ mặc bộ đầm màu tím. Bà đang nhảy theo điệu nhạc của một nhạc công phong cầm đang chơi với một con kít lông sặc sỡ đậu trên mỗi vai.

Đi được nửa đường trên Đại lộ Đại dương, ba thám tử nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc tả tơi đẩy một chiếc xe đẩy siêu thị chất đầy chai và lon không. Hai chú chó lai đang lon ton đi theo sau lưng ông. Khi người đàn ông dừng ở một thùng rác để lục lạo, thì lũ chó ngoan ngoãn dừng lại theo ông.

- Đó là Fergus, một giọng nói vang lên sau lưng ba thám tử.

Giọng của ông Conine, ông già mà ba thám tử đã gặp ngày hôm qua.

- Fergus là một trong những người đặc biệt của thành phố này, ông nói. Một trong những người bình dị tốt bụng mà đôi khi người ta nhắc đến. Có thể không thông minh lắm, nhưng không hề xấu xa, và

ông ấy chia sẻ tất cả những gì mình có với lũ chó. Trẻ con rất thương ông. Cứ quan sát đi, rồi sẽ thấy.

Ba thám tử nhìn theo khi người đàn ông tên Fergus lê bước qua lối đi đến một băng ghế gần một quán cà phê nhìn ra bãi biển. Ông ngồi xuống, lấy cây harmonica ra. Hai con chó cũng ngồi, đối mặt với ông, tai vểnh lên.

Fergus bắt đầu thổi kèn harmonica. Lúc đầu tiếng nhạc rất khẽ, gần như quá khẽ nên khó nghe, nhưng trẻ con đột nhiên bắt đầu xuất hiện. Chúng đến từng nhóm hai ba đứa, xúm thành nửa vòng tròn quanh ông.

Tiếng nhạc nghe lạ tai, nhưng dễ chịu, và Ba Thám tử trẻ cũng lắng nghe say sưa không kém gì lũ trẻ.

Buổi hoà nhạc nhỏ chỉ kéo dài vài phút. Rồi Fergus cất kèn harmonica, đẩy xe siêu thị bỏ đi cùng hai chú chó. Lũ trẻ tản đi.

- Luôn xảy ra như thế à ? Hannibal hỏi. Lũ trẻ luôn kéo đến à ?

- Luôn luôn, ông Conine nói, Fergus giống như anh chàng thổi sáo trong truyện cổ tích vậy đó.

Ba Thám tử trẻ đi tiếp, ông Conine bước theo cùng. Pháo vẫn tiếp tục nổ trên bãi biển và thậm chí trên lối đi dạo. Khi đến gần tiệm sách ba thám tử thấy Todd chạy ra trước sân để nhìn đám đông. Chó Tiny cũng có mặt cùng thằng bé. Con chó bước đi chậm chạp, chân hơi cứng; và ba thám tử nhận ra rằng nó đã rất già.

- Ê, Peter nói, thằng nhỏ lại bỏ đi một mình nữa kìa.

- Cháu bé không sao đâu, ông Conine nói, có Tiny đi theo nó. Con chó này tôn thờ cậu chủ nhỏ và bánh quy. Nó sẽ không cho phép ai hại Todd. Phải chi con chó giữ được không cho bé Todd quậy phá thì hay biết mấy....

Ông Conine để câu cuối kéo dài.

- Chắc là bé Todd thường gây rắc rối lắm, Bob nói.

- Đúng, ông Conine đáp, thằng bé sinh động, giàu trí tưởng tượng. Bắt nó ngồi suốt trong tiệm sách, thì nó mau chán. Regina goá chồng và không thể nào thuê người giữ trẻ nổi. Nên bé Todd cứ ở đây suốt ngày, đuổi theo mấy con vật nuôi của hàng xóm và tự nghĩ ra đủ trò để vui chơi. Có khi nó nghĩ nó là Siêu Nhân, khi thì là Luke Skywalker. Chắc hẳn mẹ nó đang rất mong đến tháng chín, để đưa nó đi học.

Thằng bé có vẻ rất mau chán mọi thứ. Ba Thám tử trẻ nhận thấy thằng bé không còn quan tâm đến cảnh tượng đường phố nữa và hiện đang tung banh vào một vách tường nhà mục nát vì mưa gió ở cuối sân. Cấu trúc ba tầng cũ kỹ trông hơi chọi với hai dãy cửa hiệu mới xây, sát với nó ở mỗi bên và cái sân trong trang trí mới mẻ ngay phía trước.

- Tòa nhà cũ kia là gì vậy bác ? Bob hỏi ông Conine. Trông như một tòa nhà có lịch sử quá khứ.

- Đúng thế. Đó là khách sạn Nàng tiên cá cũ. Vì nó mà cả khu phức hợp quanh sân này được gọi là sân Nàng tiên cá. Nếu cậu đang nghiên cứu dự án về một khu phố đang thay đổi, thì cậu nên chụp hình khách sạn đó.

Trong khi Bob bấm vài “pô”, Peter và Hannibal nghiên cứu khu sân, vì ngày trước chưa kịp xem kỹ. Sân mở ra hướng tây, nhờ vậy mà khách sạn cũ có quang cảnh nhìn ra đại dương rất rõ. Dọc theo cánh hướng bắc là một tòa nhà dài cao hai tầng với những cửa hàng ở tầng trệt: cửa hiệu thứ nhất là Một Sách, rồi đến cửa hiệu bán điều tên là High Old Time, rồi đến một cửa hàng nhỏ tên Rock Hound. Cửa hàng này bán các loại đá khoáng và nữ trang bạc thủ công chường ở cửa kính, ở góc giữa tiệm bán đá và khách sạn, có một cầu thang dẫn đến cửa vào một cửa hàng khác nữa, là Hành lang Nghệ thật Nàng tiên cá, nằm ngay phía trên cửa hàng đá.

- Ông Burton, một người rất dễ thương, là chủ nhân hành lang nghệ thuật kia, ông Conine nói. Các cậu đã được vinh dự gặp ông ấy hôm qua, lúc ông ấy quát mắng bé Todd. Ông ấy sở hữu sân Nàng tiên cá, ngoại trừ khách sạn. Ông ấy sống trong căn hộ nằm bên cạnh hành lang nghệ thuật, ngay phía trên hiệu sách.

Rồi ba thám tử quay sang nhìn những tòa nhà còn lại trong sân. Khách sạn Nàng tiên cá chiếm hết hướng đông ở cuối sân. Rồi lại có một dãy cao hai tầng gồm cửa hàng và căn hộ, rào quanh hướng nam. Gần nhất khách sạn là một quán cà phê rộng lớn tên là Nut House, ở phía đại dương là tiệm Some Warm Fuzzies, bán chỉ và phụ tùng dệt.

Còn chính sân thì được trang trí hàng hoàng, có lót đan, có một hồ phun nước, những mảnh đất trồng cỏ, và những chậu hoa. Phía trước quán cà phê Nut House là một sân hiên đắp cao lên với bàn ghế. Một người đàn ông trẻ gầy trơ xương tóc đen đang đi lại

giữa các bàn, thu gom tách đĩa, bỏ loảng xoảng trên mâm. Nước da anh vàng vọt và trông như thể anh đã không ngủ hay không tắm rửa một thời gian. Bé Todd nay cũng đang ở đó, nhảy từ mép sân hiên xuống dưới đất, rồi trèo lên nhảy nữa. Tiny ngồi bên cạnh, tôn sùng nhìn cậu chủ bé tí.

- Ê thằng nhỏ ! người đàn ông trẻ quá. Đi chỗ khác chơi đi !

Todd có vẻ như bị xúc phạm, rồi rút lui về hiệu sách.

- Ông ta đâu cần la hét như thế, Peter nhận xét, bé Todd có hại ai đâu.

- Mooch Henderson cần phải được học về phép lịch sự, ông Conine nói, hai vợ chồng Tony và Marge Gould, chủ quán Nut House, thật không may mắn khi tìm người giúp việc.

- Ông Burton cũng làm chủ tòa nhà kia luôn à ? Bob hỏi và chỉ về hướng quán Nut House.

- Đúng. Như cậu thấy đó, chỗ đó và cánh nhà kia còn khá mới. Chỉ có khách sạn Nàng tiên cá là thuộc Venice cổ. Khách sạn được xây vào những năm 1920, khi thành phố đang phát triển. Venice đang sắp trở thành một địa điểm tham quan cho du khách, và rất lớn. Có những con kênh, gần giống như những con kênh của Venice bên Ý, và dân điện ảnh thường đến từ Hollyvwood để nghỉ cuối tuần ở đây. Họ thuê phòng ở Nàng tiên cá rồi ra đại dương bơi. Nhưng rồi dần sành điệu bắt đầu nghỉ cuối tuần ở Malibu. Thành phố bắt đầu dần dần xuống cấp. Khách sạn bị ế, bị đóng cửa, rồi người ta bịt các cửa sổ lại bằng ván. Khi Clark Burton mua lại chỗ này và cho xây hai tòa nhà mới, chúng tôi cứ tưởng ông sẽ cho sửa chữa lại khách sạn cũ. Nhưng không thấy ông ấy làm.

- Clark Burton ! Hannibal đột nhiên kêu lên. Diễn viên ! Cháu thấy ông ấy rất quen khi gặp ngày hôm qua.

- Diễn viên nào ? Peter hỏi lại. Mình chưa bao giờ nghe nói đến ông ấy.

- Phải, Burton là diễn viên, Conine nói. Nhưng ông ấy đã không đóng phim từ mấy năm rồi. Chắc chắn là thời các cậu ông ấy không đóng phim nữa. Hannibal ơi, làm sao cậu biết ông ấy ? Xem truyền hình à ?

- Babal rất ghiền phim, Bob nói. Babal hay đi xem những bộ phim cũ được chiếu lại ở các rạp nhỏ tại Hollywood.

Peter mỉm cười tinh quái.

- Chính Babal đây cũng từng là một ngôi sao điện ảnh, Peter nói, nổi danh dưới tên Bé Mập Thù Lù !

Ông Conine có vẻ ngạc nhiên.

- Trời ơi ! Hóa ra cậu là Bé Mập Thù Lù ? Ái chà !

Hannibal đỏ mặt. Hannibal rất ghét khi có ai nhắc lại cái thời quá khứ diễn viên nhí mũm mĩm của mình. Hannibal nhanh chóng chuyển sang đề tài nói chuyện khác.

- Bác có nói Clark Burton điều hành hành lang nghệ thuật kia à ? Hannibal vừa hỏi vừa chỉ tầng trên của cánh nhà hướng bắc.

- Đúng. Ông ấy bán đồ gốm mỹ nghệ, vài tranh sơn dầu và các thứ bằng bạc.

Rồi ông Conine chỉ sang balcon ở phía nam sân, phía trên quán cà phê và tiệm bán sợi.

- Trên đó có hai căn hộ, ông nói. Tôi ở trong căn gần với khách sạn, còn bà Peabody ở trong căn nhìn ra đại dương. Bà Peabody kia kìa. Một bà rất dễ thương, hơi cứng quá, rất cá tính.

Hàng xóm của ông Conine là một quý bà khoảng bảy mươi. Bà đang từ balcon bước xuống cầu thang từ từ, tay vịn lan can. Bà mặc bộ váy lỗi thời quá dài, đội một cái mũ có đính hoa hồng trên vành.

- Chào chị Peabody, ông Conine nói. Xin giới thiệu ba bạn trẻ đây là Hannibal, Bob và Peter.

- Hannibal ! bà nói. Tên gì mà lạ quá. Rất ít khi nghe.

- Ba cậu bé đang có cuộc nghiên cứu để thực hiện một báo cáo cho trường, ông Conine nói, về một khu đô thị đang trải qua quá trình thay đổi: thành phố Venice của ta.

- Cả thành phố Venice à ? bà Peabody hỏi. Hay chỉ khu sân Nàng tiên cá này thôi ?

Bob có vẻ ngạc nhiên.

- Sân Nàng tiên cá này có nhiều điều để nghiên cứu lắm à ? Bob hỏi.

- Nhiều hơn cậu tưởng, bà Peabody nói. Khách sạn Nàng tiên cá cũ chính là chỗ mà Francesca Fontaine đã biến mất.

Bob và Peter ngó ra.

- Ôi trời ! bà Peabody kêu. Thời xưa quá rồi mà, đúng không ? Francesca Fontaine là nữ diễn viên thường đến đây nghỉ, vào cái thời mà Venice là một thành phố thanh tao. Vào một buổi sáng chủ

nhật, Francesca Fontaine thức dậy, rời khách sạn xuống biển tắm. Cô ấy lao xuống biển rồi người ta không bao giờ gặp lại cô ấy nữa.

Hannibal chau mày.

- Dường như cháu đã nghe câu chuyện này rồi.

- Chắc hẳn cậu đã nghe rồi. Đây là một truyền thuyết của Hollywood. Do người ta không bao giờ tìm ra thi thể cô ấy, nên các tin đồn nhằm tha hồ mà có cơ hội phát triển. Một số nói rằng Francesca Fontaine đã lội dọc theo bờ thật xa rồi đi đến Phoenix, bang Arizona, để sống với một ông chủ nông trại gia cầm. Số khác nói cô ấy đã lén lút trở về khách sạn Nàng tiên cá rồi khóa cửa phòng lại vì đã phát hiện mình bị một căn bệnh kinh khiếp. Một thứ bệnh không thể chữa được. Các bệnh nan y thời đó rất hay được nói đến.

- Rồi họ nói rằng khách sạn có ma, hồn ma chính là Francesca Fontaine, ông Conine nói thêm. Chính tôi cũng muốn tin chuyện này.

- Vô lý ! bà Peabody kêu.

- Có ai đó ở trong khách sạn, ông Conine nói nhẹ nhàng nhưng giọng khẳng định. Tôi thường thấy đèn sáng ở cửa sổ vào đêm. Mà do không có ai vào và cũng không ai ra, thì hẳn phải là một người luôn ở trong đó. Tôi cho rằng Clark Burton biết, nên mới không cho sửa chữa và mở lại khách sạn.

- Chú Burton sợ con ma à ? Bob hỏi.

- Không phải đâu, bà Peabody nói với ánh mắt tinh nghịch. Chẳng qua là ông ấy chưa nghĩ ra cách khai thác chuyện này để quảng cáo thôi. Clark Burton rất thích được công chúng chú ý. Nhưng nếu muốn biết nhiều hơn, thì cứ đi nói chuyện với ông ấy. Hiện ông ấy đang ở trong hành lang nghệ thuật đấy.

Bob nhớ lại người đàn ông đã nổi giận với bé Tiny.

- Dạ... dạ... cháu không muốn làm phiền chú ấy, Bob nói. Sợ chú Burton đang bận công chuyện.

- Ông ấy không bao giờ bận khi có dịp nói chuyện về chính mình ! bà Peabody kêu lên. Ông ấy là một diễn viên nghiệp dư và rất thích thu hút sự chú ý đến mình. Cứ nói rằng các cậu muốn đưa tên ông ấy vào tờ báo của trường, rồi các cậu sẽ thấy chuyện gì xảy ra.

Bà Peabody bỏ đi vào quán cà phê. Ông Conine nở một nụ cười khuyến khích.

- Chưa bắt đầu điều hành đâu, ông nói. Cứ đi đi.

Ba thám tử từ từ đi về hướng cầu thang ở hướng bắc sân. Bob phân vân rồi hít thật sâu và tiến hành leo lên các bậc thang. Bob không hề mong muốn chạm mặt với ông Burton gắt gỏng chút nào.

III

RẮC RỐI !

Phòng trưng bày nghệ thuật Nàng tiên cá có trần cao và tường trắng. Tiếng chuông vang lên khi Ba Thám tử trẻ bước vào rồi rụt rè nhìn xung quanh. Ba bạn nhìn thấy những món trưng bày được chạm khắc bằng gỗ mun và gỗ hồng sắc, thảm thêu rực rỡ, tranh họa và những hộp kính chưng những món đồ gốm rất đẹp. Đây đó có những cái tô và bình hoa làm bằng bạc hoặc thủy tinh màu.

Một pho tượng nàng tiên cá trẻ đẹp đang đứng trên đế gần cửa sổ lớn cạnh cửa vào. Tượng cao khoảng gần sáu tấc. Sinh thể nhỏ bé nửa người nửa cá có bộ điệu vui nhộn, đang tươi cười, đứng thẳng bằng trên cái đuôi cá, giơ cao một cái vỏ sò.

- Có chuyện gì vậy ? Clark Burton hỏi.

Ông đang đứng phía sau một quầy cao ngang hông, trong đó có khu để thức ăn với bồn rửa, kệ và tủ chứa chổi ở góc phải cuối phòng.

Bob do dự, như thể muốn rút lui trở xuống cầu thang. Người đàn ông đang cau có đúng như Bob đã e ngại. Tuy nhiên Hannibal tiến lên và ra vẻ thật khoa trương.

- Cháu tên là Hannibal Jones, thám tử trưởng trình trọng nói. Hai chú cháu ta đã thoáng gặp nhau ngày hôm qua, trong tình huống không được vui vẻ cho lắm, lúc bé Todd trở về nhà. Hôm nay, cháu và hai bạn cháu quay trở lại đây, bởi vì tụi cháu quan tâm đến nơi này. Và tụi cháu cũng quan tâm đến chú, thưa chú Burton.

Đôi khi Hannibal làm kinh ngạc người lớn. Thỉnh thoảng Hannibal còn làm cho người lớn thấy sợ. Nhưng dường như Hannibal làm cho ông Burton cảm thấy buồn cười. Ông bước ra khỏi quầy, môi chuẩn bị cười.

Hannibal làm như không thấy phản ứng của Burton và nói tiếp.

- Bạn Bob đây đang viết một bài báo về các khu đô thị trong giai đoạn đổi mới. Tụi cháu nghe nói chú là một phần quan trọng trong sự thay đổi này.

- À ! Burton thốt lên. Rất đúng. Có lẽ tôi sẽ dành cho các cậu vài phút. Mời ngồi.

Burton hươ tay về hướng vài cái ghế gần tường. Ba thám tử ngồi xuống. Burton chọn cái ghế đối diện rồi ngã lưng ra. Ông bắt đầu nói với thái độ thận trọng, như thể có ai viết lời cho ông đọc và ông đã diễn tập trước.

- Tôi đã quan tâm đến sân Nàng tiên cá này từ lâu rồi, ông nói. Trước khi thành phố được ưa thích trở lại, tôi thường đến Venice để tắm biển. Khi đó, không có đường dành riêng cho xe đạp, không có cửa hiệu. Chỉ có những ngôi nhà nhỏ đồ nát bên bãi biển, rong tảo mọc làm nghẹt tắc các con kênh.

"Khi Khách sạn Nàng tiên cá được rao bán, tôi đã hỏi thăm. Giá bán không quá cao, thế là tôi mua khách sạn và mẫu đất phía trước. Thời niên thiếu, tôi rất hâm mộ Francesca Fontaine, và tôi rất ấm lòng khi được làm chủ nơi Francesca Fontaine đã sống qua đêm cuối cùng".

Ông nhìn chằm chằm ba thám tử.

- Các cậu biết Francesca Fontaine chứ ?

- Dạ biết, thưa chú, Bob trả lời.

- Khi mua đất nhà này, Burton nói tiếp, thì không có gì ngoài khách sạn và một cái sân trống có hàng rào xung quanh. Tôi cho xây hai tòa nhà bao quanh sân, cho trang trí lại sân, như các cậu đã thấy đó. Từ khi tôi đến đây sống, tôi đã làm cho mọi thứ trở nên đẹp dễ hấp dẫn hơn. Ngày nay, thành phố có rất nhiều khách, không chỉ những người đi tắm biển mà cả những chuyên viên quy hoạch đô thị, nghệ sĩ và kiến trúc sư; những người muốn thực hiện đổi mới trong lĩnh vực của riêng mình.

Burton có vẻ rất tự mãn.

- Một ngày nào đó, Venice sẽ trở thành đúng cái thành phố như dự kiến từ ban đầu, ông tiên đoán. Các khu vực tàn rụi sẽ được xóa sạch và ta sẽ có một thành phố thật sự sang trọng. Khu nhà sân Nàng tiên cá sẽ trị giá hàng triệu !

Burton dừng lại. Hannibal hỏi:

- Thế còn khách sạn ? Chú có định cho sửa chữa không ?

- Tôi chưa quyết định, Burton trả lời. Tình trạng tồi tệ quá. Thật ra nên đập phá. Nhưng nơi đó từng là một nơi rất vĩ đại thời xưa, tôi không muốn cho đập phá.

Burton nhìn ra cửa đang mở.

- Dường như tôi đang nghe đoàn diễu hành sắp đến Đại lộ Đại dương, ông nói. Tôi đã cung cấp cho các cậu đủ thông tin để viết bài báo chưa ?

Rõ ràng ông Burton muốn đuổi khéo, nên ba thám tử cảm ơn ông rồi bước ra, đi xuống cầu thang. Ngoài sân vắng vẻ. Mọi người đã tập trung ngoài đường để xem đoàn diễu hành. Bây giờ có tiếng nhạc: âm thanh kỳ quặc gồm kèn, trống và sáo.

Ba Thám tử trẻ ra ngoài để gia nhập đám đông khán giả trên Đại lộ Đại dương. Bây giờ cả một hàng rào pháo đang nổ trên bãi biển. Rồi cuộc diễu hành bắt đầu, không giống bất cứ cuộc diễu hành nào mà ba thám tử từng được xem. Không có những băng nhạc của trường, không có trống. Thay vào đó là người đi bộ mặc đồ tắm, quần áo nịt, quần jean áo thun, xari Ấn Độ và áo dài rộng có thắt lưng Thổ Nhĩ Kỳ. Một người đàn ông chơi một cầm khệnh khạng đi qua, đầu có quấn khăn. Một người đi bộ khác trông tuyệt đẹp trong bộ áo dài quần màu vàng nghệ có đính những mẫu gương nhỏ xíu. Ba Thám tử trẻ đoán rằng bất cứ ai thấy hứng thì cứ gia nhập đoàn diễu hành.

Bob lấy máy ảnh tiến hành bấm lia lịa. Cách đó chưa đầy hai mét, Regina Stratten đang công kênh bé Todd trên vai. Phía bên kia Đại lộ Đại dương, ông Conine đang ngồi ở băng ghế quen thuộc.

Một hồi sau, bé Todd đòi mẹ cho xuống đất lại. Thằng bé luôn lách trong đám đông để trở vào sân.

- Con không được đến gần nhà ông Burton nhé. Và phải luôn ở bên Tiny ! Người mẹ réo theo.

- Dạ con nghe rồi, Todd hứa.

Cậu bé lon ton bỏ đi, chó Tiny đi theo sau.

Cuộc diễu hành tiếp diễn. Chỉ trong ngày hôm nay, ô tô được phép chạy trên Đại lộ Đại dương. Những chiếc xe bỏ mui được chở những nhóm người cầm bia quảng cáo cho các nhà doanh nhân địa phương. Những chiếc xe khác kéo những rờ moọc không mui do các tổ chức địa phương tài trợ. Một nhóm bà lão mặc áo đầm mùa hè đi ngang cầm băngrôn đề "Hội hữu nghị lão thành Khu phố Windward". Rồi đến một nhóm thanh niên mặc áo thun cầm những biển hiệu đòi phải kiểm soát giá thuê nhà ở Venice.

Một hồi sau, Hannibal nghe Regina Stratten kêu:

- Ủa, Todd đâu rồi ?

Regina từ từ dịch ra xa khỏi đám người xem, trở vào sân Nàng tiên cá. Chị trở ra vài phút sau.

- Ba ơì ? Regina gọi. Ba ơì ba, ba đang ở đâu ?

Charles Finney rẽ đường giữa đám đông.

- Con không thấy Todd đâu cả ! Regina nói.

Ông vỗ vỗ cánh tay cô.

- Con hay lo lắng quá. Tiny đang đi với Todd mà, đúng không ?
Vậy Todd không sao đâu.

Nhưng Regina rất lo. Hai cha con trở vào sân lại. Hannibal đi theo.

Regina gọi suốt, nhưng Todd không trả lời. Tiny cũng không chạy ra.

Charles Finney tìm kiếm trong các cửa hiệu ở tầng trệt, Clark Burton bước ra balcon, còn Tony Gould, chủ quán cà phê, bước ra sân hiên. Không ai nhìn thấy bé Todd.

Regina có vẻ bực mình và sợ hãi.

- Nó lại bỏ đi ! Regina nói. Nó bỏ đi nữa rồi.

Thế là lần thứ nhì, Hannibal, Bob và Peter lại đi tìm cậu bé. Ba thám tử làm lại y như ngày hôm qua, nhìn vào các ô cửa, nhìn dưới hàng rào và sau bụi cây. Ba thám tử tiến rất chậm, vì Đại lộ Đại dương đông nghẹt người, còn đoàn diễu hành thì cứ đi tiếp như thể sẽ không bao giờ chấm dứt.

Ba thám tử đang ở một hẻm cách sân Nàng tiên cá khoảng năm sáu khu nhà, thì dừng lại nghỉ trên các bậc thềm của một tòa nhà căn hộ cũ kỹ.

- Giờ này, có lẽ thằng bé đã bình an trở về nhà ở hiệu sách rồi, Bob nói. Hay bọn mình trở về xem sao ?

- Ủa, hay nó đã gia nhập đoàn diễu hành và đang vui chơi hết mình, trong khi bọn mình thì lỡ mất cơ hội xem diễu hành ? Peter càu nhàu.

Hannibal không trả lời. Thám tử trưởng nhìn chằm chằm trước mặt, có vẻ bực mình.

Một phút sau, Bob đứng dậy, đi ngược lại con đường bên hông nhà. Ở đó có một thùng rác to. Bob nhìn vào bên trong.

- Ôi ! Bob kêu lên.

- Sao vậy ? Peter hỏi. Trông cậu như vừa mới thấy ma.

Bob quay đi khỏi thùng rác, mặt mày tái mét.

- Trong thùng rác có một con chó. Rất giống Tiny... và dường như nó chết rồi !

IV

NGHI NGỜ RỪNG RỖN

Regina Stratten lo lắng phát điên lên. Ba thám tử đã chạy trở về tìm Regina và cha cô. Hai cha con đã nhận dạng ra con chó. Đúng là Tiny.

Rồi cuộc tìm kiếm bé Todd trở nên chính thức. Đến chiều, một chục cảnh sát truy tìm cậu bé. Cảnh sát chạy xe tuần tra khắp Đại lộ Đại dương, đi bộ qua các đường hẻm và lối đi dạo bộ gần bãi biển. Cảnh sát bấm chuông các nhà, hỏi han mọi người.

Hannibal, Bob và Peter chờ ở sân hiên quán cà phê trong sân Nàng tiên cá. Ông Conine ở lại cùng, có vẻ rất lo lắng. Cuối giờ chiều, bà Peabody từ căn hộ bước xuống, gia nhập nhóm đang ngồi ở sân hiên.

- Kinh khủng quá, bà nói.

- Xin cô đừng nghĩ thế, Peter nói. Thật kinh khủng là con chó đã chết, nhưng như vậy không có nghĩa là bé Todd không ổn.

- Cậu bé chắc chắn bị sao rồi, bà Peabody nói. Todd và Tiny luôn luôn đi bên nhau. Nếu có ai tấn công Tiny, thì bé Todd sẽ la hét, còn nếu ai dám đe dọa bé Todd...

Bà lắc đầu.

- Phải, Hannibal nói. Nếu có ai toan hại Todd, thì Tiny sẽ tấn công. Và có thể kẻ ấy hạ gục con chó.

- Cảnh sát nói có thể Tiny bị ô tô đụng, Bob nói. Có thể chỉ là tai nạn. Có thể người lái xe không muốn liên lụy, nên bỏ con chó vào thùng rác.

- Vậy thì tại sao bé Todd không chạy trở về nhà ? Hannibal hỏi.

Ngay lúc đó Charles Finney bước ra từ hiệu sách, Regina cũng ra theo. Hai người mệt mỏi và tái xanh. Hai cha con nhìn lên, nhìn xuống Đại lộ Đại dương. Trời đang xế chiều và bây giờ bãi biển không còn đông người lắm. Một chiếc xe chạy đến từ một con đường hông, vượt qua vài người trượt patanh còn nán lại rồi dừng ngay trước sân Nàng tiên cá. Hai người đàn ông xuống xe, một người cầm máy quay phim xách tay.

- Đài truyền hình ! Ông Conine nói. Họ định phỏng vấn Regina à ? Đúng rồi. Và bây giờ họ sẽ xâm nhập vào đời tư của cô ấy.

Một người đàn ông mặc áo vét quần tây đang nói chuyện với Regina Stratten, tay cầm micro trước miệng Regina. Nhóm người ở sân hiên quán cà phê thấy ông càng nói chuyện với Regina, thì mặt cô càng run run. Cuối cùng Regina bắt đầu khóc.

Khi đó Clark Burton xuất hiện, ông bước xuống cầu thang từ hành lang nghệ thuật, ra đứng bên cạnh Regina. Ông quàng tay qua ôm vai cô ra về che chở.

- Ông ấy đang muốn giành camera về phía mình, bà Peabody nói. Nghe nói ông ấy rất giỏi chuyện này.

- Cô không thích ông ấy à ? Hannibal hỏi.

- Không thích, bà đáp. Ông ấy đưa đòi, tự phụ, tự nghĩ mình là trung tâm thế giới, và luôn đóng kịch.

- Chị Peabody thân mến à, ông Conine nói, sao chị mô tả khủng khiếp thế.

- Tôi chỉ mới nói nhẹ thôi, bà tuyên bố.

Ở cổng sân, Burton đã hoàn toàn tiếp quản cuộc phỏng vấn. Ông cứ nói huyên thuyên trong khi Regina buồn bã đứng một bên. Khi cuối cùng người phóng viên quay micro sang cho Regina, thì chị đã bỏ vào hiệu sách.

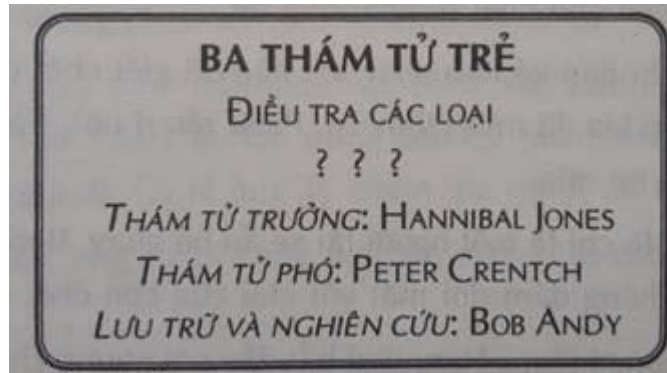
- Tội nghiệp quá, bà Peabody nói.

Sau khi người truyền hình đi rồi, ba thám tử chuẩn bị ra về. Khi đi ngang qua hiệu sách, ba bạn nhìn thấy Regina Stratten đang khóc bên trong.

Như bị thôi thúc, Hannibal lấy tám danh thiếp từ trong bóp ra, bước vào cửa hiệu.

- Tụi cháu mong được giúp nếu có thể, Hannibal vừa nói vừa trao danh thiếp của Ba Thám tử trẻ. Cô chỉ cần gọi điện thoại, tụi cháu sẽ đến. Cháu biết cảnh sát đang ra tay tìm kiếm, nhưng nếu cô nghĩ ra một điều gì đó...

Hannibal không nói hết câu trong khi Regina Stratten nhìn tám cạc viết:

- Tụi cháu từng giải vài vụ bí ẩn khác thường mà chính những người chuyên nghiệp cũng phải bó tay, Hannibal tự hào nói.

- Có khi tụi cháu phát hiện những điều mà cảnh sát không tìm ra nổi, Peter đang đứng phía sau Hannibal cũng lên tiếng.

- Phải rồi, Regina nói, có lẽ trẻ con có thể phát hiện ra những thứ mà người lớn không thể. Nhưng ngay bây giờ, thì cứ để cảnh sát lo. Tôi tin chắc họ sẽ tìm ra Todd, nó chỉ trốn đâu đó chơi, rồi ngủ quên mà. Dù sao thì hy vọng là cảnh sát sẽ tìm ra đúng như thế.

Nhưng giọng nói của Regina không hy vọng.

Ba thám tử đi xe đạp trở về Rocky khi trời tối dần. Suốt dọc đường đi về nhà, ba thám tử nghĩ đến cậu bé mất tích, và con chó chết trong thùng rác.

- Nghĩ đến kẻ nào hoặc vật nào đã giết chết con chó tội nghiệp kia, là mình thấy sợ, Peter rầu rĩ nói. Và tại sao giết chết nó nữa.

- Có lẽ chỉ là một người lái xe ẩu bỏ chạy, Bob trả lời, một kẻ không dám đối mặt với chủ của con chó.

- Không hiểu... Hannibal bắt đầu nói nhưng không nói thêm.

Mười giờ tối hôm đó Hannibal xem thời sự trên truyền hình cùng thím Mathilda và chú Titus. Thám tử trưởng đang bật kênh địa phương, nên câu chuyện nóng bỏng nhất về thời sự là vụ bé Todd Stratten mất tích.

Người phóng viên đã đến sân Nàng tiên cá chiều hôm đó thông báo về vụ việc. Rồi Hannibal xem cuộc thử phỏng vấn Regina Stratten.

Ngay lập tức, hình ảnh Clark Burton xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Ông diễn viên trông đẹp trai, thành thật và rất lo lắng.

- Tất cả mọi người dân sống ở sân Nàng tiên cá đều đang cầu nguyện cho sự trở về của cháu Todd Stratten, Burton nói đạo đức

giả. Cháu rất dễ thương, bà con hàng xóm đều mong cháu sớm trở về bình an vô sự.

- Kỳ cục, thím Mathilda vừa nhìn trân trân màn ảnh nhỏ vừa nói. Clark Burton trông còn trẻ quá, nhưng chắc chắn đã già đi. Có lẽ ông ấy chăm sóc mình rất kỹ.

- Hoặc ông ấy đi căng da mặt, chú Titus cười hô hố nói.

Màn ảnh nhỏ lập loè rồi khán giả được thấy bình luận viên đang ngồi bàn ở trường quay truyền hình.

- Đến giờ này Todd Stratten vẫn còn mất tích, bình luận viên nói. Bất cứ ai có thông tin về cậu bé đều có thể gọi đường dây nóng đặc biệt của cảnh sát đang hiện trên màn hình. Bé Todd năm tuổi, cao khoảng tám tấc, tóc đen khi đi lạc mặc quần jean và áo thun sọc xanh đỏ.

Tám ảnh chụp mờ của Todd hiện trên màn hình. Rồi bình luận viên nói tiếp về các tin tức khác.

- Tội nghiệp người mẹ, thím Mathilda nói, chắc là lo buồn quỳnh lên.

Thím Mathilda và chú Titus đi ngủ. Hannibal ngồi lại một mình, suy nghĩ và đoán mò. Kể cả tại một nơi đông đúc và điên loạn như Venice, làm sao Todd có thể biến mất hẳn như thế ? Chắc chắn phải có ai đó nhìn thấy sau khi Todd ra khỏi sân Nàng tiên cá !

Sáng hôm sau Todd vẫn chưa trở về. Ăn sáng xong, Hannibal giúp thím Mathilda rửa chén. Rồi Hannibal băng qua đường sang Thiên Đường Đồ cổ, chỗ kinh doanh của chú thím.

Bên trong kho bãi đồ linh tinh có một chiếc xe lán cũ không bán được, được ba thám tử biến thành bộ tham mưu cho hãng thám tử. Ba bạn đã chất đồ phế thải thành đồng xung quanh để giấu xe lán và thậm chí còn xây những đường hầm và lối bí mật vào xe lán. Bên trong ba thám tử sắp xếp một văn phòng, phòng thí nghiệm nhỏ và phòng tối để rửa hình. Hannibal đã mua kính hiển vi cũ và sửa lại camera. Văn phòng có tủ cất các hồ sơ của Bob, kệ sách. Quan trọng hơn hết là điện thoại, được ba thám tử dùng tiền túi để thanh toán thuê bao.

Sáng hôm đó, khi Hannibal vào bộ tham mưu, thì điện thoại đang reng. Thám tử trưởng nhấc ống nghe và nghe được giọng đang khóc lóc của Regina Stratten.

- A-lô ! Có phải Hannibal Jones không ? Regina la trong điện thoại.

- Dạ phải, thưa cô Stratten, Hannibal trả lời.

- Trời ! Cha tôi đi tìm Todd suốt đêm hôm qua, cảnh sát cũng thế, nhưng vẫn không... vẫn không thấy Todd đâu cả. Tôi biết là ai cũng cố gắng, nhưng tôi nghĩ có thể... có thể...

- Có thể cũng không hại gì nếu có thêm ba người nữa tìm kiếm ? Hannibal nói.

- Đúng, Regina Stratten nói. Cũng không hại gì thêm.

- Cháu sẽ gọi hai bạn của cháu, Hannibal trả lời. Tụi cháu sẽ lên đường đi Venice ngay !

Hannibal cũng không biết Ba Thám tử trẻ có thể làm được gì. Nhưng chắc chắn, bằng một cách nào đó, Ba Thám tử trẻ sẽ giúp được.

V

MỘT CUỘC PHÒNG VẤN KHÓ KHĂN

Regina Stratten đang ở một mình trong hiệu sách trên Đại lộ Đại dương. Mắt chị quầng thâm, tay run nhẹ.

- Chưa có tin gì, Regina nói. Không manh mối, không gì cả. Cảnh sát vẫn tìm kiếm khắp khu vực này. À, xác của Tiny đã được giải phẫu pháp y rồi. Tôi cũng không rõ để làm gì.

- Giải phẫu pháp y là để làm rõ nguyên nhân gây ra cái chết, Hannibal nói. Có thể sẽ biết được Tiny chết do tai nạn hay chủ ý. Chẳng hạn, nếu có những mảnh sơn dính trên vết thương, thì có lẽ Tiny đã bị ô tô đụng. Nếu cái chết của Tiny là do tai nạn, thì như vậy sẽ không có gì là khó hiểu, và việc bé Todd biến mất cũng sẽ không có gì rùng rợn.

- Đúng, nhưng chuyện này có liên quan gì với việc tìm ra Todd ? Regina khóc.

- Nó giúp ta hiểu biết thêm, mỗi một điều nhỏ xíu cũng góp phần giúp ta rõ thêm, Hannibal nói. Cháu đề nghị sẽ bắt đầu cuộc điều tra ở nơi mà Todd được nhìn thấy lần cuối cùng: ngay tại đây, tại sân Nàng tiên cá.

- Ở đây ? Regina Stratten lặp lại. Nhưng cảnh sát đã nói chuyện với mọi người ở đây rồi. Làm lại, có ích lợi gì ?

- Thứ nhất là tụi cháu cần biết thêm chi tiết, Hannibal trả lời, thứ nhì là có thể có một ai đó nhớ ra một điều quên nói với cảnh sát. Và thứ ba, đó là điều logic duy nhất để làm. Tất cả mọi người đã nhìn thấy Todd đi vào sân này ngày hôm qua. Hẳn phải có ai đó nhìn thấy bé đi ra chứ, cô có đồng ý không ?

- Có lẽ thế, Regina nói.

Ba Thám tử trẻ bắt tay vào việc. Ba bạn bắt đầu hỏi chuyện người đàn ông xương xẩu quản lý cửa hiệu bán điều. Ông tên là Leo Anderson. Ngày hôm qua ông có nhìn thấy Todd bước vào sân Nàng tiên cá, nhưng sau đó không nhìn thấy bé nữa.

- Tôi đã bước ra khỏi cửa hiệu, ra trước sân để xem diễn hành một lát, ông nói, lúc đó bé Todd đi vào cùng chó Tiny. Bé luôn đi cùng con chó.

- Chú để cửa mở à ? Hannibal hỏi. Có thể nào bé vào cửa trước cửa hiệu chú, rồi đi ra bằng cửa sau không ?

Anderson lắc đầu.

- Thấy cái chốt trên cửa sau đằng kia không ? Phải mở chốt mới ra được bằng ngả đó. Bé Todd phải đứng trên một cái ghế mới mở được chốt. Như thế thì tôi đã phát hiện rồi, trừ phi cậu bé bỏ ghế lại chỗ cũ. Nhưng ai cũng biết là bé Todd không bao giờ trả gì về chỗ cũ cả !

Cô Althea Watkins, quản lý hiệu bán đá, cũng kể một câu chuyện tương tự như vậy. Cô cũng bỏ cửa hiệu để xem đoàn diễu hành, nhưng cô biết chắc không ai có thể vào cửa hiệu trong khi cô đi vắng. Trước khi ra, cô đã khóa cửa lại.

- Không nên để hở gì trên bãi biển này, cô nói với Ba Thám tử trẻ, có quá nhiều kẻ trộm vặt.

Todd ra đi như thế nào có quan trọng không ? khi đó cô Watkins hỏi. Thằng bé nhanh nhẹn quá mà, nó có thể lén qua đám đông ngay trước cửa sân.

- Tụi cháu chỉ thử đi theo dấu vết của bé thôi, Hannibal nói. Nếu tìm ra được một ai đó đã nhìn thấy bé, hoặc thấy con chó, thì có thể sẽ biết thêm được.

Khi nghe nhắc đến con chó, cô Watkins rùng mình.

- Kẻ nào giết chết con chó Tiny, ném vào thùng rác hẳn phải có đầu óc bệnh hoạn. Việc gì mà kinh khủng quá.

- Ta chưa biết kẻ nào hay vật gì đã giết chết Tiny, Hannibal trả lời. Nếu cô nhớ ra gì, thì cô nhớ gọi cho tụi cháu.

Hannibal đưa cho cô Watkins tấm danh thiếp.

Ba Thám tử trẻ để cô Watkins lại với những suy nghĩ bi quan, băng qua sân sang cửa hiệu bán sợi.

Bà Kerinovna là người phụ nữ tóc vàng trầm lặng quản lý cửa hiệu. Ngày hôm qua, bà không để ý đến Todd, và bà đã không rời cửa hiệu.

- Tôi nhìn qua cửa sổ xem diễu hành, bà giải thích, tôi cho rằng đây là một đất nước tuyệt diệu nơi người ta có thể tự do nói những điều mà người khác không thích, cho dù đó là những người quan trọng như cảnh sát, mà không sao cả. Tôi không thấy bé Todd. Tôi rất buồn cho người mẹ. Có lẽ bà ấy sợ lắm.

Ở quán cà phê, có vài người đang uống cà phê ăn bánh. Tony Gould, chủ quán, đang dọn thức ăn cho khách. Khi ba thám tử bắt đầu đặt câu hỏi, ông lừa ba cậu vào nhà bếp để gặp Marge, vợ ông.

- Todd không đến gần đây ngày hôm qua, Tony Gould nói, đôi khi thằng bé toan dụ chúng tôi để được bánh nhưng về sau chúng tôi không cho bánh nữa.

- Chúng tôi sợ cháu bé bị sâu răng, Marge Gould nói.

- Vậy cô chú không nhìn thấy bé Todd sau khi cuộc điều hành bắt đầu à ? Hannibal hỏi.

- Không. Tôi bận việc. Tôi dọn bàn, bởi vì Mooch, người hầu bàn của chúng tôi, đã quyết định bỏ đi mất. Anh ấy thường xuyên làm như thế.

Ba Thám tử trẻ cảm ơn hai vợ chồng Gould, rồi băng qua sân, leo cầu thang lên đến hành lang nghệ thuật Nàng tiên cá và gặp ông chủ đang cau có.

- Tại sao các cậu đi hỏi han về Todd Stratten ? Clark Burton hỏi. Các cậu đang viết báo cho trường mà.

- Đó là chuyện hôm qua, thưa chú Burton, Bob nói.

Còn hôm nay, tụi cháu đang cố giúp cô Stratten.

- Cảnh sát đang giúp rồi, Burton nói, mà cảnh sát thì rất giỏi việc này.

- Cô Stratten nghĩ rằng tụi cháu cũng có thể giúp thêm, Hannibal nói.

Thám tử trưởng lấy bóp ra, đưa cho ông Burton một tấm cạc của Ba Thám tử trẻ.

- Ôi ! ông Burton giật mình thốt lên khi đọc.

- Tụi cháu đã từng giải rất nhiều vụ bí ẩn thú vị, Hannibal khó chịu nói.

- Tôi không nghi ngờ gì, ông Burton nói như để xoa dịu. Thôi được, tôi không muốn người ta nghĩ tôi không chịu hợp tác. Các cậu cần biết gì ?

- Tụi cháu đang ra sức tìm xem Todd đã đi những đâu ngày hôm qua, Hannibal nói. Nếu tìm ra được dấu vết cậu bé từ đầu, thì có thể sẽ giúp được rất nhiều. Sau khi cuộc điều hành bắt đầu, chú có nhìn thấy bé Todd không ?

- Không, tôi không thấy cháu, Burton nói, và tôi nghĩ các cậu đi sai chỗ rồi. Cho dù chuyện gì có xảy ra với thằng bé và con chó kia

đi nữa, thì chuyện không hề xảy ra ở đây. Con chó bị xe đụng mà, nhớ không ? Ở sân Nàng tiên cá làm gì có xe.

- Dạ đúng là không có xe, Hannibal trả lời, nhưng rất lạ lùng là bé Todd đã vào sân trong khi có cuộc diễu hành, rồi sau đó không ai thấy bé đi trở ra lại ?

- Không có gì là lạ lùng cả, Burton nói, thằng bé rất nhanh nhẹn, và nó đã bỏ đi.

- Có thể nào bé Todd lên đây không ? Hannibal hỏi. Cháu thấy chú có cửa sau. Có thể bé Todd đã lên bằng cầu thang phía trước, băng qua hành lang nghệ thuật rồi đi ra ngã sau ?

Hannibal lao đến cửa sau, chạm vào thử, cửa mở ra ngay. Thám tử trưởng đứng nhìn những bậc thềm dẫn xuống phía sau nhà, thấy bãi đậu xe bên cạnh, và cả con đường tên là Speedway, song song với Đại lộ Đại dương. Đường nhỏ hẹp, lát đá gồ ghề và đầy ắp những chiếc xe chạy sát nhau tìm chỗ đậu.

Hannibal đóng cửa lại.

- Chú không cài then chốt à ? Hannibal hỏi.

- Tôi chỉ khóa khi đóng cửa ban đêm, Burton đáp. Thật là phiền phức nếu khóa ban ngày, khi tôi cứ phải chạy lên chạy xuống chỗ đậu xe hoặc xuống thùng rác.

Hannibal gạt đầu rồi ra cửa trước, ở đó có một chùm sáng điều khiển cái chuông nhỏ; chuông reng lên khi Hannibal đưa tay qua làm ngắt chùm sáng.

- Cao ngang hông, Hannibal nói. Có thể Todd đã chui xuống chùm sáng mà không làm chuông reng. Chó Tiny cũng vậy. Nếu chú bước ra ngoài đi vắng một chút, cả hai có thể qua đây.

Burton tái mặt một hồi, nhưng rồi mỉm cười.

- Hóa ra thằng bé đã vào đây như thế và rồi để lại dấu tay dơ dáy trên các tủ kính !

- Chú chưa hề để ý rằng cậu bé có thể ra vào mà không bị phát hiện sao ? Hannibal hỏi lại với giọng không tin.

- Tôi...tôi chưa hề nghĩ đến, Burton nói.

Trong khi Hannibal và ông Burton nói chuyện, thì Peter lảng vảng đi khắp hành lang nghệ thuật. Peter đến cái đế gần cửa sổ lớn và ra về thất vọng. Trên chân đế không có gì cả.

- Chú đã bán nàng tiên cá rồi ! Peter nói.

- Không, tôi không... tôi.. tôi... Burton dừng lại. Có lẽ ai đó đã lấy trộm mất ngày hôm qua trong khi tôi bận tiếp một người khách. Hôm qua có những lúc có quá đông người trong đây. Nhưng tôi không hiểu người ta lấy cắp năng tiên cá đó để làm gì; nó không có giá trị như những món khác trong hành lang nghệ thuật này.

- Có lẽ là không có giá trị, Hannibal nói.

- Ở bãi biển này có quá nhiều kẻ vô trách nhiệm, Burton nói. Kẻ tông xe làm chết con chó rồi quăng xác vào thùng rác: thật là vô trách nhiệm.

- Chưa biết chắc có xảy ra như thế hay không, Bob nói, người ta đang cho giải phẫu pháp y mà.

- Thế à ? Burton hỏi.

Có một hồi im lặng lâu, như thể Burton đang chờ ba thám tử nói thêm. Khi thấy không ai nói gì, Burton tiếp tục nói:

- Nếu các cậu hỏi xong rồi, thì tôi...

Hannibal ngắt lời:

- Còn khách sạn ? thám tử trưởng hỏi. Có thể nào bé Todd vào đó không ? Có thể nào có một cửa sổ mở hay khóa cửa bị gãy không ?

- Chắc chắn là không có chuyện đó, Burton đáp. Chỗ này rất an toàn bảo đảm, tôi coi rất kỹ mà. Tôi không muốn những người vô gia cư đến đây rồi đốt lửa.

- Cảnh sát có tìm kiếm trong đó hôm qua chưa ? Hannibal vẫn hỏi.

- Tất nhiên là có, Burton trả lời, lúc tôi mở khóa cửa ra là cảnh sát thấy rõ không ai vào trong đó mấy năm rồi.

- Nhưng họ có tìm kiếm không ?

Burton đột nhiên nổi giận.

- Đủ lắm rồi ! Burton la lên. Tôi đã cố chịu đựng cái trò thám tử trẻ con này, nhưng bây giờ thì tôi hết thời gian rồi. Tôi còn phải làm việc nữa. Thôi nhé !

Ba thám tử ra đi, nhưng mới xuống cầu thang được nửa đường thì Burton gọi.

Ba thám tử quay lại.

Cơn giận của Burton đã qua. ông đứng ở ngưỡng cửa, trông già đi, khá ngơ ngác.

- Tôi xin lỗi, ông nói, tôi không muốn mất bình tĩnh, nhưng khó quá. Lúc còn nhỏ, tôi từng có một người bạn bị mất tích. Sau giờ nghỉ ăn trưa bạn ấy không trở lại trường nữa. Chuyện xảy ra ở bang Iowa, nơi tôi sinh ra. Chúng tôi đã tìm kiếm nó và cuối cùng chính tôi là người tìm thấy. Ngoài thành phố có một cái mỏ đá cũ, lấp đầy nước. Bạn ấy nổi lênh bệnh trong đó, bị chết đuối.

- Tội cháu xin lỗi, Hannibal nói.

Ba Thám tử trẻ xuống đến sân. Bà Peabody đang ngồi nhâm nhi cà phê ở sân hiên quán cà phê.

- Cuối cùng rồi cũng xuống ! bà nói. Tôi đang chờ các cậu đây. Tôi có cái này muốn chỉ cho các cậu xem !

VI

CUỘC NÓI CHUYỆN KHÓ CHỊU

Bà Peabody gọi Tony Gould từ trong quán.

- Đến giờ ăn trưa rồi, có lẽ mấy cậu con trai này đang đói bụng lắm, bà nói. Ba cậu sẽ ăn trưa cùng tôi. Chắc là sẽ ăn hamburger. Thật ra tôi không được phép ăn hamburger, nhưng khi hệ tiêu hóa khỏe, thì tôi thích ăn những thứ mà người ta gọi là thực phẩm rác rưởi.

- Vậy là hamburger nhé, Tony Gould nói rồi vội vàng bỏ đi.

- Khi còn nhỏ hơn các cậu, bà Peabody nói với Ba Thám tử trẻ, tôi ăn rất nhiều kẹo màu mè rẻ tiền, cam thảo. Sao, các cậu nghĩ thế nào về anh bạn Clark Burton của chúng tôi ? bà Peabody ngồi thẳng lại trên ghế rồi hỏi.

Hannibal làm ngơ trước cách thay đổi đề tài đột ngột của bà Peabody.

- Các cậu đang thử giúp Regina Stratten, đúng không ? Bà Peabody nói tiếp. Sáng nay, cô ấy có nói với tôi là sẽ gọi các cậu. Tôi rất mong các cậu làm được một cái gì đó để giúp cô ấy. Cô ấy rất dễ thương, mà ở khu bãi biển này rất hiếm người lịch sự. Phần lớn không được văn minh lắm.

Bà Peabody nhìn phía sau lưng. Mooch Henderson đã bước ra ngoài và đang lau các mặt bàn bằng miếng giẻ ướt. Dưới ánh nắng rực rỡ trông anh càng gầy trơ xương hơn nữa, cảm anh có những nốt đỏ và những sợi râu mọc lởm chởm. Hai bàn tay sạch, nhưng từ cùi chỏ trở lên thì rất bẩn, còn chiếc áo thun dưới tấm tạp dề thì xám xịt dơ dáy.

- Nhiều lúc tôi tự hỏi không biết ủy ban sức khỏe cộng đồng có biết về Mooch không, bà Peabody nói. Hẳn ta cũng là một trong số đó.

- Một trong số nào ạ ? Bob hỏi.

- Cái đám không văn minh ấy, bà Peabody nói rồi cúi sát gần Bob hơn. Mooch sống ở một chỗ tồi tàn ngay phía bên kia Speedway với một đồng kẻ lang thang rách nát. Bọn chúng dám làm tất cả. Ở có một người phụ nữ trẻ...

Bà Peabody ngưng nói, và mím chặt môi thành một đường mỏng dính.

- Cái bọn người đó ! Bà Peabody lại nói. Khó mà tưởng tượng là bọn chúng cũng từng có cha có mẹ. Bọn chúng chỉ lớn lên dưới hàng rào, như cỏ dại, rồi khi đủ lớn khôn thì đến Venice.

Tony Gould bước ra từ trong quán với một khay chất đầy hamburger, khoai tây chiên và nước ngọt. Ông dọn thức ăn rồi lại biến mất. Mooch đi vào quán theo ông.

- Bé Todd từng bị rắc rối với Mooch, bà Peabody nói.

- Nhưng cô không cho là rắc rối lớn chứ ? Hannibal hỏi. Chắc là cũng có nhiều người gặp rắc rối với Mooch ? Và có lẽ rất nhiều người bực mình nguyên rửa bé Todd, đúng không ?

- Tôi có tố cáo ai đâu nào ? Bà Peabody đáp. Tôi không hề có ý ám chỉ ai cả. Chắc chắn không ai trong những người buôn bán ở cái sân này có liên quan gì với chuyện thằng bé biến mất. Khi cuộc diễn hành bắt đầu, tôi đang đứng ở cửa sổ. Tôi có thấy ông Anderson và người phụ nữ thích đá, chị Watkins. Hai người đang bước ra cổng sân để xem. Tôi cũng nhìn thấy cả Clark Burton. Ông ấy cứ tới tui giữa căn hộ và hàn lang nghệ thuật. Sau đó thì Todd và Tiny chạy vào.

- À ! Hannibal thốt lên chăm chú. Vậy cô đã nhìn thấy Todd sau khi em bỏ Đại lộ Đại dương. Hay quá ! Bé Todd làm gì ?

- Theo tôi thấy thì có làm gì đâu, bà Peabody trả lời. Đồng hồ lò nướng bánh của tôi reng lên, tôi phải chạy vào lấy bánh ra. Khi tôi trở ra cửa sổ, thì Todd và Tiny đã chạy đi đâu mất hoặc trở ra ngoài Đại lộ Đại dương. Không thấy cả hai trong sân nữa. Chỉ có mình Mooch Henderson.

Mooch đã trở ra sân hiên, và do bà Peabody không thềm hạ giọng, nên Mooch đã nghe nhận xét cuối cùng của bà. Mooch chau mày nhìn bà Peabody.

- Tôi sao ? Mooch hỏi.

Mooch Henderson chống nạnh nhìn chăm chăm. Ba thám tử nhìn thấy miếng băng ngay phía trên một cổ tay.

- Ngày hôm qua, khi nhìn ra cửa sổ xem diễn hành, bà Peabody nói, thì tôi đã thấy cậu bước ra khỏi cửa hiệu của ông Anderson. Tôi thấy lạ. Trước kia cậu không hề tỏ ra quan tâm đến

đồ chơi hay điều. Tôi thấy lạ, vậy thôi. Ba cậu bé này đang thử giúp Regina Stratten tìm kiếm bé Todd, và tôi nghĩ...

- Thôi đi nào ! Mooch la lên. Tôi không có liên quan gì đến thằng nhỏ kia, và bà thừa biết. Bộ bà nghĩ tôi lấy một món đồ chơi để dụ thằng nhỏ đi đâu à ? Sao bà ngốc thế !

Tony Gould bước ra sân hiên, đắn đo nhìn Mooch.

- Hôm qua anh vào cửa hiệu bán điều hả ? ông hỏi.

- Tôi chỉ muốn xem giá con điều Trung Quốc thôi, Mooch trả lời, con điều chưng ở cửa kính ấy.

- Tôi cũng hy vọng là đúng như thế, Gould nói.

- Ý anh muốn nói sao ? Mooch hỏi lại.

Lúc đó bà Peabody lại tiếp tục tham gia cuộc nói chuyện.

- Ôi trời, cậu bị thương ở tay ! bà kêu lên. Chó cắn, phải không ? Tôi có nghe cậu nói chuyện với chị Marge Gould sáng nay. Có phải một trong mấy con chó của cậu cắn không ?

- Bà già nhiều chuyện ! Mooch gầm lên giọng khàn khàn.

- Vâng, bà Peabody đáp, tôi hay quan tâm đến người khác.

Bà Peabody cố vẽ hết sức khoái chí.

- Tôi rất muốn...

- Mooch ! Tony Gould ra lệnh. Thôi ngay !

- Gould, câm miệng đi ! Mooch quát rồi giật tập dề, quăng xuống đất, bỏ đi nhanh.

Tony Gould lượm tấm tập dề lên.

- Chị Peabody à, nhiều khi chị thật quá đáng, ông nói và có vẻ chán nản. Tôi cũng quá đáng nữa. Thật ra tôi cũng không biết Mooch có vào cửa hiệu bán điều hôm qua. Lẽ ra tôi không nên nói bóng nói gió như thế.

- Cả hai ta đều đã cư xử không phải, đúng không ? bà Peabody nói. Những người dân trong sân này đều đã bị mất hàng, anh cũng bị thiếu hụt tiền mặt trong két, mà Mooch không phải là người giúp việc lý tưởng lắm, đúng không ? Cậu ta đòi được trả thù lao cả khi vắng mặt: chính anh đã nói thế. Vậy tôi đã giải quyết xong vấn đề, và anh không cần phải đuổi cậu ta.

- Cũng có thể, Tony Gould đáp, nhưng chẳng có gì thay đổi cả...

Ông lắc đầu bỏ trở vào quán.

Bà Peabody mỉm cười tinh ranh.

- Cho dù có gặp khó khăn để tìm nhân công, nhưng cũng không được quên lắng các chuẩn mực đạo đức. Thỉnh thoảng Mooch nhận chó hoang về nuôi. Dù sao chính cậu ta nói thế.

- Chó hoang à ? Peter hỏi lại. Hèn gì anh ấy bị cắn.

- Đúng, giả sử cậu ta thật sự bị chó hoang cắn, bà Peabody đáp.

Ba Thám tử trẻ im lặng nhìn bà.

- Giả sử không phải chó hoang cắn. Giả sử đó là một con chó mà cậu ta quen: một con chó cắn nếu như nó tưởng Mooch sẽ hại cậu chủ nhỏ của nó ? Lẽ ra Mooch phải biết cách dụ thú vật chứ, tôi nghĩ thế. Trước đây, cậu ấy chưa bao giờ bị chó cắn.

- Đó là điều mà cô muốn cho tụi cháu xem à ? Hannibal hỏi. Vết băng trên tay Mooch ?

Bà gật đầu.

- Đó... đó có thể là sự trùng hợp, Hannibal nói.

- Dĩ nhiên là trùng hợp thôi, bà nói rồi uống tách cà phê đã nguội với một nụ cười tinh quái. Thế các cậu nói chuyện với Clark Burton có vui vẻ không ?

Bà lại chuyển sang hướng tấn công khác, và Hannibal đoán rằng bà sẽ ghi thêm một điểm. Hannibal chờ đợi.

- Chắc là ông ấy cố tạo ấn tượng đẹp, bà Peabody nói. Ông ấy luôn làm như thế. Ông ấy chạy ào xuống đây khi nhóm người truyền hình xuất hiện ngày hôm qua. Chắc chắn các cậu đã để ý.

- Dạ đúng, Hannibal trả lời. Có thể chú ấy chỉ muốn giúp thôi, thưa cô. Chuyện đó hẳn đã gợi nên những kỷ niệm khủng khiếp cho chú ấy. Cô có biết khi còn nhỏ, thì chú ấy có một đứa bạn đã bỏ đi lang thang rồi bị chết đuối trong một mỏ đá bỏ hoang không ?

- Bạn của ông ấy ? bà Peabody vừa hỏi vừa dùng khăn giấy chạm môi. Tôi có biết về chuyện này, nhưng tôi cứ tưởng là em trai của ông ấy. Chắc là tôi nhầm. Các cậu đã ăn no chưa ?

Ba thám tử gật đầu tôi cảm ơn bà Peabody. Bà leo lên cầu thang trở về căn hộ ngay phía trên cửa hiệu bán sợi.

Peter huýt sáo khẽ.

- Úi chà ! Bà ấy kinh quá !

Một người đàn ông ăn mặc lôi thôi trong bộ đồ rộng thùng thình bước vào sân. Ông đẩy xe đẩy của siêu thị. Hai con chó lai đi theo ông. Ông ra lệnh chúng ngồi dưới các bậc thềm dẫn lên sân hiên

quán cà phê. Ông bỏ xe đẩy lại với lũ chó, rồi bước vào quán cà phê.

Vài phút sau, ông lượm ve chai rách rưới bước ra, tay cầm bao giấy. Tony Gould bước ra sân hiên để nhìn theo ông.

- Chắc là lão Fergus đã tìm thấy được một kho vàng ở thùng rác của ai đó, Tony Gould nói. Lão vừa mới mua hết tám đô-la bánh ngọt.

Tony nhìn lên căn hộ bà Peabody.

- Coi chừng cái bà già kia, ông cảnh cáo ba thám tử. Nếu thích mình, thì bà ấy là một người bạn rất tốt. Nhưng nếu ghét, thì bà ấy là một kẻ thù đáng gờm. Bà ấy sẽ chơi mình cho bằng được !

Tony Gould trở vào quán cà phê.

- Hẳn bà ấy đã đánh bại Mooch, Peter nói.

- Đúng, Hannibal đáp, Mooch, kẻ nhận chó hoang về nuôi và được cho là biết cách dụ chó, nhưng lại bị chó cắn. Còn bé Todd thì mất tích và lúc bỏ đi, thì đi với con chó, về sau thì người ta tìm thấy con chó đã chết.

- Mình có cảm giác cần phải kiểm tra tên Mooch, Peter nói. Mình nghĩ có đúng không ?

- Một chỗ tồi tàn ngay phía bên kia Speedway, Bob nói. Đi !

VII

TÊN TRỘM LẠN XUỐNG BIỂN

Ba Thám tử trẻ dễ dàng tìm ra chỗ Mooch Henderson ở. Mooch đang ngồi nghiền ngẫm trên các bậc thềm phía trước, khi ba thám tử đi vòng ra sau lưng khách sạn Nàng tiên cá và nhìn qua con đường tên Speedway. Nhà nằm ở một góc, nhìn ra đường hẻm chứ không nhìn ra Speedway. Mooch Henderson không để ý ba thám tử. Ba bạn núp sau một chiếc xe đậu ở bãi đậu xe gần sân Nàng tiên cá.

Suốt một hồi, Ba Thám tử trẻ chỉ quan sát, và suốt thời gian đó ngôi nhà cũ kỹ yên tĩnh. Nhưng rồi một người đàn ông đi qua trên đường Speedway, dắt một con chó bằng một đoạn dây phơi quần áo. Từ cái sân có hàng rào phía sau nhà của Mooch Henderson, nằm giáp với Speedway, có một sự bùng nổ tiếng chó sủa và kêu.

Mooch nhảy nhồm dậy.

- Im ! Mooch hét.

Người dắt chó mới đến rẽ vào hẻm, dẫn chó lên ô cửa nhà Mooch.

- Muốn gì ? Mooch hỏi.

Người đàn ông dắt chó là một người trung niên, có cách cư xử ôn hoà, đầu hói và đeo kính dày. Ông hơi cau mày rồi thụt lùi xuống một bậc thềm khi Mooch ăn nói thô lỗ.

- Tôi... tôi nghe nói anh nhận nuôi chó lạc, ông nói, nên tôi mang con chó này đến cho anh. Nó lang thang ở chợ Bãi Trước, cổ chui vô thùng rác. Nó đói bụng.

Mooch nhìn con chó thật kỹ.

- Một con chó lai ! Mooch phán.

- Đúng, người đàn ông đáp, thì cũng là chó thôi...

- Bộ trông tôi giống gì ? Mooch hỏi lại. Ông tưởng tôi là hội bảo vệ thú vật sao ?

Người đàn ông sững sốt

- Nhưng người ta nói với tôi rằng anh chăm sóc cho mấy con chó đi lạc và...

- Quên cái chuyện người ta nói đi ! Mooch quát. Có nhiều loại chó, con này tệ quá. Ông cứ mang nó đến hội bảo vệ thú vật. Hay

mang ra chợ thả trở lại. Đừng có hùng tống nó vào chỗ tôi !

Người đàn ông rút lui, đi ngược trở về trên đường Speed-way với con chó lai chạy lon ton theo gót.

Đột nhiên, từ ô cửa ngôi nhà cũ, một giọng nói khinh bỉ bắt đầu mắng mỏ Mooch Henderson.

- Nhìn mặt kẻ yêu thú vật kia ! giọng nói thốt lên.

- Thôi nhé, đừng nói bậy nữa. Được không ? Mooch đáp.

Một cô gái tóc đen bước ra. Có thể cô là một trong những người trượt patanh, bởi vì cô đang mặc áo nịt hồng với quần chạt ống màu đen. Những hình tròn vàng kim trang trí óng ánh trên đường viền cổ áo. Tóc được cột gọn ra phía sau bằng một sợi dây có đính đá màu mè.

- Anh là đồ dỏm ! cô gái nói với Mooch.

Cô gái không buồn hạ giọng xuống, nên Ba Thám tử trẻ nghe rõ từng từ cô nói.

- Em nói láo dùm anh, cô nói, nhưng em sẽ không làm thế nữa !

- Em im đi, có được không ? Mooch nói.

- Cảnh sát có đến đây hỏi về thằng bé đi lạc, và cảnh sát có thắc mắc về lũ chó ngoài sân. Thế là em nói láo.

Vậy mà bây giờ anh lại đuổi cổ ông kia đi mất. Ông ấy sẽ nghĩ sao ? Chó phải có giấy chứng nhận của Câu lạc bộ Chó Giống của Mỹ mới được mời vào sân nhà anh à ?

- Câm miệng ngay, có nghe không ? Mooch quát. Có chịu câm mồm không, nếu không... nếu không...

- Đừng có hăm dọa tôi ! cô gái đáp. Nếu cảnh sát có quay lại, thì sẽ không còn thấy tôi ở đây nữa đâu ! Tôi không có tham vọng làm kẻ đồng loã của anh đâu !

Cô gái đóng rầm cửa nhà lại. Qua cửa sổ mở, ba thám tử nghe tiếng chân cô nện mạnh trên sàn gỗ. Có tiếng loảng xoảng, tiếng đấm mạnh cho biết dường như các ngăn tủ được kéo mở ra. Chẳng bao lâu cô gái lại đóng rầm cửa nhà nữa, dây cột tóc vẫn óng ánh như để thách thức, nhưng áo khoác tay dài rộng che kín áo nịt.

- Kìa, Sunshine, Mooch bắt đầu nói.

- Chào nhé, cô gái nói rồi bỏ đi nhanh trên đường hẻm về hướng Đại lộ Thái Bình Dương, áo khoác rộng bay phấp phới phía

sau, đồ dùng cá nhân như sắp rơi ra khỏi cái túi đeo vai bằng mây mà cô đang xách. Đôi patanh lủng lẳng quanh cổ cô gái.

Mooch Henderson nhìn theo cô gái đang bỏ đi, rồi quay đầu lại phát hiện ba thám tử đang đứng nhìn từ bãi đậu xe.

- Sao ? Mooch hỏi. Muốn gì ?

Hannibal quyết định làm mặt dày. Thám tử trưởng băng qua Speedway, bước lại gần các bậc thềm trước ngôi nhà cũ. Bob và Peter đi theo.

- Không biết anh có giúp được tụi em không, Hannibal bắt đầu nói, như anh đã biết...

- Bọn mày rình rập chơi trò thám tử, Mooch nói. Bọn mày phải tránh xa chỗ này, nếu không tao sẽ thả chó cắn. Tao sẽ không để cho ai nói bậy với tao hôm nay nữa, rõ không ?

Mooch bước hùynh hục xuống các bậc thềm, đi qua trước mặt Hannibal, rồi đi theo cùng hướng với cô gái.

- Đi theo hă, Hannibal nói.

- Khỏi phải nói ! Peter tuyên bố. Cô gái có nói là không - muốn làm kẻ đồng loã ! Có nghĩa hă đang làm một điều gì đó bất hợp pháp.

- Bám chặt hă, Bob nói khi Peter bắt đầu đi về hướng đại lộ Thái Bình Dương.

- Vẫn còn ai đó trong nhà.

Ba Thám tử trẻ lắng tai và nghe tiếng đàn ông bên trong. Người này nói chuyện một hồi, rồi im lặng, rồi lại nói chuyện nữa.

- Ai đó đang nói chuyện điện thoại, Bob nói, các cậu cứ theo Mooch đi, mình ở lại đây xem sao.

Dàn xếp rất hợp lý. Hannibal và Peter lên đường, bước nhanh về hướng đại lộ Thái Bình Dương.

Bây giờ Mooch Henderson đang ở cách xa hai khu nhà về phía trước trên đại lộ Thái Bình Dương, đi về hướng một khu vực có những tòa nhà căn hộ mới xây và bến du thuyền. Peter và Hannibal đi theo Mooch, giữ một khoảng cách khá xa giữa mình và Mooch.

Khi đi xa khỏi sân Nàng tiên cá khoảng nửa dặm, Mooch bước vào một siêu thị nhỏ.

- Ô ! Xui quá ! Peter kêu. Thật ra hă không đi đâu hết, mà chỉ đi mua ít đồ.

- Có thể vậy, Hannibal đáp, mà cũng có thể không.

Hannibal và Peter lảng vảng trong bãi đậu xe siêu thị. Qua cửa kính, hai thám tử nhìn thấy Mooch lấy một cái gì đó ở quầy thịt, rồi ra thẳng quầy tính tiền.

Hai thám tử vội vàng núp sau một chiếc xe đang đậu.

Mooch bước ra khỏi siêu thị rồi lại đi về hướng nam, về hướng khu sang trọng hơn của bến du thuyền. Cuối cùng hắn rẽ vào một đường ngang, đến một nhà hàng nhìn ra bến du thuyền.

Nhà hàng tên là Sào huyết Buôn lậu và trông khá bề thế. Trong bãi đậu xe có những chiếc Porsche, Cadillac và Jaguar. Mooch tha thần giữa hàng xe đậu, rồi dừng đây đó để đá vào lốp xe.

- Hắn là một tên trộm xe ! Peter phán. Đang chọn chiếc xe để trộm !

- Mình không nghĩ thế, Hannibal đáp. Nhìn kia !

Mooch mới dừng gần một chiếc xe mui trần đang mở.

Trong xe có một con chó Saint Bernard ngồi, dây dắt cột vào trụ tay lái. Mooch nhìn con chó, con chó cũng nhìn tại Mooch. Rồi Mooch bắt đầu nói chuyện với con chó.

Con chó đứng dậy trong chiếc xe, vẫy đuôi.

Mooch thọc tay vào cái bao siêu thị, đưa ít thịt cho con chó. Con Saint Bernard ngửi ngửi, rồi liếm và đớp miếng thịt ngon lành.

- Hắn chuẩn bị ăn trộm con chó ! Peter thì thầm.

Hannibal không trả lời. Thám tử trưởng đang quan sát

Mooch Henderson, Mooch cứ cho con chó ăn liên tục.

Sau vài phút, Mooch Henderson và con chó rất thân thiết với nhau. Mooch mở cửa xe ra, bắt đầu tháo dây dắt khỏi tay lái.

Peter không chịu được nữa và chạy qua bãi đậu xe, leo lên hai bậc thềm, bước vào nhà hàng.

Có một tiền sảnh nhỏ, tối mờ, rồi phòng ăn sáng trưng rộng lớn. Peter đứng trước cửa phòng ăn hô to:

- Ai là chủ con chó Saint Bernard ngoài kia ? Con chó ngồi trong xe mui trần ấy ! Có kẻ đang toan bắt trộm con chó ngoài kia kia !

Một người đàn ông hồng hào ở cuối phòng lao ra khỏi ghế, chạy qua trước mặt Peter, bước nhanh ra sảnh.

Mooch Henderson đang bước nhanh trên đường, con chó hớn hở chạy lon ton bên cạnh hắn, bị nhử bởi nhiều miếng thịt nhỏ nữa.

Chủ nhân được báo tin thậm chí không thém rượt theo. Ông chỉ đưa hai ngón tay vào miệng, huyết sáo.

Con chó to dừng và quay lại.

Người đàn ông lại huyết sáo.

Con chó bỏ chạy, vừa chạy vừa nhảy căng lên, rất vui vẻ. Nó đột nhiên không còn quan tâm đến Mooch và mấy miếng thịt nữa. Nó muốn trở về với ông chủ tuyệt vời của nó.

Mooch Henderson cố thả dây dắt chó ra, nhưng không được. Thòng lọng dây kéo đã tuột xuống quán quanh cổ tay và hấn bị con chó kéo mạnh đi. Hấn vừa la hét vừa bước lảo đảo vài bước theo con Saint Bernard, rồi ngã xuống, bị kéo lê trên mặt đường.

- Ê ! Mooch la lên. Ê, dừng lại đi !

Cuối cùng dây dắt chó cũng tuột hấn ra khỏi tay. Mooch lăn mấy vòng rồi va vào cột đèn.

Con chó phóng qua bãi đậu xe, rồi vẫy đuôi lia lịa mừng chủ.

Mooch Henderson đứng dậy, bầm dập và dơ dáy, khập khiễng bỏ đi. Đúng lúc đó, xe cảnh sát tuần tra xuất hiện ngoài đường. Xe đậu vào lề, một sĩ quan cảnh sát bước xuống đi về hướng Mooch Henderson.

- Anh có sao không ? cảnh sát gọi. Có bị thương gì không ?

Mooch Henderson bỏ chạy, băng thẳng qua bãi đậu xe, rồi đến bờ nước và không lưỡng lự, Mooch nhào xuống bến tàu. Sĩ quan cảnh sát kinh ngạc há miệng khi Mooch bơi kịch liệt ra khơi, làm bắn nước tung toé.

Peter bước ngang qua người đàn ông và con chó, trở về với Hannibal. Thám tử trưởng đang tựa vào một chiếc Mercedes, ôm bụng cười, nước mắt chảy ràn rụa.

- Hay không ? Peter hỏi. Có lẽ lần đầu tiên hấn được tắm sau mấy tuần !

Khi bình tĩnh lại, Hannibal nói:

- Đi về thôi. Trở lại chỗ Bob và ngôi nhà kỳ lạ kia.

Nhưng thám tử trưởng vẫn cười khúc khích trên suốt đường đi trên đại lộ Thái Bình Dương.

VIII

CHỢ NÔ LỆ

Bob chờ trong bãi đậu xe phía bên kia đường Speed-way, đối diện với nhà của Mooch, lưng tựa vào một chiếc xe. Cuộc nói chuyện điện thoại trong ngôi nhà cũ vẫn tiếp tục, đang giận dữ lên. Bob nghe được âm thanh qua cửa sổ mở, nhưng không thể nghe được người ta nói gì.

Có nên đến gần hơn không ? Có thể ngồi trên các bậc thềm trước nhà không ? Hay vào cái sân có rào ?

Nhưng rồi có một cái gì đó làm cho lũ chó trong sân náo động lên. Không thể nào đến nhà gần hơn từ sân.

Nhưng có một xe tải ! Một chiếc xe tải nhỏ không mui bụi bặm đang đậu ở lối đi dơ bẩn ngay bên cạnh nhà. Xe nằm bên ngoài hàng rào, ngay phía dưới cửa sổ mở.

Bob nhìn tới nhìn lui, rồi băng qua đường, dừng phía sau xe tải.

Có đồng bao bố và chăn mền cũ chắt lộn xộn phía sau xe tải. Rõ ràng chủ xe dùng đồng này để chêm cho hàng không bị trượt lung tung. Trong đồng bao bố và chăn mền dơ bẩn đen xì, nhưng Bob không do dự. Bob leo lên sau xe tải, bước đến gần dưới cửa sổ chưa đầy một mét, lấy một tấm chăn dơ trùm lại.

- Ủ, người đàn ông trong nhà nói và Bob nghe rất rõ. Ủa, chắc chắn rồi, thì thằng này đặc biệt gàn dở lắm. Không thể nào biết trước nó sẽ làm gì tiếp theo. Y như ngồi trên thùng thuốc nổ. Bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung ! Vì vậy tôi đang tìm một chỗ khác. Bọn cớm có đến đây hai lần trong tuần này, và trước sau gì bọn cớm cũng sẽ hiểu ra thôi.

Có một hồi dừng, rồi người đàn ông nói tiếp, bức mình hơn:

- Đừng nói là không sao. Chuyện này rất nghiêm trọng. Anh đã nghe về con chó trong thùng rác rồi đó !

Bob giật mình dưới tấm chăn. Bọn chúng đang nói về Tiny !

- Được rồi, người đàn ông nói, tôi đâu có điên đâu, nhưng tôi sẽ không trụ lại đây. Nghe này, bây giờ tôi phải đi kiếm chút tiền. Cho dù tôi có quyết định thế nào đi nữa thì cũng sẽ tốn tiền.

Có một hồi im lặng ngắn, rồi:

- Đúng. Chợ nô lệ vẫn ở đó.

Bob chau mày không hiểu. Chợ nô lệ hả ?

Ông nghe điện thoại gác xuống kêu cạch. Bob vẫn nằm phía sau xe tải nhẹ, suy nghĩ về những gì vừa mới nghe được, thì tiếng cửa đóng rầm lại và có tiếng chân bước ngoài cửa.

Bob lặng người dưới tấm chăn, hy vọng người đó sẽ bỏ đi nhanh. Nhưng đột nhiên cửa xe tải mở ra, có người lên xe. Bộ khởi động vang lên, máy xe gầm lên. Xe tải nhẹ xóc lên chạy. Một giây sau, xe lắt lự chạy ra khỏi lối đi và ra ngoài đường.

Trong chốc lát, Bob hoảng hốt định nhảy ra khỏi xe. Nhưng rồi Bob bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ. Người đàn ông đang lái chiếc xe tải nhẹ hẳn phải là người ở cùng nhà với Mooch Henderson. Hẳn đã nói về nguy hiểm, có lẽ từ Mooch Henderson. Hẳn đã nói về Tiny, chết trong thùng rác. Hẳn có biết gì về Todd không ? Mooch Henderson có biết không? Rõ ràng cả hai tay này rất khả nghi.

Bob quyết định ở lại tại chỗ. Bob sẽ xem người đàn ông định làm gì và đi đâu. Bob sẽ tìm hiểu về cái chợ nô lệ bí ẩn kia. Có thể sẽ biết được manh mối về số phận bé Todd. Còn nếu người đàn ông phát hiện Bob ở sau xe, thì Bob chỉ việc bỏ chạy.

Thỉnh thoảng Bob nhìn lên ra ngoài và thấy đường phố, cửa kính các cửa hiệu, nhưng không nhận ra đường nào cả.

Cuối cùng xe tải nhẹ dừng và tắt máy. Thân xe kêu cọt kẹt khi người đàn ông bước xuống.

Bob bồn chồn, sẵn sàng bật nhảy nếu cần thiết.

Người đàn ông không ra phía sau xe. Ngược lại, tiếng chân ông nghe xa dần. Bob nghe tiếng xe cộ chạy, xe rất đông. Bob nhòm người dậy, nhìn ra một bên xe tải nhẹ, thấy một đường phố rộng lớn có xe cộ chạy liên tục. Trên đường có một dãy hiệu kinh doanh nhỏ tồi tàn và nhà ở trát vữa mái bằng, trên lề một nhóm người đang thanh toán nói chuyện với nhau. Phần lớn họ là người cao khỏe mặc quần jean hoặc quần kaki. Một số đi ủng cao, một số đội mũ bảo hiểm. Có người da đen, da nâu, người Phương Đông, người Canada nói tiếng Anh.

Một chiếc xe tấp vào lề gần đó. Vài người ra nói chuyện với người lái. Bob lợi dụng cơ hội, chui ra khỏi chăn, nhảy xuống đường, bỏ đi xa khỏi xe tải nhẹ.

Bob dừng sau khi đi được chưa đầy một trăm mét, rồi tìm thấy một gờ tường, ngồi lên đó tò mò quan sát cảnh tượng.

Xe tấp lại lề đường khá thường xuyên. Rồi người lái nói chuyện với vài người đang chờ trên lề. Thỉnh thoảng người lái và một người đàn ông lề đường đạt được một thoả thuận nào đó. Khi đó hoặc người đàn ông lề đường leo lên xe đi cùng với người kia, hoặc đi theo bằng xe hay xe tải nhẹ riêng.

Có một người đàn ông bước ra ngồi cùng Bob. Ông thở dài mệt mỏi.

- Này, mày còn nhỏ quá, sao lại đến đây ? Ông nói với Bob. Mày cũng tìm việc hay sao ?

Bob chưng hửng nhìn.

- Cháu... cháu chỉ đi dạo một chút,.. cháu mỗi chân quá nên ngồi nghỉ mệt. Tất cả những người ở đây đang tìm việc à ?

Người đàn ông gật đầu.

- Tất cả chúng tôi đều đang chờ việc. Chỗ này tên là chợ nô lệ. Mày có nghe nói đến bao giờ chưa ?

- Dạ chưa. Đó là gì vậy ? Nghe ghê quá !

Người đàn ông cười.

- Không ghê như cậu tưởng đâu. Chỉ là một chỗ để người ta đến khi cần việc làm. Người ta đến đây từ khắp nơi, còn người tìm nhân công để làm một việc nào đó, thì cũng đến đây. Cậu cần người để lau rửa tường nhà, thì cậu sẽ tìm thấy ở chợ nô lệ. Cậu cần cắt cỏ khu vườn, một người ở đây sẽ làm. Đủ thứ loại việc.

Một người đàn ông trẻ vạm vỡ mặc áo jean và quần jean bạc màu tách ra khỏi nhóm trên lề đường, đến xe tải nhẹ nơi Bob đã trốn, mở cửa xe ra, lấy một gói thuốc trên ghế xe. Rồi người đàn ông trở lại với nhóm người. Bob cho rằng người đó chính là người ở cùng nhà với Mooch Henderson.

Một chiếc xe Buick xanh tấp vào lề đường. Một người đàn ông xuống xe giám sát cảnh tượng. Ông cao lớn người thon, có bộ ria rậm xám, mặc quần tây xám nhạt và áo sơ mi màu sẫm. Trông ông rất sang trọng với cái mũ du thuyền trên đầu. Ông đeo kính râm.

- Cậu thấy tên kia không ? người đàn ông bên cạnh Bob hỏi. Đến đây khá thường. Luôn thuê một người có xe tải nhẹ.

Người đàn ông ra hiệu với người ở cùng nhà với Mooch Henderson, rồi cả hai nói chuyện nhanh. Người cùng nhà với Mooch

gật đầu rồi ra xe, lái xe chạy theo người đàn ông có ria.

- Thấy đó, người cạnh Bob nói, hai người đã giao kèo với nhau xong.

Bob gật đầu, nhưng thật ra không chú ý lắm. Bob cảm thấy rất thất vọng. Bob đã hy vọng rằng chuyến liêu lĩnh trên xe tải nhẹ sẽ giúp Bob phát hiện ra một điều gì đó quan trọng: câu trả lời cho một vài câu hỏi khó hiểu. Có phải Mooch Henderson đã giết chó Tiny không ? Người ở cùng nhà với Mooch biết gì về Todd ? Và Mooch Henderson làm việc gì khiến người cùng nhà lo sợ ?

Thay vì tìm ra câu trả lời cho những câu hỏi này, Bob chỉ biết được rằng chợ nô lệ là một chỗ để người lao động thất thường đến tìm việc.

Bob đứng dậy, bước đi trên đường. Bob thấy biển hiệu ở góc đường: Bob đang ở LaBrea, cách xa bãi biển mấy dặm. Bob sẽ về rất trễ. Hannibal và Peter có ở lại chờ Bob không ? Hai thám tử sẽ có tin gì về Todd Stratten ?

IX

VẤN ĐỀ KỊCH NGHỆ

- Cậu đi đâu vậy ? Peter la lên.

Peter và Hannibal chờ ở sân Nàng tiên cá. Cả hai đi đi lại lại, lo lắng, bực bội cái kỉnh. Bây giờ, khi thấy Bob xuất hiện, Peter thở phào nhẹ nhõm đến mức nổi giận.

- Mình xin lỗi, Bob nói, không có cách nào để lại lời nhắn cho hai cậu được, đúng không ? Mình chụp lấy cơ hội và đi theo người đàn ông kia: người ở cùng nhà với Mooch Henderson.

Rồi Bob kể về những đoạn nói chuyện điện thoại nghe lỏm được, rồi mình đã bị chở đi đến một nơi gọi là chợ nô lệ như thế nào.

- Mình có nghe nói đến chợ nô lệ rồi, Hannibal nói. Dường như không có liên quan gì đến vụ điều tra của ta, ngoại trừ nay ta biết rằng bạn bè của Mooch Henderson không có việc làm ổn định. Nhưng điều này thì ta cũng có thể đoán ra. Nhưng người đàn ông kia đã nhắc đến con

chó trong thùng rác ! Và hấn lo sợ. Còn cô gái bỏ nhà ra đi cũng lo sợ. Phải chăng Mooch Henderson đã vật lộn với Tiny ? vết cắn trên cánh tay Mooch có nghiêm trọng không ?

Peter có vẻ hốt hoảng.

- Ờ, cậu không nghĩ bé Todd ở trong cái nhà cũ kỹ kia chứ ? Nếu Mooch định bắt cóc bé Todd...

Nhưng Peter ngưng nói và lắc đầu.

- Không. Những người ở chung nhà đều không muốn bị rắc rối. Nếu bé Todd ở trong nhà đó, thì hai người đó sẽ bỏ chạy nhanh hơn nhiều. Mình nghĩ bé Todd không ở trong đó. Nhưng rõ ràng mấy con chó kia không phải là chó hoang bình thường. Chắc chắn như thế.

- Có thể hấn bắt chó để đòi tiền chuộc, Hannibal nói.

Rồi thám tử trưởng kể Bob nghe về vụ toan bắt con chó Saint Bernard, và Mooch Henderson đã bỏ chạy bằng cách nhào xuống bến du thuyền.

Peter cười.

- Phải chi cậu thấy được hấn lúc về đến nhà. Hấn ướt nhẹp và người dính đầy bùn !

Hannibal lơ đãng mỉm cười.

- Có lẽ hôm nay không còn có thể làm gì nữa đâu thám tử trưởng thông báo. Nhưng có một điều ta có thể kiểm tra tại bộ tham mưu. Về nhà thôi.

Trong khi ba thám tử mở khóa xe đạp trước hiệu sách, Clark Burton từ ngoài bãi biển bước vào sân. Khi thấy Ba Thám tử trẻ, Burton làm bộ mặt lo lắng nghiêm trọng.

- Có tin gì không ? Burton hỏi.

- Dạ không có, thưa chú Burton, Hannibal nói. vẫn chưa có tin.

Regina Stratten bước ra cửa.

- Thật đáng tiếc, Burton nói. Regina, cô hãy cố gắng đừng để mất tinh thần. Cô cũng biết bé Todd rất hay liều lĩnh. Có lẽ cháu đang trốn đâu đó, giả vờ làm Long John Silver bị bỏ lại trên đảo hoang.

- Tôi chưa đọc cho cháu nghe câu chuyện này, Regina trả lời.

- Chưa à ? Vậy thì có thể cháu giả vờ làm gấu Pooh đi thám hiểm Bắc Cực. Hoặc làm Buck Rogers bay đến một hành tinh khác. Cháu nhiều trí tưởng tượng lắm mà. Mà thà vờ đóng kịch cho vui còn hơn là nằm đâu đó... ơ... ơ....

Burton ngưng nói, và lần đầu tiên có vẻ lúng túng. Ba thám tử biết rằng ông định nói "nằm đâu đó chết hay bị thương".

Regina nhìn thẳng vào ông, mặt tái mét.

- Tôi xin lỗi, Burton nói. Tôi thật là vụng về quá. Có lẽ tôi -tôi đã đồng cảm quá mạnh với những gì đang xảy ra. Tôi từng có một đứa em trai bỏ đi lang thang rồi bị lạc, khi tôi còn nhỏ. Tôi luôn rất cảm thông với các gia đình có con mất tích. Xin cô tha lỗi cho tôi.

Regina không trả lời. Sau một hồi, Clark Burton bỏ lên hành lang nghệ thuật. Khi ba thám tử đi rồi, Regina vẫn còn đứng ở ngưỡng cửa, nhìn trân trân phía trước mặt, nước mắt chảy trên má.

Tối hôm đó, sau khi ăn tối, Bob và Peter đến gặp Hannibal ở bộ tham mưu. Hannibal xem xét các kệ sách trong xe lán. Thám tử trưởng thông báo mình muốn nhớ lại một bộ phim cũ. Từ thời làm Bé Mập Thù Lù, Hannibal đặc biệt yêu thích phim. Thám tử trưởng có vài quyển sách về lịch sử điện ảnh trong tủ sách của Ba Thám tử trẻ.

- Mùa xuân vừa rồi rạp Sundovvner ở Hollywood có chiếu vài bộ phim với Bream Barry, Hannibal lại nói. Các

cậu có nhớ Bream không ? Ông ấy đóng trong xêri phim cũ thám tử Henry Hawkins.

Peter làm bộ mặt đau khổ.

- Babal ơi, bọn mình còn chưa ra đời khi người ta làm mấy bộ phim đó mà !

- Đó là một chi tiết không quan trọng ! Hannibal phán. Xêri Bream thuộc loài cổ điển và vẫn được chiếu tại các festival điện ảnh. Vụ án của một trong các tập phim Barry Bream xoay quanh vấn đề một cậu bé được cho là sẽ thừa hưởng một triệu đô-la. Cậu bé chết đuối trong một mỏ đá, rồi từng người một trong số những người lẽ ra được thừa hưởng số tiền đó, sau cậu bé, cũng chết luôn.

- Chết đuối ở một mỏ đá hả ? Peter hỏi lại.

- Giống như em trai của Clark Burton ! Bob kích động nói.

- Hoặc người bạn cùng lớp của ông, Hannibal nói, tùy theo ông ấy thích kể theo kiểu nào. Mình có cảm giác ngờ ngợ như nghe thấy rồi, kiểu cảm giác kỳ lạ là từng nghe lần thứ nhì. Mình muốn xem vài cảnh trong bộ phim Bream đó, xem mình đúng hay sai.

- Đây rồi, Hannibal nói một phút sau khi lấy một quyển sách bụi bặm từ kệ phía sau bàn viết.

Sách có tựa đề là Tiếng hét trong đêm khuya, chuyên đề về các bộ phim bí ẩn, và có nguyên một chương dành cho ảnh trích từ xêri phim Bream.

Hannibal lật nhanh các trang, thỉnh thoảng dừng để xem một ảnh. Cuối cùng Hannibal nói:

- À há ! Đây là ảnh chụp cảnh khi ông hàng thịt tìm thấy xác cậu bé nổi lềnh bềnh trong mỏ đá.

Bob và Peter nhìn qua vai Hannibal để xem ảnh minh họa và thấy hình một nhóm người, tất cả đều kinh hoàng nhìn xác nổi ở chỗ nước. Trong ảnh, xác cậu bé trông rất giống hình nộm, mặc dù Hannibal nhớ trong phim trông rất thật. Anh diễn viên thủ vai ông hàng thịt đang quỳ xuống định chạy tới chỗ cái xác nhưng bị Barry Bream, thủ vai thám tử Henry Hawkins, giữ lại.

Trong ảnh, phía sau Bream, có hai viên cảnh sát mặc đồng phục. Một cảnh sát trông rất trẻ, gần như còn thiếu niên, đang cười mũ. Trông anh rất đẹp trai và nghiêm trang.

- Ủi chà ! Peter thốt lên. Chính Clark Burton !

- Đúng ! Hannibal đáp. Mình nghĩ mình có nhớ gương mặt của ông ấy trong bộ phim này. Có lẽ ông ấy chừng mười mấy tuổi khi tham gia phim này, hay cùng lắm hơn hai mươi một chút.

- Vậy ông ấy nói láo ! Bob la lên. Không hề có chuyện em trai, hay bạn cùng lớp, đi lạc. ông ấy đã kể câu chuyện đó, bởi vì... bởi vì...

Bob ngừng.

- Đúng, Hannibal đáp, đây là phần khó hiểu, đúng không ? Tại sao ông Burton lại bịa một câu chuyện như thế ? Trừ phi, do một sự ngẫu nhiên hiếm có, cốt truyện phim cũ kia có tương ứng với một sự kiện trong cuộc đời thật của ông.

- Như vậy thì ngẫu nhiên quá, Bob tuyên bố.

- Phải, Hannibal đồng tình. Và thật là lạ rằng, một khi đã quyết định nói láo vì một lý do nào đó, Burton đã thậm chí không tự nghĩ ra được một chuyện bịa đặt của riêng ông mà phải vay mượn từ một bộ phim cũ.

- Kỳ quá, Peter nói.

- Bob ơi, đây là lúc để ôn lại cuộc điều tra từ đầu đến nay. Ta đã có được những gì nào ? Hannibal hỏi.

- Chẳng có được bao nhiêu, Bob vừa lật trang sổ tay vừa trả lời. Không ai, ngoài cô Peabody, đã nhìn thấy bé Todd sau khi bé đi vào sân Nàng tiên cá trong khi cuộc điều hành đang diễn ra. Cô Peabody nói rằng cả ông Anderson và cô Watkins đều ở ngoài, trên Đại lộ Đại dương khi bé Todd vào sân. Còn ông Burton thì ở trong hành lang nghệ thuật của ông ấy. Tony và Marge Gould ở trong quán cà phê, nhưng không thấy gì giúp ích được bọn mình. Mooch Henderson... Bob nhìn lên, một nhân vật rất thú vị.

- Hắn có phải là kẻ tình nghi không ? Peter hỏi.

- Mình rất nghi ngờ hắn về một việc gì đó, Hannibal trả lời. Nhưng mình không chắc chắn là gì. Trước hết là tội bắt trộm chó.

Bob lại nhìn xuống những ghi chép trong sổ.

- Bọn mình cũng biết được rằng những người ở cùng phòng với Mooch Henderson rất sợ một điều gì đó. Và còn biết rằng Clark Burton nói láo, nhưng không biết tại sao.

- Có thể ông ấy chỉ muốn thủ một vai nào đó thôi ? Peter gợi ý.

Hannibal và Bob trừng mắt nhìn Peter.

- Cậu nói đùa hả ? Bob hỏi lại.

- Không. Ba mình làm việc về các hiệu quả đặc biệt trong điện ảnh và rất thường gặp gỡ với giới diễn viên. Ba nói rằng có một vài diễn viên hoàn toàn không có cá tính khi không đang diễn một vai nào đó. Họ rỗng tuếch. Chỉ khi họ nhập một vai nào đó, thì họ mới mạnh mẽ lên. Họ có thể diễn vai sao cho giống người khác, nhưng họ không thể là chính mình nổi. Thế là họ biến tất cả thành một buổi biểu diễn để có thể... để có thể được mọi người để ý. Sẽ không ai thèm nhìn đến họ, nếu họ không diễn.

- Cũng có thể là như thế, Hannibal nói. Clark Burton vẫn còn có những hành động giống như các siêu sao: xuất hiện trên các buổi nói chuyện truyền hình, tham dự các buổi chiêu đãi của Hollywood, nhưng có thể ông ấy chỉ làm có thế thôi. Ngoại trừ làm nhà kinh doanh đồ mỹ nghệ. Có thể cuộc sống của ông quá nhàm chán, nên ông buộc phải nhập một vai nào đó liên quan đến việc bé Todd mất tích.

Và ông ấy rất để ý đến những gì người ta nghĩ về mình. Khi ta nói chuyện với ông ấy sáng nay, ông đã nói rằng ông không muốn tỏ ra không hợp tác. Thật ra ông ấy không quan tâm đến chuyện mình có giúp được gì hay không, miễn sao tạo ra hình ảnh tốt là được.

- Nếu đúng vậy thì giải thích được tại sao ông ấy nói láo, Bob nói. Mình càng lúc càng thấy ghét ông này hơn.

Điện thoại trên bàn viết reng. Hannibal nhắc ống nghe.

- Hannibal Jones, có phải cậu đó không ? Một giọng nói khàn và già hời.

- Cô Peabody phải không ạ ? Hannibal ngạc nhiên thốt lên.

Hannibal nhanh nhẹn bật điện thoại sang micro và loa đã lắp ráp để tất cả có thể nghe cuộc nói chuyện.

- Tôi lấy được số điện thoại của cậu từ Regina Stratten, tiếng nói the thé của bà Peabody phát ra rất rõ từ loa. Có thể cậu sẽ quan tâm đến chuyện này. Tôi không muốn đến cảnh sát; cảnh sát cần phải có lệnh khám nhà và qua đủ thứ thủ tục rồi mới ra tay được. Tôi muốn người ta làm một cái gì đó ngay lập tức !

- Dạ cháu nghe đây, thưa cô Peabody, Hannibal nói.

- Chiều hôm nay, bà Peabody nói, tôi đang đi dạo trên Đại lộ Đại dương, thì thấy Clark Burton. Trời đang tối dần. Ông ấy bước xuống cầu thang từ hành lang nghệ thuật, tay xách một cái gì đó trong cái bao.

Bà dừng lại như để chờ Hannibal sẽ phản ứng hay kích động lên.

- Dạ ? Hannibal đáp.

- Ông ấy hành động rất lén lút, bà nói, tôi giả vờ như không thấy ông ấy. Tôi quay ra nhìn biển.

- Dạ cháu hiểu ạ, Hannibal nói.

- Ông ấy ra khỏi sân Nàng tiên cá, đi về hướng cầu tàu Venice. Tôi để ông ấy đi trước một đoạn. Theo tôi biết, thì người ta hay thường làm như thế.

- Khi đi theo một ai đó, dạ phải ạ, Hannibal thừa nhận.

- Tôi đi theo ông ấy ra cầu tàu, bà nói. Ông ấy bước ra khá xa, rồi dừng lại như để ngắm mặt trời lặn. Khi quay về, ông ấy không còn cái bao nữa. Ông ấy thả xuống biển ở cầu tàu !

- Thả xuống à ? Cô Peabody ơi, cái bao đó như thế nào ? Bao bằng vải ? Nặng khoảng bao nhiêu ? Cô có biết không ạ ?

- Không phải là xác của bé Todd, nếu cậu đang nghĩ đến chuyện này, bà trả lời. Bao bằng giấy, giống như loại ở siêu thị. Và ông ấy không xách theo kiểu xách một con người. Ông ấy cầm miệng bao, giống như xách valis.

- Cháu hiểu rồi ạ, Hannibal nói.

- Vậy cậu nghĩ sao ? bà Peabody hỏi.

- Cháu nghĩ... rằng cần có thời gian để nhìn xem sao.

Cám ơn cô rất nhiều, thưa cô Peabody. À... cô không nói chuyện này cho cô Stratten chứ ?

- Dĩ nhiên là không ! bà Peabody quát lên. Tôi có thể già đi, nhưng chưa điên đâu !

Bà gác máy, Hannibal cũng bỏ ống nghe xuống.

- Mình biết là có ngày khóa học lặn sẽ giúp ích mà, Peter nói. Ủi chà !

X

NỖI KINH HOÀNG DƯỚI NƯỚC !

Warrington, người bạn thân của Ba Thám tử trẻ, có mặt ở Thiên Đường Đồ cổ sáng sớm hôm sau. Warrington lái chiếc xe tải nhẹ xám.

- Tôi nghĩ xe tải nhẹ sẽ thực dụng hơn nếu cậu Peter đi lặn, Warrington nói. Cậu Peter sẽ cần chỗ để thay đồ khô sau khi lặn xong.

- Chú Warrington ơi, chú thật chu đáo quá, Peter nói.

Warrington mỉm cười nghiêm nghị.

- Tôi luôn cố gắng phục vụ cho tốt, Warrington đáp.

Warrington là một bác tài người Anh hết sức mẫu mực.

Ba Thám tử trẻ gặp ông lần đầu tiên khi Hannibal thắng một cuộc thi được tài trợ bởi một công ty cho thuê xe. Hannibal đã đoán trúng số hạt đậu chứa trong một cái hũ và được phép sử dụng một chiếc Rolls Royce mạ vàng trong suốt ba mươi ngày. Warrington làm tài xế cho Ba Thám tử trẻ khi đi chiếc xe sang trọng này. Warrington đã bị mê hoặc bởi những cuộc phiêu lưu của ba thám tử và từ đó đã giúp ba thám tử trong các cuộc điều tra. Bây giờ Warrington tự xem mình như một thành viên không chính thức của nhóm thám tử.

Trong khi Warrington và Ba Thám tử trẻ chạy về hướng nam trên đường cao tốc Thái Bình Dương, thì ba bạn tóm tắt vụ cậu bé mất tích cho bác tài nghe.

- Dĩ nhiên là tôi có đọc báo biết tin về cậu bé bị mất tích, Warrington nói. Không ai biết điều gì đã xảy ra với cậu bé sao ?

- Không, Hannibal trả lời, có một vài khả năng. Có thể bé Todd chỉ đi lảng vảng quanh quần đảo đó, bị lạc đường, mặc dù điều đó khó có thể xảy ra. Trong hai ngày vừa qua, phải có người để ý thấy chứ. Hoặc có thể cậu bé bị mắc kẹt đâu đó, chẳng hạn như cái giếng bỏ hoang. Cảnh sát đã rà sát rất kỹ cả khu vực, nhìn ở mọi nơi mà một đứa trẻ có thể trèo hoặc rơi vào. Có thể bằng cách đó cảnh sát sẽ tìm ra Todd.

Hoặc có thể Todd bị một kẻ không bình thường tìm thấy khi đi một mình trên bãi biển rồi dụ bắt đi. Nếu đã xảy ra như thế, thì e rằng không thể làm được gì. Mà chỉ còn chờ ai đó cung cấp một

manh mối. Có thể một người hàng xóm sẽ nhìn thấy kẻ bắt cóc một đứa bé lạ rồi báo cảnh sát. Hoặc cảnh sát có thể phát hiện ra một kẻ có tiền án bắt cóc trẻ em...

- Chắc là không đặt ra vấn đề bắt cóc đòi tiền chuộc, Warrington nói.

- Dạ không. Regina Stratten và cha cô ấy không có nhiều tiền đến nỗi thu hút bọn bắt lương mạo hiểm một vụ bắt cóc.

- Có thể bé Todd nhìn thấy một cái gì đó mà lẽ ra không được nhìn thấy, Bob nói, và có kẻ bắt Todd đi để Todd không khai ra.

- Ủ, có thể bé Todd nhìn thấy Mooch bắt trộm chó, rồi Mooch bắt luôn bé Todd ! Peter thốt lên. Có thể chính vì vậy mà những người ở cùng nhà Mooch lo sợ cảnh sát đến.

- Mooch Henderson là một láng giềng xấu, Hannibal giải thích cho Warrington rồi quay sang Peter- nhưng mình không nghĩ Mooch giữ bé Todd trong nhà đâu. Nếu vậy, những người ở cùng nhà sẽ tỏ ra hoảng sợ nhiều hơn nữa.

- Vậy có thể Mooch Henderson giấu bé Todd chỗ khác, Peter đáp.

- Chỉ là phỏng đoán thôi, Hannibal thờ dãi. Ta cần sự việc thật ! Nhưng không có sự việc thật. Xe chạy đoạn đường còn lại trong im lặng.

Khi đến bãi biển, vẫn còn khá sớm. Bãi biển trông như hoang vu dưới ánh sáng xám xịt có sương mù. Vài người ít ỏi ngoài đường đi trên Đại lộ Đại dương có một vẻ mệt mỏi tiều tụy.

- Gần đến trưa, chỗ này mới nhộn nhịp vui vẻ lên, Hannibal nói với Warrington. Bây giờ, thì càng ít người thấy ta, càng tốt.

Warrington lái vào bãi đậu xe gần cầu tàu. Peter ra sau xe, đóng cửa lại một hồi. Khi trở ra, Peter đã thay đồ tắm và đeo ống thở. Hannibal và Bob giúp Peter đeo bình không khí lên. Rồi Peter đeo mặt nạ vào, nhét ống ngậm vào miệng rồi lội xuống biển.

Peter mới bơi được vài mét, thì Bob kêu Hannibal và chỉ.

Người đàn ông trẻ ở cùng nhà với Mooch đã xuất hiện trên Đại lộ Đại dương, đang tựa vào một quầy pizza nhìn ra bãi biển. Anh chàng đang ăn sáng một mình, bữa ăn gồm bánh pizza và nước ngọt.

- Kinh quá ! Warrington nói. Giờ này mà ăn pizza !

Khi đó, Fergus, người lượm ve chai ăn mặc rách rưới lê bước xuất hiện trên lối đi dạo. Ông đẩy chiếc xe siêu thị, như thường lệ, và có hai con chó trung thành đi theo. Ông dừng ở quầy bán pizza, huơ tay ra hiệu với người bán.

Anh chàng ở chung nhà với Mooch ăn xong pizza, rồi bỏ đi về hướng Speedway.

- Đây, không cần đến ba người để trông coi Peter, Bob nói. Mình muốn xem Mooch và ông bạn kia làm gì sáng nay. Mình sẽ trở lại đây sau nhé.

Hannibal nhìn biển. Peter đi đến chỗ sâu gần ngập cổ, một chút nữa sẽ không còn nhìn thấy Peter.

- Được rồi, Hannibal đáp, bảo trọng nhé. Ta chưa biết họ là loại người như thế nào !

- Nhớ rồi ! Bob nói.

Bob bỏ đi khỏi bãi biển. Khi Bob đi ngang qua quầy bán pizza, ông Fergus khù khờ chất phác đang cầm cái bao đầy pizza bước đi. Fergus bỏ bao pizza vào xe đẩy, lê chân đi trên Đại lộ Đại dương, trở về hướng xuất phát.

- Cậu Bob có cần giúp đỡ không ? Warrington hỏi tràn trề hy vọng. Hay để tôi đi theo cậu Bob.

Hannibal mỉm cười. Rõ ràng Warrington cũng muốn hành động một chút.

- Bob sẽ không sao đâu, Hannibal trấn an bác tài khiến ông thất vọng.

Bob biến mất vào một con hẻm phía sau sân Nàng tiên cá. Còn Hannibal và Warrington chuyển sang theo dõi Peter. Bây giờ dấu hiệu duy nhất về Peter là một vệt bọt nổi lên trên mặt nước.

Peter đang bơi chậm chậm dưới đáy biển và chăm chú nhìn qua lớp kính mặt nạ. Peter ngạc nhiên vì nước rất đục. Peter sợ sẽ không biết khi nào thì tìm ra vật mà Clark Burton đã ném từ cầu tàu tối hôm qua. Dưới đáy biển không thiếu gì đồ: có chai, lon. Có một đồng trông giống như tấm vải bố gấp. Peter chọc vào thử, thì hóa ra là một cái túi đi biển đựng một cái áo tắm rách nát.

Peter tiếp tục bơi dưới đáy biển, theo hàng cột nằm bên trái. Peter nhìn thấy đôi giày tennis cũ, mảnh ve chai, mảnh thức ăn đựng trong bao nylon.

Bà Peabody đã mô tả cái bao của Clark Burton bằng giấy. Không thể nào đoán trong đó chứa gì, Peter nghĩ bụng.

Peter quay đầu lại. Một cái gì đó đang di chuyển trong nước phía bên phải của Peter. Một cái gì đó trượt dưới đáy biển, rồi đi nhanh lên mặt nước.

Cá mập !

Peter thấy hàng răng cá mập nhô ra từ hàm hé mở. Nó bơi từ từ, chậm rãi.

Peter ngưng bơi, ngưng thở. Peter nằm hoàn toàn bất động. Đầu óc Peter nhớ lại vô số sự kiện.

Có vài cá mập tấn công người bơi lội. Có loài thì không.

Đôi khi bắn nước lên, làm ồn ào sẽ đuổi được cá mập bỏ đi.

Tiếng ồn. Hiện tiếng ồn duy nhất là tiếng tim của Peter đang đập. Nằm dưới đáy biển vài mét, thì làm sao gây được tiếng ồn ? Dưới nước thì không la hét được. Cũng không bắn nước tung toé được.

Hai tay Peter sờ mó dưới đáy. Một cục đá. Peter cần một cục đá. Peter sẽ đập đá vào nhau để gây tiếng động, Âm thanh sẽ di chuyển trong nước và làm cho cá mập sợ bỏ đi !

Nhưng có chắc không ? Có thể Peter sẽ chỉ làm cho cá mập giận thêm.

Peter dừng tay, suy nghĩ, tay đang chạm vào một vật tròn cứng dưới đáy biển.

Cảm giác ác mộng tràn ngập trong Peter. Rồi Peter hoảng hốt lên.

Cá mập đang đến gần hơn !

XII

MỘT PHÁT HIỆN ĐÁNG KINH NGẠC

Bob đi theo người ở cùng nhà với Mooch Henderson về ngôi nhà cũ nằm một bên đường Speedway. Lũ chó ở sân sau sủa lên khi người đàn ông trẻ bước vào nhà. Bob tựa vào một chiếc xe đang đậu ở bãi gần sân Nàng tiên cá, rồi chờ xem có chuyện gì xảy ra.

Bob nghe tiếng cửa mở phía sau lưng rồi quay lại. Clark Burton mới bước ra qua cửa sau hành lang nghệ thuật. Ông đang mặc quần tây xanh sáng rất sang trọng và áo sơ mi tiếp màu. Ông khóa cửa lại, bước xuống cầu thang.

Burton không thấy Bob. Bob quan sát và nghĩ rằng có thể Burton sẽ vào một nhà xe ở phía sau khách sạn Nàng tiên cá để lấy xe. Hoặc ông sẽ ra Đại lộ Đại dương. Nhưng ông không làm thế. Ông diễn viên băng qua Speedway, rẽ qua con đường nhỏ trước nhà Mooch Henderson, đi về hướng đại lộ Thái Bình Dương.

Dường như không có gì động tĩnh trong nhà Mooch ở, nên Bob quyết định đi theo Burton. Bob để cho ông diễn viên đi trước một đoạn, rồi chạy lon ton, rẽ ra đại lộ Thái Bình Dương. Burton đi trước cách xa một khu, bước nhanh về hướng bắc.

Bob vẫn thấy được ông diễn viên. Rồi sau khi đi xa được khoảng năm khu nhà, Clark Burton băng qua đại lộ Thái Bình Dương, rẽ vào một đường ngang, thì Bob vẫn theo được. Bob ghi nhận rằng con đường ngang tên là đường Evelyn, một đường phố lớn có tòa nhà căn hộ nhỏ và những nhà phố đơn giản. Xe đậu ở khúc queo thuộc các đời không mới. Trẻ con chơi đùa trước cửa, chó lang thang trên các lối vào nhà.

Burton đi xa được bốn số nhà từ đại lộ Thái Bình Dương, thì leo lên các bậc thềm của một nhà tồi tàn, biến mất vào trong. Bob sửng sốt. Clark Burton làm gì ở đây ? Burton quá mức sang trọng. Chẳng lẽ ông có bạn bè ở dân cư thô kệch này ?

Bob tiến tới. Khi đến trước ngôi nhà nơi Clark Burton đã vào, Bob dừng lại, quỳ xuống cột dây giày lại. Bob cẩn thận nhìn quanh.

Cũng giống nhiều tòa nhà Californie, nhà căn hộ này được xây quanh một sân chính giữa. Bob liếc nhìn lối vào sân, không thấy gì

động đập bên trong. Chậu cây gần chết, cuống cây héo vàng. Cửa sổ được phủ rèm trắng khiến chỗ đó như không có cửa sổ.

Bob đứng dậy, băng qua đường. Bob cần một chỗ kín đáo để quan sát. Có hai đứa trẻ đang chơi trên bậc cửa. Bob ngồi xuống các bậc thềm phía dưới hai đứa trẻ, để giả vờ như thuộc cùng nhóm hai đứa.

Bob chờ đợi và quan sát. Không có gì động tĩnh trong nhà kia. Chỗ đó trống trải và khép kín như để giấu bí mật đằng sau những tấm rèm dày.

Giây phút trôi qua. Bob quan sát được khoảng mười lăm phút, thì thấy một chiếc xe chạy xuống lối đi bên hông căn nhà im lặng. Một chiếc xe Buick xanh. Bob chau mày. Xe trông rất quen, và người lái cũng vậy.

Rồi Bob đột nhiên rùng mình một cách lạ lùng nhớ ra rằng đó là chiếc xe đã thấy ở chợ nô lệ ngày hôm trước. Người lái chính là người đã thuê anh chàng ở chung nhà với Mooch Henderson. Ông cũng đội cái mũ du thuyền và có cùng bộ ria rậm xám.

Xe chạy ra đường, rẽ hướng đông, rồi tăng ga và biến

Bob lấy sổ tay ra, ghi bảng số xe và địa chỉ căn nhà. Bob khép sổ lại ngồi suy nghĩ. Có phải Clark Burton đến gặp người lái xe Buick ? Có mối liên quan gì giữa người lái xe Buick và Mooch Henderson ? Hay với anh chàng ở cùng nhà với Mooch ? Cuộc gặp ở chợ nô lệ có phải ngẫu nhiên không ?

Không thể có ngẫu nhiên được, Bob quyết định. Chắc chắn phải có mối tương quan. Nhưng tương quan ở chỗ nào ?

Bob cần thêm thông tin. Bob có thể biết thêm nhờ tiếp tục dự án viết báo cho trường. Bob sẽ bấm chuông và hỏi về các khu nhà đang thay đổi nhiều và về những người ở trong nhà căn hộ. Clark Burton có thể sẽ nhìn thấy Bob và có thể thắc mắc, nhưng sẽ không thể buộc tội Bob đang rình rập. Bởi vì Bob đã có một lý do chính đáng cho hành động của mình.

Nhưng khi băng qua đường lại và bước vào sân tòa nhà căn hộ, thì Bob càng hoang mang hơn. Tòa nhà quá yên tĩnh, sân nhà quá hoang vắng, hoàn toàn bị bỏ hoang. Có ai sống ở đây không ?

Bob đến một cánh cửa, bấm chuông. Bob không nghe tiếng chuông reng bên trong nhà, và cũng không ai ra mở cửa.

Bob bấm thử một cái chuông thứ nhì, rồi thứ ba, chỉ có im lặng.

Bob nhìn thấy khoảng hở giữa rèm ở một cửa sổ cậu liền dúi mặt vào đó nhìn thử. Bob thấy sàn nhà bằng gỗ trần, bụi bặm, vài thùng carton rỗng. Căn hộ không có người ở. Tòa nhà trống rỗng. Điện đã bị cắt nên chuông cửa không reng.

Nhưng Clark Burton đâu ? Ông đã bước vào qua cửa trước rồi...

Bob nín thở. Bob biết rồi ! Burton đã vào nhà, rồi trở ra bằng một ngõ sau nào đó, chạy xe Buick ra, đeo bộ ria rậm xám và đội mũ du thuyền !

Tiếng chân bước nặng nề trên nền đường lát phía sau lưng Bob.

Một người đàn ông trung niên to cao hói đầu chụp lấy cánh tay của Bob.

- Cậu làm gì ở đây ? ông hỏi.

Bob đáp một điều gì đó về bài viết báo cho trường.

- Láo ! người đàn ông đáp. Tôi thấy cậu ngồi trên bậc thềm, dòm ngó theo dõi chỗ này. Chúng tôi từng bị bọn phá quậy đến chỗ này, lẻn vào các nhà trống rồi đốt lửa !

- Chú làm rồi ! Bob la lên. Cháu không phá quậy ! Cháu đang tìm người để nói chuyện ! Cháu có bấm chuông, nhưng không thấy ai ra !

Tay ông thả nhẹ cánh tay Bob một chút, và Bob vùng ra được.

- Ế ! người đàn ông hét lên.

Bob né tránh ông, bỏ chạy ra ngoài đường.

XIII

NHỮNG CÂU TRẢ LỜI KHÓ HỂU

Ngoài cầu tàu Venice, con cá mập lượn một vòng phía trên Peter, rồi đột nhiên bơi nhanh biến mất.

Nó đã đi. Chỉ còn lại một mình Peter, nguyên vẹn, bình an vô sự ! Peter bắt đầu thở trở lại.

Peter nhận ra mình đang nắm chặt một cái gì đó trong tay. Peter nhớ lại mình đã vớ lấy một cục đá định làm cho cá mập sợ. Peter nhìn xuống.

Không phải là một cục đá. Nó tròn, cứng và trơn. Dưới ánh sáng mờ tối dưới nước biển, Peter nhận ra vật đó. Đó là cái đầu của một nàng tiên cá bằng gốm: tượng nàng tiên cá đã biến mất của Clark Burton ! Dưới đáy biển, xung quanh còn có những mảnh khác của pho tượng nhỏ: một bàn tay, một đoạn đuôi cong lên duyên dáng, phần cánh tay. Giầy nâu vẫn còn dính ở vài mảnh.

Hóa ra đó là vật mà Clark Burton đã ném xuống biển. Nhưng tại sao ?

- Peter tự hỏi không biết có nên lấy thêm vài mảnh tượng không, thì thoáng thấy có sự di chuyển trong nước. Peter không dừng lại để nhận dạng đó là gì. Không cần thiết. Peter chắc chắn con cá mập đã quay trở lại !

Peter bơi thật nhanh trở về bờ. Ngay khi đến chỗ nước cạn, Peter đứng dậy bắt đầu chạy. Thở hổn hển, bắn nước tung toé, Peter lao ra nước, nhào xuống cát.

- Cậu Peter ới, sao vậy ? Warrington lo lắng hỏi.

- Dạ, cháu không sao. Dường như cháu nhìn thấy con cá mập, thế thôi.

Một nhân viên cứu hộ đang bước đến, mỉm cười và huýt sáo. Khi nhìn thấy Peter nằm trên cát, với Warrington và Hannibal cúi xuống bên cạnh, thì người cứu hộ dừng lại.

- Có vấn đề gì không ? anh hỏi.

- Bây giờ thì có vấn đề gì nữa, Peter đứng dậy trả lời, nhưng cháu đã nhìn thấy một con cá mập ngoài kia.

- Được rồi, tôi sẽ báo cáo lại, nhân viên cứu hộ nói. Nhưng đừng xuống nước nữa nhé !

- Không phải lo ! Peter đáp.

Hannibal giúp Peter bước đi. Peter vẫn còn cầm cái đầu của nàng tiên cá nhỏ. Peter đưa cho Hannibal, rồi leo lên xe thay quần áo khô. Vài phút sau, khi Peter trở ra Hannibal đang ngồi trên một trong những trụ đá xung quanh bãi đậu xe, nhìn trân trân vào cái đầu tượng nàng tiên cá.

- Hóa ra đây là cái mà Burton đã ném từ cầu tàu xuống, thám tử trưởng nói.

- Có lẽ thế, Peter đồng ý, phần còn lại của pho tượng nằm dưới đáy biển, thành nhiều mảnh.

- Tại sao ông ấy lại làm thế ? Hannibal thắc mắc.

- Tại sao ông ấy đã nói láo với bọn mình về chuyện người em trai bị chết đuối ? Peter nói thêm. Nếu ông ấy không nói về chuyện này, thì đâu có sao đâu. Và nếu ông ấy bước ra khỏi hành lang nghệ thuật vứt tượng nàng tiên cá vào thùng rác, thì cũng đâu có sao.

- Ông ấy sợ có người tìm thấy, Hannibal chậm rãi nói. Cảnh sát đang tìm Todd khắp nơi. Có thể cảnh sát sẽ kiểm tra thùng rác: thật ra chắc chắn cảnh sát sẽ xem xét thùng rác !

- Nhưng nếu có tìm thấy thì sao nào ? Peter hỏi lại. Có ai thêm đề ý đến đâu ?

Warrington, nãy giờ đứng bên hông, tăng hắng.

- Cậu Babal ới, Warrington nói, tôi từng có nhiều dịp chở ông Burton, khi ông không thích tự mình lái xe. Ông ấy thường dự các buổi trình chiếu, và ông ấy dự rất nhiều các buổi chiếu đại lớn của Hollywood. Ông có cá tính mà tôi cho là rất giả tạo. Ông ấy rất điệu bộ. Đôi khi, ông ấy nói chuyện, tôi nhận ra những đoạn thoại trong phim. Có thể nào hành vi kỳ quặc là ném một pho tượng bể xuống biển cũng là một hình thức đóng kịch khác ? Có thể nào, ông ấy nhập vai một... một nhân viên tình báo nước ngoài chẳng hạn, hoặc một tên trộm đồ nghệ thuật...

Warrington chột ngừng lại.

- Không phải, Warrington nói tiếp. Không phải thế. Phải thật sự điên khùng mới hành động như thế, mà ông ấy đâu có bị bệnh điên.

- Chỉ là một diễn viên dỏm thôi, Peter xen vào.

- Vâng, có lẽ nói như vậy là chính xác, Warrington đáp.

- Và ta không có cách nào để hiểu tại sao ông ấy đã vứt pho tượng xuống biển, Hannibal nhấn mạnh.

Rồi Hannibal thấy Bob chạy trên Đại lộ Đại dương về, có vẻ kích động.

- Các cậu ơi ! Bob gọi. Chuyện khó tin !

- Chuyện gì vậy ? Hannibal hỏi.

Bob ngồi xuống bên cạnh Hannibal.

- Có thể Mooch Henderson, anh chàng ở cùng nhà và Clark Burton thông đồng với nhau, Bob tuyên bố.

Rồi Bob nhanh nhẹn kể lại mình đã theo Burton như thế nào đến tòa nhà căn hộ vắng vẻ trên đường Evelyn, rồi đã nhìn thấy người đàn ông có ria chạy xe Buick ra khỏi nhà.

- Cũng chính là người hôm qua đã thuê anh chàng cùng nhà với Mooch tại chợ nô lệ, Bob nói. Và mình chắc chắn chính là Clark Burton !

- Úi chà ! Peter thốt lên.

Hannibal kinh ngạc.

- Cậu đang nói rằng Clark Burton đã đi bộ từ sân Nàng tiên cá đến một tòa nhà không người ở trên đường Evelyn, tại đó ông đeo kính râm và ria giả rồi chạy xe đi để thực hiện một phi vụ bí mật nào đó à ? Còn hôm qua, ông cũng cải trang y như thế để đến chợ nô lệ và gặp gỡ với người ở chung nhà với Mooch Henderson ?

- Hầu như chắc chắn, Bob nói,

- Ta nên kiểm tra cho chắc hẳn luôn, Hannibal nói. Ta có thể bắt đầu bằng cách tìm xem ai là chủ nhân chiếc xe buick.

- Mình có sổ xe đây, Bob lấy sổ tay ra.

Hannibal cầm quyển sổ lên.

- Tòa nhà trống trơn hả ?

- Đúng, Bob trả lời, trong đó hoàn toàn không có ai, ngoại trừ một ông hàng xóm to cao đa nghi. Cũng may là mình chạy nhanh hơn ông ấy.

- Phải, may cho cậu đấy. Ta có thể kiểm tra sổ xe với chú cảnh sát trưởng Reynolds.

- Cậu sẽ gọi chú Reynolds à ? Bob hỏi.

- Không, mình sẽ đi gặp chú, Hannibal trả lời.

Sau khi ăn trưa thật nhanh, Hannibal và Warrington rời bãi biển. Bob trở về sân Nàng tiên cá xem Burton đã trở về hành lang nghệ thuật chưa. Peter tìm được một bụi cây um tùm gần lối đi bên nhà Mooch Henderson, núp ở đó để theo dõi Mooch.

Hannibal và Warrington đi về hướng bắc trên đường cao tốc. Nửa tiếng sau Hannibal đã đến Sở cảnh sát Rocky. Cảnh sát trưởng Reynolds nhận tiếp Hannibal và Warrington, mặc dù trông ông không có vẻ nhiệt tình lắm khi Warrington và Hannibal bước vào. Rõ ràng ông đang bận làm một việc rất quan trọng.

- Lại có chuyện gì nữa đây? cảnh sát trưởng hỏi.

- Cháu xin giới thiệu bác Warrington ạ, Hannibal nói.

- Chào ông Warrington.

Warrington nghiêng mình chào.

- Thôi được rồi, cảnh sát trưởng Reynolds nói. Ta vào thẳng vấn đề đi. Cậu muốn gì ?

- Cháu cần biết xem ai là chủ nhân của một chiếc xe con hiệu Buick có bảng số xe 616 BTU. Xe đậu trong một garage cách bãi Venice khoảng nửa dặm.

- Bãi Venice à ? cảnh sát trưởng nhìn chằm chằm Hannibal. Chuyện này có liên quan gì với vụ cậu bé mất tích ở Venice không ?

- Dạ có, thưa chú, Hannibal trả lời. Cô Stratten, mẹ của cậu bé, có nhờ tụi cháu giúp.

- Cô ấy mất lòng tin vào cảnh sát Los Angeles rồi sao ?

- Dạ không có. Cô ấy chỉ nghĩ rằng có thể đi theo vài hướng điều tra sẽ...

Cảnh sát trưởng Reynolds ngắt lời Hannibal.

- Hannibal, tôi xin cảnh cáo cậu, lần này cậu không nên xen vào chuyện của cảnh sát nhé ! vấn đề là mạng sống một đứa bé đấy !

- Dạ tụi cháu biết, thưa chú cảnh sát trưởng Reynolds, Hannibal đáp. Nếu tìm ra bất cứ điều gì, tụi cháu sẽ liên hệ ngay với cảnh sát Los Angeles, cháu xin hứa.

Cảnh sát trưởng Reynolds nhìn Hannibal một hồi, rồi lấy sổ xe Buick, bước ra khỏi văn phòng.

- Trời ! Warrington kêu. Hóa ra ông ấy e dè với cậu.

Hannibal gật đầu.

- Chú ấy không tán thành Ba Thám tử trẻ lắm. Chú ấy biết tụi cháu thường thành công, thậm chí tụi cháu còn giúp chú ấy, vậy mà chú ấy vẫn muốn tụi cháu phải ngồi ngoan ngoãn ở nhà.

Cảnh sát trưởng Reynolds trở về sau vài phút với một tờ giấy nhỏ trong tay.

- Xe đăng ký chủ nhân là Clark Burton, cảnh sát trưởng nói, ngụ tám mươi tám Đại lộ Đại dương, Venice.

- À ! Hannibal kêu.

- Đúng như cậu nghĩ hả ? Cảnh sát trưởng hỏi.

Hannibal gật đầu.

- Được rồi. Cậu có gì để nói cho tôi về tay Burton này không ?

- Hiện thì chưa có ạ, Hannibal thận trọng trả lời.

Cảnh sát trưởng Reynolds nhìn thấu vào Hannibal.

- Nhớ những gì tôi nói nhé, ông cảnh cáo.

- Dạ nhớ, thưa chú, Hannibal đáp.

Warrington và Hannibal ra đi. Khi về lại Venice, Warrington thả Hannibal xuống phía sau sân Nàng tiên cá và hứa khoảng một tiếng nữa sẽ quay lại đón. Hannibal tìm thấy Bob đang chờ ở sân hiên quán cà phê Nut House.

- Burton mới mở hành lang nghệ thuật cách đây khoảng nửa tiếng, Bob nói.

- Xe cậu thấy trên đường Evelyn sáng nay chính là xe ông ấy, Hannibal thông báo.

- Mình biết lắm mà, Bob đáp. Không hiểu ông ấy làm gì với bộ ria giả cặp kính râm và các thứ khác ? Một chiếc xe thứ nhì ? Mình có hỏi cô Regina Stratten xem thường ông ấy lái xe gì. Cô ấy nói ông ấy có một chiếc Jaguar ở nhà xe phía sau chỗ này. Tại sao lại có một chiếc xe thứ nhì khi đã có chiếc Jaguar rồi ?

Hannibal nhún vai ngồi xuống. Đúng lúc đó Peter đến từ Đại lộ Đại dương, cũng nhập bọn.

- Mình theo Mooch Henderson như cái bóng, Peter tự hào nói, cái mảnh của hần về vụ bắt trộm chó không phải là đòi tiền chuộc mà là nhận tiền hậu tạ. Sáng nay hần đã mua một tờ Santa Monica, mình lấy được tờ báo sau khi hần vứt bỏ. Có thông báo đề nghị thưởng một trăm đô-la cho ai trả lại một con chó giống spaniel trắng đen bị lạc, một con thú cưng của gia đình. Mà do một sự trùng hợp rất thú vị, Mooch có một con chó spanie trắng đen nhốt trong sân nhà. Thế là hần dắt con chó đến một khu nhà phố ở Công viên Đại dương. Hần bấm chuông, một người phụ nữ ra mở cửa, rồi con chó nhảy chồm lên bà. Người phụ nữ đưa tiền cho Mooch, hần huýt sáo vui vẻ bỏ đi.

Sau khi kể xong câu chuyện, Peter đột nhiên có vẻ chán nản.

- Nhưng mình không hiểu vụ này có liên quan gì với Todd Stratten, Peter nói. Mooch không thể nào dở cái trò chó lạc với Tiny. Sẽ không ai tin hẳn. Mình dám cá chó Tiny chưa bao giờ đi lạc !

- Rất đúng, Hannibal đáp.

Nhưng dường như Hannibal không chăm chú nghe lắm Hannibal ngồi đối mặt với khách sạn Nàng tiên cá bị bỏ hoang ở cuối sân, nét mặt rất căng thẳng. Thám tử trưởng đang véo véo cái môi dưới, một dấu hiệu chắc chắn Hannibal đang suy nghĩ dữ dội về một điều gì đó.

- Có thể có một câu trả lời rất hiển nhiên mà ta không thấy, Hannibal nói, có thể thật ra Clark Burton không có liên quan gì đến vụ điều tra của ta. Có thể Mooch Henderson cũng không liên quan gì. Todd Stratten bước vào cái sân này vào ngày bốn tháng bảy, rồi sau đó không ai thấy cậu bé nữa. Todd còn nhỏ, giàu trí tưởng tượng và rất thích phiêu lưu mạo hiểm. Hay bé Todd vẫn còn đây ?

Hannibal huơ tay về hướng khách sạn.

- Có thể nào bé Todd bò vào một lỗ thông hơi ? Hay một cửa sổ tầng hầm để mở ? Cảnh sát đã kiểm tra. Nhưng cảnh sát có tìm kỹ mọi góc kẽ không ? Phải nhớ rằng cảnh sát phải rà soát cả bãi biển nữa, đúng không ?

Bob ngồi thẳng lưng trên ghế.

- Làm thế nào bọn mình có thể vào trong đó ? Bob hỏi.

- Clark Burton hiện đang ở trong hành lang nghệ thuật. Ông ấy có thể viện cớ gì để không cho ta vào tìm kiếm trong khách sạn Nàng tiên cá nào ?

XIV

RA DI VỘI VÀNG

Thoạt đầu, Clark Burton không chịu mở cửa khách sạn cũ để cho Ba Thám tử trẻ tìm kiếm.

- Chỗ đó khóa rất kỹ, mấy năm nay rồi, ông nói. Cửa sổ được bịt kín hết. Thằng bé không thể nào vào trong đó nổi.

- Lúc cháu bằng tuổi bé Todd, cháu từng vào trong một ngôi nhà bỏ hoang, Peter nói. Nhà cũng được bịt kín hết, nhưng cháu vẫn vào được. Người ta đã quên bịt kín cửa sổ tầng mái, thế là cháu trèo lên cây, bò đến cuối một cành rồi chui vào tầng mái được. Và cháu đã rất nhọc công để tìm đường trở ra.

Burton lại nhìn khách sạn Nàng tiên cá cũ. Đúng là mặc dù các cửa sổ tầng trệt và tầng nhất đều có ván gỗ chắn ngang, nhưng cửa sổ tầng nhì thì không bị bịt kín.

- Không thể được ! Burton nói. Nếu vào, thì Todd phải vào qua mái nhà hành lang nghệ thuật này hoặc căn hộ ông Conine để vào các cửa sổ trên cao của khách sạn.

- Tụi cháu không hề nói rằng bé Todd đã làm như thế Hannibal kiên nhẫn nói. Tụi cháu chỉ nói rằng trẻ thơ thường làm những việc mà người lớn không thể nào ngờ được. Mà tìm kiếm trong khách sạn có hại gì ai đâu ? Có thể bé Todd bị mắc kẹt trong đó, không biết đường ra. Có thể bé bị thương hoặc bất tỉnh !

Burton thờ dãi, rồi lấy một chùm chìa khóa từ trong căn hộ, xoay ngược một biển hiệu treo trên cửa có đề ĐÓNG CỬA.

- Nếu Todd đã vào trong khách sạn, ông nói, thì làm sao chó Tiny chạy ra được ?

- Điều này chưa rõ, Hannibal trả lời. Có thể cái chết của con chó không có liên quan gì đến chuyện bé Todd mất tích.

- Thôi được, Burton nói. Chỉ mất thời gian thôi, nhưng ta hãy kiểm tra cho chắc rằng cậu bé không có trong khách sạn.

Clark Burton dẫn đường xuống cầu thang, rồi băng qua đến cái cửa trước to tướng của khách sạn Nàng tiên cá. Ông mở khóa, đẩy cửa mở ra. Ba thám tử nhìn thấy một hành lang nhỏ tối tăm có một lớp bụi dơ dáy. Ba thám tử đi theo ông Burton qua hành lang rồi vào sảnh, nơi ghế và ghế tràng kỷ mục rã chất lộn xộn thành từng đống

điều hiu. Ánh sáng xám xịt thể lượng len qua cửa sổ dơ bẩn. Thảm mục nát thành mảnh, chậu cảnh với những thanh khô cắm trong đó xưa kia là cây xanh. Dấu chân trong lớp bụi cho thấy những chỗ cảnh sát đã bước vào. Không có dấu hiệu thằng bé.

Nhóm tìm kiếm đi qua sảnh đến phòng ăn, nơi ghế được chất lên bàn. Phía sau phòng ăn là những hành lang, nhà bếp, phòng chuẩn bị thức ăn và kho. Tất cả đều được xem xét kỹ. Không thấy bé Todd đâu.

Trong nhà bếp, nhện đã giăng tơ che phủ các bồn rửa chén và chuột đã làm ổ trong các tủ. Trong khi những người tìm kiếm nhìn quanh, thì có tiếng động kỳ lạ: một tiếng rên rỉ kinh dị như xuất phát từ đâu đó dưới chân.

Hannibal giật mình.

- Cái gì vậy ! Peter la lên.

Chính Burton cũng tái mặt, đi đến một cánh cửa ở cuối nhà bếp và mở ra. Hannibal đi theo ông và nhìn qua vai ông. Thám tử trưởng nhìn thấy chỗ cầu thang đi xuống và ngửi thấy một cái mùi chua gắt, ẩm ướt.

- Tầng hầm, Burton nói, chưa bao giờ dùng đến. Bị nước ngập khi thủy triều lên thật cao.

Bob bỏ đi thật nhanh rồi quay về với cây đèn cây bụi bậm tìm thấy trong phòng ăn.

Burton đốt đèn cây lên, rồi Ba Thám tử trẻ từ từ bước xuống tầng hầm theo ông.

Peter có cảm giác như có kiến bò sau ót và vội vàng bước nhanh để đi sát theo mọi người.

Tất cả lại nghe tiếng động nữa. Bây giờ gần hơn, đáng sợ hơn. Suốt một hồi không ai động dậy, nhưng rồi Peter chỉ tay.

Có một cửa sổ nằm cao trên tường tầng hầm: một cửa sổ bị bịt kín kỹ đến nỗi hầu như không tia sáng nào lọt vào được. Tiếng xe cộ chạy khê vang đến qua cửa sổ này, rồi một tiếng kim loại kêu lạch cách mài dũa, rồi tiếng rên kinh khủng kia.

- Một tiếng động nào đó từ ngoài đường, Peter nhẹ nhõm nói.

Peter bước đến cửa sổ, đẩy mấy tấm ván bịt cửa sổ. Khe hở rộng ra. Peter nhìn ra thấy một khoảng nhỏ lát gạch chạy sang bên trái đến Speedway.

Một chiếc xe tải rác đang dừng ở Speedway gần khách sạn. Xe đang thu gom rác từ sân Nàng tiên cá. Tài xế xe tải đang đẩy chĩa nâng dưới một thùng rác, rồi kéo cần gạt. Cái máy kêu rên lên và thùng rác được nâng lên cao và đổ vào xe tải.

- Ô, Hannibal kêu khế và nhìn Peter. Hóa ra ta đã nghe tiếng động này. Chỉ là một xe đổ rác.

- Những cấu trúc cũ kỹ như thế này thường làm méo mó âm thanh đi, Burton gật đầu nói.

Ba Thám tử trẻ hơi xấu hổ tìm kiếm nhanh trong tầng hầm, rồi leo lên cầu thang trở vào nhà bếp.

Ba Thám tử trẻ cho rằng Todd Stratten không ở tầng trệt khách sạn, rồi đi lên cầu thang to lên tầng một. Có một hành lang chạy hết chiều dài tòa nhà, còn những cánh cửa hai bên bị xệ trên những bản lề cũ kỹ.

Một lần nữa, Ba Thám tử trẻ chỉ thấy bụi bặm, sự trống trải, màng nhện và dấu tích của chuột.

- Phòng suite Công chúa, Burton nói và chỉ một tấm biển trên cửa. Tôi từng thử mở cánh cửa này nhiều lần rồi. Tôi có chìa khóa, nhưng không xoay được trong ổ. Chắc là ổ khóa bị sét rỉ và kẹt luôn rồi. Nếu ngày nào quyết định sửa chữa lại khách sạn, thì tôi sẽ cho phá cánh cửa này ra. Thật là đáng tiếc, bởi vì cánh cửa này rất đẹp.

Đúng là một cánh cửa rất sang trọng, có chạm trổ các sinh vật biển vui đùa quanh mép các ô gỗ. Ở giữa cửa là ụ đầu của một đứa bé mũm mĩm, rất giống nàng tiên cá nhỏ bé tươi cười từng được trưng bày trong hành lang nghệ thuật của Burton.

- Nàng tiên cá trước kia trong tiệm của tôi từng được đặt trong sảnh dưới lầu - Burton nói. Phải chi tôi lấy được phần điêu khắc nhỏ này dễ dàng như đã lấy nàng tiên cá.

- Chắc chắn chú sẽ lấy được thôi, Hannibal đáp. Vậy là chú chưa vào lại phòng suite này từ khi chú mua khách sạn à ?

- Đúng, Burton trả lời, và tôi rất tiếc. Tôi biết chỗ này rất uy nghi. Đây là phòng suite của Francesca Fontaine khi cô đến Venice.

- Có phải chỗ có ma không ạ ? Peter hỏi.

Burton gượng một nụ cười.

- Cậu tin những chuyện như thế à ? ông hỏi không tin. Người ta thường dựng chuyện về các tòa nhà bị bỏ hoang, và từ khi cái chết của Francesca vẫn chưa làm rõ, thì đương nhiên cô trở thành

đề tài các câu chuyện. Thậm chí người ta đồn rằng Francesca Fontaine vẫn còn ở đây, tự nhốt mình trong phòng: nay chỉ còn là một bộ xương nằm trên giường. Tôi còn nghe người ta kể rằng cô ấy xa lánh mọi người và trả tiền nhờ giám đốc khách sạn giấu kín chuyện dùm, rồi qua đời tại đây, nói mê nói sáng !

Clark Burton ngưng nói. Ba Thám tử trẻ rùng mình như thể không khí trong hành lang đã trở nên lạnh ngắt.

- Chuyện tào lao thôi ! Burton tuyên bố. Tôi có nhìn qua cửa sổ khi công nhân đến đây đặt các thanh sắt vào cửa sổ. Phòng suite Công chúa giống y như những phòng khác trong khách sạn thôi. Không có ai trong đó.

Burton và ba thám tử đi lên lầu ba. Ở đó cửa sổ không bị chặn. Nhiều cửa phòng vẫn để mở suốt hành lang trung tâm.

- Ở đây cao cách sân khoảng chục mét, Burton nói, không ai vào được đâu.

- Trên đầu ta có tầng mái không ạ ? Hannibal hỏi.

- Không có. Chỉ có mái nhà, bị đột.

Nhưng Burton và các thám tử vẫn tìm kiếm. Lại chỉ có những phòng trống rỗng. Trong một góc có một cột rỗng từ trên cao khách sạn xuống các phòng chuẩn bị thức ăn phía dưới.

- Ống chuyển thức ăn, Burton nói, dùng để gửi các mâm đồ ăn từ nhà bếp lên.

Cái ống trống không. Burton cam đoan rằng cảnh sát đã rọi đèn sáng xuống tận đáy ống.

Nhóm tìm kiếm từ từ bước xuống cầu thang, ra ngoài trời. Regina Stratten đang chờ ở dưới sân. Trông cô gầy đi, mắt có vẻ quá to trong khuôn mặt.

- Mọi người đã tìm kiếm khách sạn, cô nói. Mọi người nghĩ có thể Todd ở trong đó, nhưng không có. Nhưng mọi người đã nghĩ tốt. Todd đang ở gần đây và đang trốn. Có lẽ tôi hiểu chuyện gì xảy ra với Todd. Todd rất hư, không vâng lời, bỏ chạy ra Speedway, hay thậm chí đến đại lộ Thái Bình Dương. Chó Tiny đi theo Todd và bị xe đụng. Todd nghĩ là lỗi tại mình. Chính vì vậy mà Todd đã bỏ trốn.

Nghe này, Todd luôn hay làm những việc đã thấy trên truyền hình hay đã đọc trong sách. Các cậu có biết tuần rồi Todd xem gì không ? Một bộ phim cũ tựa là Cậu bé trốn tránh.

- Thế à ? Burton đột nhiên hỏi lại.

- Về một cậu bé nghĩ mình đã giết em trai rồi bỏ chạy ra đảo Coney, sống lầy lắt dưới cầu đi dạo lát ván gỗ. Ở đây không có một chỗ như thế, Regina Stratten đột ngột nản lòng nói tiếp. Và cảnh sát đã tìm dưới cầu tàu Venice rồi. Nhưng có thể Todd đã bỏ trốn chỗ khác, đúng không ?

- Tất nhiên rồi, Regina à, Clark Burton trấn an. Khi nào đói bụng, cháu sẽ tự động về nhà thôi.

Clark Burton trở lên hành lang nghệ thuật, nét mặt quả quyết.

- Nhưng bây giờ có lẽ Todd đói bụng lắm rồi, Regina nói khẽ. Todd bỏ đi mất hai ngày rồi.

Regina chậm rãi bước trở về hiệu sách. Peter nhìn lên hành lang nghệ thuật Nàng tiên cá. Burton đã không mở cửa hành lang nghệ thuật trở lại. Biển hiệu trên cửa vẫn đề ĐÓNG CỬA.

- Burton sắp đi đâu, Hannibal tiên đoán. Câu chuyện về cậu bé và cầu đi dạo lát ván gỗ đã gợi nên một điều gì đó cho ông. Các cậu có để ý bộ mặt ông ấy không ? Như đột nhiên nảy ra sáng kiến gì đó.

- Ông ấy chưa kịp đi xa lắm đâu, Bob kêu.

Bob lao ra Đại lộ Đại dương, rồi rẽ hướng bắc. Bob quay lại vài giây sau.

- Ông ấy vừa mới xuống cầu thang phía sau hành lang nghệ thuật ! Bob gọi. Nhanh lên ! Đi !

Ba thám tử vội vàng đi vòng qua khách sạn Nàng tiên cá, ra vừa kịp để nhìn thấy Burton chạy một chiếc Jaguar xám đẹp bóng ra khỏi nhà xe.

-Ồ, xui quá, ông ấy đi xe ! Peter thốt lên. Làm sao theo được ông ấy bây giờ ?

- Mình biết cách, Hannibal đáp và chỉ tay.

Warrington đang chạy xe tải nhẹ đến trên đường Speed- way. Warrington chạy đến sát bên ba thám tử, thắng xe lại.

- Trễ rồi, Warrington gọi, các cậu đã sẵn sàng về...

Ba thám tử không chờ bác tài nói hết câu. Ba bạn vội vàng lên xe, rồi Hannibal chỉ chiếc Jaguar.

- Clark Burton đang đi đâu đó, tụi cháu cần biết ông ấy đi đâu !

- Vâng, thưa cậu Hannibal, Warrington trả lời, tôi sẽ không để lạc mất, cậu yên tâm đi.

Chiếc Jaguar của Burton rẽ hướng đông qua một khu nhà, rồi đi hướng bắc về hướng Santa Monica. Warrington tăng tốc và vẫn giữ xe Jaguar trong tầm nhìn.

Đến Santa Monica, xe Jaguar chạy xuống đoạn dốc ra bãi biển. Burton rẽ vào một bãi đậu xe cách cầu tàu Santa Monica khoảng một phần tư dặm về hướng bắc. Warrington chạy qua khỏi rồi rẽ vào khu vực đậu xe kế tiếp.

Ba thám tử không ra khỏi xe tải nhẹ. Ba bạn nhìn thấy xe của Burton rất rõ từ bãi đậu xe của mình. Ba thám tử thấy ông diễn viên xuống xe, bước ra cầu tàu.

- Thì ra thế ! Hannibal kêu. Cậu bé trong bộ phim cũ kia đã trốn dưới một cái cầu đi dạo lát ván gỗ. Mặc dù ta không có cầu đi dạo lát ván gỗ, nhưng ta có cầu tàu. Cảnh sát có nói cô Stratten về cầu tàu Venice, nhưng không nói cầu tàu Santa Monica, nên Burton cho rằng đây là một khả năng.

- Nhưng xa Venice quá ! Bob thốt lên trong khi quan sát Burton chui xuống cầu tàu. Ta đã chạy xe vài dặm !

- Có xa lắm đối với một đứa bé năng động không ? Hannibal hỏi.

- Này, nếu như Todd đang ở đây, thì có nên để Burton tìm ra trước không ? Peter có vẻ lo lắng nói. Mình thấy Burton rất kỳ quặc và... ê, nhìn kia !

Burton vừa mới chạy từ dưới cầu tàu ra. Một người đàn ông gầy nhom, mặt đỏ, mặc quần áo tả tơi, đang đuổi theo ông. Kẻ ăn không ngồi rồi đang cầm một chai rượu và đang hung hăng huơ chai. Burton hoàn tất chuyển đi một cách nhanh kỷ lục. Ông chạy về xe, mở cửa, leo lên xe. Một giây sau, chiếc Jaguar chạy đi, phóng nhanh trở về trên xa lộ.

Hannibal biết rằng Warrington đang im lặng cười. Bác tài mất một hồi để bình tĩnh lại.

- Tôi từng nghe nói, Warrington kể, rằng có vài công dân Mỹ rất đặc biệt sống dưới cầu tàu Santa Monica. Bây giờ ông Burton cũng biết rõ về việc này.

- Chờ nhé, Peter nói.

Peter ra khỏi xe tải nhẹ, chạy xuống chỗ kẻ ăn mày. Người đàn ông đứng hơi lảo đảo và đang nói chuyện một mình.

- Xin lỗi ông, Peter nói.

Ông say rượu cố gắng tập trung nhìn Peter.

- Tụi cháu đang tìm một đứa bé, Peter nói. Cao khoảng bao nhiêu đây, và đi lạc vài ngày rồi.

- Không thấy nó, ông say rượu nói. Ở đây không có trẻ con. Nếu thấy trẻ con đến, chúng tôi đuổi đi.

- Cảm ơn ông nhiều, Peter lịch sự trả lời.

Ông ăn mày say rượu quay lưng lại, bước loạng choạng trở về chỗ dưới cầu tàu. Peter trở ra xe.

- Đi một chuyến cũng vui, nhưng chẳng được gì cả, Peter than thở.

- Mình không nghĩ thế, Hannibal đáp nhẹ nhàng. Bây giờ ta đã biết rằng Clark Burton cũng đang tìm hiểu xem bé Todd đang ở đâu, và rất có thể Burton muốn tìm ra Todd trước người khác. Tại sao phải bí mật như thế ?

Người đàn ông này là một bí ẩn. Có khi ta phải giải vụ bí ẩn Clark Burton trước khi có thể bắt đầu giải vụ bí ẩn bé Todd Stratten mất tích !

XV

HANNIBAL GÂY ẦU ĐÀ

Sáng hôm sau Ba Thám tử trẻ có mặt ngoài bãi biển rất sớm. Regina Stratten không có ở đó, nhưng cha của cô đang bước trên Đại lộ Đại dương gần hiệu sách.

- Hôm nay tôi đã thuyết phục Regina phải ở nhà, ông Finney nói. Regina mệt quá rồi. Có một chị hàng xóm ở lại với Regina, cũng chị hàng xóm trông nhà giúp trong khi chúng tôi đi vắng, phòng bé Todd quay về nhà.

Trông ông Finney rất chán nản.

- Đến nay đã ba ngày rồi, ông nói, tôi bắt đầu thấy mất hy vọng. Todd không thể nào tự xoay sở lấy một mình trong ba ngày. Bé khôn lắm, nhưng chỉ mới năm tuổi thôi !

- Dạ, Hannibal đáp rồi tăng hăng. Bác Finney ơi, người ta có giải phẫu pháp y cho chó Tiny. Bác có biết người ta đã tìm ra gì không ?

- Không có gì hữu ích cả, ông Finney trả lời. Tiny bị một cái gì đó đập lên đầu và vai, nhưng vết thương không nghiêm trọng. Thật ra chó Tiny chết vì bị nhồi máu cơ tim. Nó là một con chó già, và có khi không chịu nổi những cú sốc, giống như người già chúng tôi vậy.

Ông Finney trở vào hiệu sách. Ba Thám tử trẻ chuẩn bị chương trình làm việc trong ngày.

Ba thám tử đã lên kế hoạch và có mang theo bộ đàm. Hannibal, có tài chế tạo các thứ, đã chỉnh ba máy radio nhỏ tương tự radio bình thường, nhưng phạm vi phủ sóng ngắn hơn. Ba thám tử có thể phát và thu bằng những chiếc máy radio này. Hannibal đưa một máy cho Bob, một cho Peter, giữ lại một cho mình. Rồi Bob ra vị trí trong một bụi cây phía bên kia đường, đối diện nhà Mooch Henderson.

- Dứt khoát phải tìm ra xem Mooch có dính líu với vụ mất tích bé Todd hay không, sáng hôm đó Hannibal đã nói. Đồng thời, ta phải xác định mối liên quan giữa người ở chung nhà Mooch và Clark Burton.

Peter và Hannibal chiếm một bàn bên ngoài quán cà phê Nut House. Từ vị trí này, hai thám tử thấy được cửa sổ căn hộ Clark

Burton.

- Màn sáo vẫn kéo kín, Peter nhận xét, có lẽ ông ấy không tin rằng dậy sớm là khoẻ người.

- Mình không nghĩ ông ấy dựa vào hành lang nghệ thuật này để kiếm sống, Hannibal nói, chắc chắn tiền thuê nhà ở sân Nàng tiên cá mới là nguồn thu nhập thật sự. Có lẽ hành lang nghệ thuật chỉ là một thú vui đối với ông ấy.

Đúng lúc đó, màn sáo ở một cửa sổ căn hộ được kéo lên. Burton nhìn ra ngoài, thấy Hannibal và Peter, lưỡng lự một hồi rồi vẫy tay.

Hai thám tử cũng vẫy tay chào lại.

- Bọn mình ngồi dưới này lộ liễu quá, Peter nói. Chắc chắn ông ấy sẽ hiểu ra rằng bọn mình đang theo dõi ông ấy.

- Ta không nhất thiết đang theo dõi ông ấy, Hannibal đáp. Cô Stratten đã thuê ta tìm ra con trai cô ấy và ta đang có mặt ở đây để tìm xem có manh mối nào không.

Tony Gould bước ra từ quán cà phê với quyển sổ ghi những món ăn và thức uống.

- Các cậu uống gì đây ? ông hỏi.

Đúng lúc đó tiếng nói của Bob vang ra từ bộ đàm của Hannibal và Peter.

- Babal ! Peter ơi ! Mooch vừa bỏ đi, còn anh chàng ở cùng nhà đã đi cách đây mười phút.

- Các cậu nói sao ? Tony Gould hỏi.

Hannibal mỉm cười.

- Bạn Peter đây ước mơ bắt đầu sự nghiệp trong ngành nhà hàng, Hannibal nói. Chú có cần người hầu bàn không ?

Peter nhìn sửng Hannibal.

- Ê, mình đâu có...

- Cậu có giấy phép lao động không ? Tony Gould hỏi.

Peter mừng rỡ lắc đầu.

- Như vậy là không làm được rồi, đúng không ?

- Thì cậu sẽ xin giấy phép lao động sau cũng được, Tony Gould trả lời, bây giờ tôi rất cần người.

Peter xì mặt.

- Mình sẽ bắt đền cậu chuyện này, Peter lầm bầm vào tai Hannibal.

Tony Gould bước vào quán cà phê.

- Thì cậu cứ cho rằng đây là một cách kiếm chút tiền gửi ngân hàng, Hannibal nói. Điều quan trọng là, nếu Clark Burton có nghi ngờ gì, thì sẽ không còn cơ sở nữa. Mình đi gặp Bob đây. Cậu ở lại nhé.

Hannibal bỏ đi nhanh ra sau khách sạn Nàng tiên cá, băng qua Speedway. Bob đang chờ, ngồi trên lề đường lát đá đối diện với chỗ ở của Mooch.

- Mooch đi bộ, Bob nói, mình định theo hẩn, nhưng mình nghĩ có thể biết được nhiều hơn nếu ở lại đây. Ngay bây giờ có lẽ có khoảng năm sáu con chó ở sân sau. Khi chúng sửa, thì tưởng như đang có hội nghị cấp cao của loài chó.

- Rất hay, Hannibal đáp. Cậu cứ ở đây, nếu có ai đến, thì cậu dùng bộ đàm để báo cho mình. Mình vào trong nhà.

- Mooch khóa cửa rồi, Bob cảnh cáo.

- Chắc phải có cách vào, Hannibal nói. Nếu nhất định tìm, thì thế nào cũng có.

Hannibal nghĩ đúng, ở mặt bên hông phía đông nhà, có một cửa sổ không khóa được. Khung cửa sổ gỗ đã cũ và vỡ vụn ra, khóa đã rơi mất từ lâu rồi. Hannibal đẩy khung cửa ra, hy vọng chó sẽ không nghe thấy, trèo qua cửa sổ.

Hannibal vào một gian có lẽ trước kia là phòng ăn. Một giá đèn cầy xấu xí tồn tại từ một dây xích ở giữa trần nhà. Tủ buffet sơn màu bạc để kê sát tường. Nhưng ngoài vài tờ tạp chí dơ bẩn trên sàn gỗ, thì trong phòng không còn gì khác: đến bàn ghế cũng không có.

Hannibal bước trở vào nhà bếp, thấy một cái bàn với chén đĩa chưa rửa, một cái bồn với đồng chén đĩa chưa rửa, những bao rác, những hộp đồ ăn cho chó. Mùi hôi bốc lên khắp nơi. Cửa dẫn ra sân sau hầu như không đóng lại được vì cong queo. Có sợi dây kẽm cột tay cầm cửa và móc vào cái đinh trên khung cửa. Hannibal nhăn mũi bước ra, cẩn thận không chạm vào bất cứ gì.

Ở phòng trước có cái ghế bọc da có lẽ đặt trên xe buýt thì hợp lý hơn. Một cái bàn nhỏ tròn, che tấm kính, chất đầy vòng cổ cho chó và những tờ báo Santa Monica có đánh dấu những mẫu thông báo chó lạc. Có cả những chiếc phong bì nâu, có khoét lỗ để thấy địa chỉ. Đó là những phong bì nhà nước. Hannibal giận run lên vì

hiểu ra rằng tập quán phản xã hội của Mooch Henderson có thể bao gồm cả việc lấy trộm các tờ ngân phiếu Bảo hiểm Xã hội từ thùng thư. Hannibal thắc mắc không biết bao nhiêu người già hay người tàn tật có thể đã bị mất trộm tiền trợ cấp bằng cách này.

Hannibal leo lên cầu thang đến tầng trên. Tìm kiếm nhanh trong phòng ngủ và nhà tắm chỉ thấy những đồng quần áo dơ.

Không tầng cao hơn, không có tầng hầm, và cũng không có dấu hiệu về Todd Stratten. Còn nếu ông Clark Burton khó tính và cẩn thận có liên quan gì với hai anh chàng sống ở đây, thì khó mà tưởng tượng đó là mối liên quan gì, ngoại trừ rằng có thể Burton thỉnh thoảng nhờ hai anh chàng việc này việc kia.

Nhưng việc gì ?

Hannibal chuẩn bị trở ra, vì những thứ xung quanh làm cho Hannibal cảm thấy khó chịu chán nản, thì giọng của Bob vang lên trong bộ đàm.

- Babal ời, Mooch đang về đến !

Hannibal rẽ vào phòng ăn, nhìn ra cửa sổ và thấy Mooch đang bước trên đại lộ Thái Bình Dương về nhà. Thám tử trưởng hoảng hốt nhận ra rằng mình không thể mở cửa sổ và đi ra mà không bị thấy.

- Babal ời, nhanh lên ! Bob gọi.

Hannibal lui nhanh trở về cửa nhà bếp. Có tiếng chân bước ngoài cửa trước. Thám tử trưởng hốt hải loay hoay gỡ sợi dây kẽm giữ cửa sau đóng. Vài phút sau, cửa mở ra, Hannibal bước ra cửa sau.

Lũ chó ở sân sau sủa điên loạn lên.

- Ê, trong kia có chuyện gì vậy ? Mooch gọi từ cửa trước.

Bước chân của Mooch vang mạnh xuống vài bậc thêm, rồi ra hông nhà.

Thám tử trưởng nhìn nhanh khắp sân sau: có hàng rào cao. Hannibal biết mình không thể nào trèo qua nhanh để chạy thoát, cố gắng duy nhất trong hàng rào lại đối diện với lối đi hông nhà. Mà hiện Mooch đang đi ngã đó. Hannibal bị mắc kẹt !

Hannibal chỉ nghĩ ra một việc duy nhất để làm. Hannibal chạy đến khu nhốt chó ở cuối sân.

- Ê, thằng kia ! Mooch kêu lên từ lối đi.

Không dừng lại mở chốt, Mooch nhảy qua hàng rào vào sân.

Hannibal đến được mặt chỗ nhốt chó chạm hàng rào phía sau. Hannibal bật mở cái chốt trên cửa chỗ nhốt đầu tiên. Con chó berger Đức kích động bị nhốt bên trong nhào ra. Cửa mở và con chó thoát ra.

- Ê, quay lại ngay ! Mooch là con chó.

Hannibal nhanh chân bước đến chỗ nhốt thứ nhì và lại mở cửa ra. Một con chó thứ nhì được tự do, sủa thật to. Nó đứng một hồi, gườm con berger Đức. Rồi nó lao đến tấn công. Tiếng gầm gừ, ăng ăng vang lên điếc tai. Còn Mooch thì chạy nhảy quanh hai con chó đang đánh nhau, la hét như điên.

Hannibal mở một chỗ nhốt thứ ba, rồi thứ tư.

Mooch lén huých lên và toan can hai con vật đang đánh nhau. Ngay lập tức Mooch bị cắn hai lần.

Bob hoảng hốt tái mặt nhìn qua hàng rào. Rồi Bob mở được cổng giữa sân và lối đi.

Mooch la hét, vồ tóm, kéo tới kéo lui, làm đủ thứ động tác vô ích. Con berger Đức rút ra khỏi cuộc đánh nhau, chạy ra cổng.

Cuộc đánh nhau đột nhiên tan tành. Bốn con chó nhào ra Speedway, bỏ chạy nhanh theo bốn hướng khác nhau. Mooch chạy theo chúng, huýt sáo, kêu gọi, thử đuổi theo con này, rồi con kia.

Bob ngồi xuống lề đường, ôm bụng cười. Đúng lúc đó chiếc xe tải nhẹ của anh chàng ở cùng nhà với Mooch xuất hiện ở đường Speedway.

Anh chàng tấp xe vào lề, nhảy xuống xe, toan chặn đường một con chó, nhưng bỏ cuộc khi có hai chiếc xe cảnh sát tuần tra rẽ ngay góc đường.

Mooch bỏ chạy. Hắn nhảy qua hàng rào và bụi cây, rồi biến mất vào cái sân gần đó.

Anh chàng ở cùng nhà bỏ chạy hướng khác, nhưng cũng nhanh nhẹn không kém gì Mooch.

Lũ chó đã chạy đi hết rồi, nhưng có vài người hàng xóm ra đứng ngoài cổng để xem cảnh náo nhiệt. Cảnh sát đang bước xuống xe tuần tra.

Hannibal cảm thấy hài lòng khi cùng Bob bình thản bỏ đi. Cho dù làm gì đi nữa, nhưng ít nhất cũng đã dẹp tan được vụ bắt trộm chó của Mooch Henderson.

XVI

KHO BÁU BÍ MẬT !

Hannibal bỏ Bob ở lại phía bắc sân Nàng tiên cá để Bob theo dõi cửa và cầu thang phía sau hành lang nghệ thuật của Burton. Hannibal đi vòng trở vào sân, bắt gặp Peter đang ngồi ở mép sân hiên quán cà phê.

- Mình làm rơi một khay đầy đĩa, Peter hớn hờ nói. Tony Gould nghĩ ông ấy cần một hầu bàn kinh nghiệm hơn.

- Cậu cố tình làm như thế, Hannibal buộc tội.

- Không hề. Mình vô ý, nhưng mình không cảm thấy hối hận tí nào.

Một cánh cửa mở ra, phía trên cửa hàng bán sợi. Bà Peabody bước ra balcon, nhìn xuống.

- Tôi có chuyện muốn nói với các cậu, bà nói.

Hannibal và Peter ngạc nhiên nhìn nhau rồi leo cầu thang đi lên balcon. Bà Peabody đứng chờ trước cửa, mời hai thám tử vào.

Ông Conine đang ngồi trong phòng khách nhà bà, vui vẻ nhìn qua sân. Ông đang quan sát các cửa sổ nhà Clark Burton.

- Các cậu đứng lơ lửng dưới sân kia, trông thật khó chịu, bà Peabody nói. Nếu cần theo dõi hành lang nghệ thuật của Clark Burton, thì sao các cậu không lên đây ?

Hannibal và Peter chưng hửng. Hai ông bà già rõ ràng rất vui vẻ, hy vọng sẽ phát hiện Burton đang có hành vi xấu xa nào đó.

- Cô rất ghét ông ta, Peter nói.

- Ai có thể ưả nổi cái ông Burton đó ? ông Conine đáp. Ông ấy không thật tình.

Hannibal nhìn ra cửa sổ, thấy Burton đang ở trong hành lang nghệ thuật. Ông vừa mới bước từ quầy bếp ra, tay cầm tách cà phê.

Rồi ánh nhìn Hannibal dừng lại ở khách sạn cũ cuối sân. Thám tử trưởng cho rằng nên biết xem bà Peabody nghĩ gì về khách sạn.

- Kỳ quá, Hannibal nói, không hiểu sao ông Burton không làm gì với cái khách sạn.

- Nghe nói khách sạn có ma, ông Conine nói.

Trước đây ông đã từng nói điều này rồi, Hannibal và Peter nghĩ rằng ông rất thích ý nghĩ được sống gần một con ma.

- Người ta đồn rằng hồn ma của Francesca Fontaine lang thang trong khách sạn, ông thờ dài. Cô ấy xinh lắm !

Giọng ông Conine mở miệng, nhưng tiếng cười của bà Peabody kèm theo nhận xét sau đây của bà trấn tĩnh ông ngay.

- Con nhỏ đó gầy nhom như que củi, bà Peabody nói với Bà Thám tử trẻ, và không bao giờ mặc đồ lót cho đảng hoàng. Tôi không nghĩ Clark Burton tôn sùng gì con ma nào đâu ! Ông ấy có một lý do khác nào đó nên không biến cái khách sạn cũ kia thành một nguồn thu nhập tiền mặt !

- Nhưng đó có thể là lý do gì ? Hannibal hỏi. Hẳn đây là một địa điểm rất có giá, đối diện với biển mà. Nếu không có tiền để sửa chữa, thì chắc chắn ông ấy có thể vay mượn được mà. Rõ ràng sân Nàng tiên cá là một chỗ đầu tư rất tốt.

- Cậu bé con ời, không hiểu nổi Clark Burton đâu, đừng có sức, bà Peabody lắc đầu nói. Con người này kỳ quặc lắm, bà nói.

Hannibal không thích bị gọi là cậu bé con, nhưng cố kiềm chế sự bực mình. Nét mặt thám tử trưởng quả quyết lên.

- Cửa sổ tầng trên cùng hết của khách sạn không bị bịt kín, Hannibal nói. Cháu đang nghĩ không biết có thể vào trong được không, nếu đứng trên mái nhà bên này.

Peter ngạc nhiên.

- Nhưng tại sao lại phải làm như thế ? Bọn mình đã tìm kiếm trong khách sạn rồi mà.

- Ta chưa vào được trong phòng suite nơi Francesca Fontaine thường ở, Hannibal nhắc.

- Chính cái phòng có ma, ông Conine nói. Nhìn kia. Có thấy mấy cửa sổ ở tầng nhất không, cửa sổ ở hướng bắc cuối tòa nhà ấy ? Ngay sau hành lang nghệ thuật đó ? Đó là cửa sổ phòng Francesca Fontaine, tôi từng thấy ánh đèn đi qua đi lại, khi trời đã tối.

- Ông thấy đèn ở Đại lộ Đại dương phản chiếu lại thôi, bà Peabody nói.

Ông Conine làm như không nghe.

- Nếu các cậu muốn, - ông nói, thì tôi sẽ qua nói chuyện với Burton. Tôi sẽ làm cho ông ấy bận bịu tiếp tôi và không nhìn, rồi các cậu sẽ có thể leo từ mái nhà chỗ tôi sarig khách sạn ông ấy.

- Cám ơn bác Conine, Hannibal đáp.

- Tôi sẽ tiếp tục theo dõi tại đây, Peabody nói. Nếu một tiếng nữa mà chưa thấy các cậu trở về, tôi sẽ nhờ ông Conine và ông Finney đi tìm.

Ông Conine hằng hái ra đi. Chẳng bao lâu ông và ông Burton nói chuyện với nhau trong hành lang nghệ thuật. Ông Burton quay lưng lại với sân.

- Đi, Hannibal nói với Peter.

- Cậu có chắc là làm như vậy hay không ? Peter lo lắng hỏi lại. Lỡ chỗ đó có ma thật thì sao ?

- Kìa, Peter, chẳng lẽ cậu tin ma ? Hannibal mỉa mai hỏi lại.

Peter có vẻ vẫn chưa tin tưởng lắm khi hai thám tử bước ra cửa sau nhà bà Peabody ra đầu cầu thang phía sau. Hai thám tử leo lên mái nhà, bò ngay trên căn hộ ông Conine sang bờ tường khách sạn cũ. Mái nhà có đầu hồi, xây như chữ V úp ngược. Khi Hannibal và Peter cúi mình thì nằm ngoài tầm nhìn từ hành lang nghệ thuật.

Cửa sổ ở tầng hai của khách sạn cao hơn mái nhà ông

Conine một chút. Hai thám tử nhìn qua chòm nóc nhà thấy ông Conine và ông Burton vẫn đang trò chuyện. Peter đứng dậy bước lên phần cao nhất mái nhà, trèo lên, thử đẩy một cửa sổ.

Cửa sổ mở ra, kêu cọt kẹt và cứng ngắc, nhưng có mở ra.

- Không khóa ! Peter kêu.

Peter chui vào khách sạn, rồi quay lại giúp Hannibal.

Hannibal và Peter đã xem hết các phòng ở lầu hai rồi, nên đi thẳng đến cầu thang trở xuống tầng một. Đến đó, Peter xoay thử tay cầm cửa phòng suite Công chúa. Tay cầm xoay, nhưng cửa không mở. Khi dùng hết trọng lượng mình lắc vào cửa, cửa cũng không nhúc nhích một phân.

Hannibal chau mày rồi lui lại.

- Ở đây, ta đang đứng ngay phía trên nhà bếp, thám tử trưởng nói. Hoặc ngay phía trên phòng chuẩn bị thức ăn. Và ta đang ở ngay phía dưới phòng suite ở góc trên lầu hai, cái phòng có ống chuyển đồ ăn !

Thám tử trưởng mỉm cười.

- Chắc chắn cái ống đó đi xuyên qua phòng Suite Công chúa. Ngay phía bên kia vách tường này. Nên sẽ không logic tí nào, nếu xây ống như thế mà không có lỗ thông vào phòng suite này, đúng không ?

- Hay quá ! Peter reo lên.

Hai thám tử trở lên lầu và tìm thấy cái ống đúng chỗ Hannibal nhớ. Khi mở cánh cửa nhỏ trên ống ra nhìn xuống, thì chỉ thấy bóng tối. Hai thám tử cũng thấy được những thanh gỗ xây dựng của tòa nhà lộ ra bên trong.

- Bọn mình có thể trèo xuống qua mấy thanh gỗ, y như xuống bằng thang, Peter nói.

Peter chui vào ô cửa nhỏ, từ từ đi xuống, mò mẫm tìm chỗ để chân, chỗ bám tay vào khung gỗ. Hannibal đứng nhìn xuống từ lầu hai.

Peter đi rất nhanh. Cậu tìm ra cửa nhỏ ở lầu một, đá vào, cửa mở ra ngay. Peter chui ra khỏi ống vào một căn phòng nhỏ bụi bặm trống không. Rồi Peter thò đầu trở vào ống, nhìn lên.

- Được rồi ! Peter la lên rồi chính mình cũng không biết tại sao lại hạ giọng thầm thì: xuống đi.

Hannibal tiến hành tụt xuống. Đối với Hannibal, thì ô cửa dễ chui vào ống hơi chật. Thám tử trưởng tìm thấy chỗ đặt chân và chỗ vịn tay, y như Peter, nhưng cảm thấy phải mất rất lâu để xuống được tầng dưới. Thám tử trưởng còn có cảm giác cứ mỗi bước là hít thở màn nhện và bụi bặm.

- Cho cậu chừa cái tật ăn pizza bữa bãi, Peter thì thào.

Hannibal nhìn chằm chằm nhưng không trả lời. Hannibal đã đến ô cửa nhỏ, loạng choạng trèo qua để vào phòng suite của Francesca Fontaine.

Hai thám tử đang ở trong một phòng nhỏ bé, nơi ánh sáng duy nhất đến từ một ô kính nhỏ lắp trong một cánh cửa lò xo kiểu xưa. Peter huơ tay về phía cánh cửa đó.

- Có lẽ phòng suite ở đằng sau đây, Peter nói.

Peter lại thì thào. Thì thào là rất phù hợp ở một nơi bị bỏ hoang từ lâu như thế này.

Hannibal đung vào cánh cửa lò xo và cửa mở ra trước mặt.

Hannibal há miệng.

Peter nhìn qua vai bạn rồi kêu thì thào: "úi chà !"

Ở đó không có hạt bụi nào. Không có mùi mốc. Mà lại có luồng gió nhẹ đến từ một lỗ thông ẩn giấu đâu đó, làm động dậy rèm cửa sổ. Rèm cửa sổ rất đẹp, bằng vải dày, nặng, màu sẫm và lộng lẫy, làm cho căn phòng tối nhưng hai thám tử vẫn nhìn thấy. Hai thám tử

để ý ngay những tủ buffet với chân đèn cầy bằng bạc, tô bạc và ly bạc chen chúc với những cái chén pha lê. Trên tường là những bức tranh tuyệt trần: hình bông hoa, cảnh hồ nước trên núi, bến cảng với những chiếc thuyền buồm cao trông như bằng vàng trong hoàng hôn, và bức sơn dầu vẽ những đứa trẻ vui chơi trên cánh đồng.

- Còn cái này, thế nào ? Một giọng nói như bị nghẹt nói.

Peter giật mình, bám lấy vai Hannibal. Chính Clark Burton vừa mới nói chuyện.

- Tuyệt vời, tiếng của ông Conine vang lên. Tôi không dám nói mình am hiểu gì về nghệ thuật hiện đại, nhưng tôi rất thích các thảm thêu. Hình hoạ trừu tượng rất hợp với thảm thêu.

Hai thám tử lặng người nhìn khắp phòng. Khắp mọi phía đều có kho báu: đồ sành sứ, thảm nước ngoài, những chiếc ghế và hộp bằng gỗ giáng hương, gỗ mun xinh đẹp và tinh tế. Nhưng không thấy dấu hiệu Burton hay Conine ở đâu hết.

- Cái này mà bán đi thì thật tội lỗi, Burton nói.

Hannibal và Peter nhẹ nhõm. Giọng nói vang đến từ phía sau tường: vách tường gần với hành lang nghệ thuật Nàng tiên cá.

- Đó chính là cái phiền của ngành kinh doanh này, Burton nói. Ta buộc phải bán đi những món đồ ta yêu thích nhất.

Hannibal bước lại gần tường hơn. Nhưng rồi Hannibal đứng lại. Thám tử trưởng vừa mới để ý thấy một cái rương cổ bằng gỗ chạm trổ, với những con rồng uốn éo trên nắp rương, những con kỳ lân và quái vật nhìn nhau ở hai bên hông. Như bị mê hoặc, Hannibal bước đến mở nắp rương ra.

Peter đứng phía sau lưng Hannibal thở dài thành tiếng.

Trong rương có tiền. Một núi tiền. Những xấp tiền mười và hai mươi. Có cả năm mươi và một trăm, tất cả đều phân loại thành những mớ gọn gàng cột bằng giấy, như ở ngân hàng.

- Rất cảm ơn anh đã đến chơi, anh Conine à, Burton nói với thái độ đuối khéo khách. E rằng tôi quá ít thời gian thăm hàng xóm, nhưng rất vui là anh đã ghé qua được một chút.

Tiếng ghế kéo trên sàn. Hai thám tử nghe tiếng chân bước sau tường trong khi Conine và Burton đi ra cửa hành lang nghệ thuật, vừa đi vừa trò chuyện.

Hannibal đẩy nhẹ nắp rương kho báu lại. Hannibal kê đầu vào tường, lắng nghe.

Phía sau bức tường, tiếng chuông cửa tắt đi. Ông Conine đã ra khỏi cửa. Rồi Clark Burton băng qua phòng, sau đó là tiếng động như thể ông đang đẩy ghế trở về chỗ cũ.

Hannibal rút tui xa khỏi tường, ra hiệu cho Peter đi theo. Cả hai lặng lẽ lén ra khỏi căn phòng kỳ diệu vào phòng ngoài nhỏ bé, nơi ông chuyển thức ăn vẫn để mở.

- Có thấy đồng tiền kia không ? Peter hỏi.

- Làm sao mà không thấy nổi ? Hannibal đáp.

- Nhưng Babal ơi, mình không hiểu. Tại sao không lấy đi tất cả những thứ đó sau khi Francesca Fontaine mất tích, hay chết, hay gì đó ?

- Có thể không phải là của bà diễn viên đâu, Peter à. Mình nghi Clark Burton đã thết đãi ta một màn diễn kịch nữa. Dường như mình nhớ ông ấy có nói rằng khách sạn trống rỗng khi ông mua...

Hannibal đột nhiên ngưng nói. Có một tiếng động mới, tiếng cạch nhẹ, như có ai mở chốt ở phòng bên cạnh.

- Ông ấy đến ! Peter kêu.

Gần như hoảng hốt, Peter trèo vào ống chuyển thức ăn, tiến hành trèo lên tầng trên.

Hannibal chờ Peter đi lên được một đoạn, rồi cũng theo. Hannibal chen vào, kéo cửa đóng lại, rồi từ từ tìm đường đi lên.

Ống rất chật. Hannibal tự nhủ chẳng lẽ mình đã mập thêm vài lạng từ khi tụt xuống mới cách đây vài phút. Bây giờ đi rất khó. Không khí ngột ngạt hơn. Vách gỗ ghè hơn, mắc vào quần áo nín giữ Hannibal lại.

Phía dưới Hannibal có tiếng cửa kêu rắc rắc mở ra. Chính cánh cửa lò xo giữa phòng kho báu và cái phòng ngoài nhỏ xíu. Clark Burton đang ở ngay dưới đó ! Ông ấy đang nhìn vào căn phòng nhỏ. Có thể ông ấy đang lắng nghe và thắc mắc. Hannibal lặng người. Chẳng lẽ Burton sẽ nhớ đến cái ống chuyển thức ăn ? Chẳng lẽ ông ấy sẽ mở cánh cửa nhỏ ra ?

Hannibal cảm thấy càng lúc càng nóng hơn trong ống chuyển thức ăn. Hannibal lo lắng cực độ sẽ bị Burton phát hiện ra. Có tiếng kêu rắc rắc khác nữa. Hannibal căng thẳng lên.

Nhưng đó không phải là cửa ống chuyển thức ăn mở ra, mà là tiếng cửa lò xo đóng lại ! Hannibal có cảm giác rằng Burton đang trở vào phòng kho báu. Hannibal từ từ thở bình thường lại.

Trên đầu Hannibal, Peter đã đến được tầng thứ hai. Peter chui ra khỏi ống rồi quay lại để giúp bạn.

Hannibal vẫn còn ở dưới Peter khá xa. Hannibal mò tìm chỗ bám tay. Gỗ vỡ ra với tiếng kêu dòn, rơi xuống đầu Hannibal, rồi rơi sang một bên. Hannibal hốt hoảng.

Hannibal thử tìm một chỗ cao hơn để bám tay, nhưng không hiểu vì sao không thể di chuyển cao hơn nữa. Một cái gì đó phía sau lưng đâm vào vai Hannibal. Một cái gì đó khác ép mạnh vào đầu gối Hannibal. Không khí càng lúc càng nóng hơn.

Hannibal cảm thấy mình đang đổ mặt lên, máu dồn lên hai tai. Thám tử trưởng nhìn lên Peter rồi lắc đầu.

- Giúp với ! Hannibal kêu khế. Mình bị mắc kẹt rồi !

XVIII

GIẢ THUYẾT CỦA HANNIBAL

- Mắc kẹt ! Làm sao cậu mắc kẹt được ? Peter khẽ thốt lên. Cậu đi xuống được mà. Sao không lên được ?

- Mình không biết, Hannibal xấu hổ trả lời.

Hannibal nhìn lên thấy Peter biến mất khỏi đỉnh ống. Thám tử trưởng đột nhiên cảm thấy vừa sợ hãi vừa giận dữ. Tại sao Peter lại bỏ mình ?

Thám tử trưởng hoảng hốt lên, cố nén cơn hoảng hốt bằng cách thở đều. Rồi Peter sẽ giải cứu cho Hannibal mà. Nhất định phải như thế !

Peter trở lại rất nhanh.

- Mình chạy xuống sảnh, nhìn sang hành lang nghệ thuật, Peter thông báo. Burton đã trở về đó rồi, nên sẽ không nghe thấy bọn mình trong đây nữa. Mình từng nói cậu là nên tập thể dục để giảm cân mà cậu không chịu nghe, Peter nói thêm, không nén được cười.

- Xin lỗi, nhưng mình không cho rằng tính hài hước là thích hợp trong tình huống này, Hannibal đáp.

- Bình tĩnh nào, Babal ơi. Mình sẽ giúp.

Trên đầu Hannibal, Peter đang lấy bộ đàm ra, bấm một nút.

- Bob ơi, nghe không ?

Rồi Peter thả nút ra. Không thấy Bob trả lời, Peter thử lại lần nữa.

- Bob ơi ! Trả lời đi !

Tiếng bộ đàm kêu tanh tách.

- Bob nghe đây. Có chuyện gì vậy ?

- Babal của ta đang gặp rắc rối do vòng eo quá khổ, Peter nói giả vờ như không thấy ánh mắt giận dữ của thám tử trưởng. Cậu hãy đến chỗ bác Conine xem có dây hay... cái gì đó không. Rồi cậu hãy lên mái nhà, trèo qua một cửa sổ khách sạn ở lầu hai. Babal bị kẹt cứng trong một cái ống chuyển thức ăn.

- Kẹt hả ? Bob hỏi lại. Trong cái ống chuyển thức ăn ? Làm sao...

- Sẽ giải thích sau, Peter nói. Thần tốc lên nhé ? Bác Conine sẽ chỉ đường cho cậu vào khách sạn.

- Khoan đã ! Babal đột ngột kêu lên vì mới có sáng kiến. Nói Bob mang máy ảnh đến.

Peter chuyển lời dặn này qua bộ đàm.

- Rõ ! Bob đáp.

Suốt vài phút không có gì xảy ra cả. Hannibal càng lúc càng thấy bức bối. Todd Stratten vẫn biệt tăm. Chó Tiny thì chết. Còn Hannibal thì bị mắc vào một tình huống vô duyên. Ông Conine có thể hoảng hốt lên và gọi lính cứu hỏa. Nếu xảy ra như thế, thì sẽ càng rắc rối hơn nữa. Hannibal và Peter có thể bị bắt giữ vì tội đột nhập vào nhà tù. Clark Burton sẽ biết rằng hai thám tử đã phát hiện ra gian phòng bí mật của ông. Hannibal không muốn để Clark Burton biết điều này: ít nhất là chưa nên để ông ấy biết.

Có tiếng ồn ào ở lầu trên. Bob cúi xuống báo cáo rằng ông Conine không có dây, nhưng bà Peabody tháo vát đã cột nhiều tấm drap lại với nhau.

- Cười lên nào, Bob nói.

Và trước khi Hannibal kịp há miệng ra để phản đối, thì Bob đã chụp cho Hannibal một tấm ảnh.

- Không thể không chụp một pô để dán vào quyển kỷ yếu của Ba Thám tử trẻ, Bob nói rồi ôm bụng cười.

- Nếu hai cậu chịu chấm dứt biến mình thành trò hề và vận dụng tài năng công sức để lôi mình ra khỏi đây Hannibal nói, thì Ba Thám tử trẻ sẽ có thể hoàn tất cuộc điều tra mà cô Stratten đã nhờ làm giúp.

Bob và Peter xấu hổ thả đầu sợi dây tự làm xuống cho Hannibal. Hannibal nắm chặt bằng một tay, nhưng tay kia vẫn bám chặt vào thanh gỗ trong ống chuyển thức ăn.

- Sẵn sàng chưa ? Peter kêu. Bọn mình sẽ kéo. Cậu cố gắng thu mình cho thon lại, có thể giúp được bọn mình chút ít.

Bob và Peter kéo thật mạnh. Lúc đầu Hannibal dùng một chân mò mẫm trên vách tìm chỗ để tỳ và tự nâng mình lên. Nhưng Hannibal không làm được và lại cảm thấy bức mình.

Bob đột nhiên cười.

- Hay ta đi lấy xà phòng, Bob nói, hay là vaselin. Bọn mình sẽ nhỏ giọt vaselin xuống rồi Babal sẽ vọt lên.

Bây giờ thì Hannibal rất muốn bóp cổ Bob. Thám tử trưởng thả thanh gươm trên vách ra, dùng hai tay để nắm chặt tấm ra. Hannibal thở ra thật mạnh, dùng hết sức căng hai chân lên. Cuối cùng Hannibal cũng đi lên được, cạ sát và chạm mạnh vào vách ống. Sau đó Bob và Peter nắm được hai tay Hannibal, kéo ra khỏi ống.

- Xong rồi ! Peter nói. Không được ăn bánh sôcôla suốt một tháng ! Bắt đầu chạy bộ ngay ngày mai !

Hannibal trừng mắt.

- Khi nào cần đến một chuyên gia về chế độ dinh dưỡng kiêm nhà chỉ đạo thể dục, thì cậu sẽ là người đầu tiên được mình báo tin cho biết, thám tử trưởng đáp.

Rồi Hannibal ngồi xuống sàn nhà, tựa lưng vào tường.

Bob nhìn Hannibal, nhìn Peter, rồi nhìn trở lại Hannibal.

- Bây giờ cậu đã được gỡ kẹt rồi, thì cậu có thể kể cho mình nghe xem tại sao cậu lại chui vào cái ống chuyển thức ăn đó không ? Bob đề nghị.

- Bởi vì đó là cách duy nhất để vào phòng kho báu của Clark Burton, Hannibal trả lời.

- Phòng kho báu gì ? Bob hỏi lại.

- Phòng suite cũ của cô diễn viên đó, Peter xen vào. Trong đó đầy nhóc đồ gỗ quý và đồ bạc. Có cả một cái rương đầy áp tiền !

- Nói giỡn à !

- Không hề, Hannibal trả lời, mình chưa bao giờ thấy một nơi như thế, ngoại trừ trong viện bảo tàng. Bob ơi, cậu sẽ sử dụng máy ảnh để chụp dưới đó.

Bob mỉm cười.

- Bởi vì ta cần có ảnh về tất cả những thứ có trong phòng suite của Francesca Fontaine, Hannibal nói tiếp, đồ gỗ quý, đồ bạc, tranh, đặc biệt là tranh. Mình dám chắc có một bức tranh mình từng thấy rồi. Đăng trên báo cách đây không lâu lắm. Mình nghĩ là tranh ăn trộm của ai đó.

Bob và Peter sững sờ nhìn Hannibal.

- Cậu nghĩ Burton là một tên trộm à ? Peter hỏi.

- Ta chưa có đủ chứng cứ về việc này, Hannibal nói. Có cái rương đầy tiền dưới kia. Một tên trộm có giữ tiền mặt nhiều như thế không ? Nhưng một người kinh doanh những thứ ăn cắp sẽ cần rất

nhiều tiền mặt. Có thể nào Clark Burton là một người chuyên mua lại đồ trộm cắp không ?

Hannibal đứng dậy liếc nhìn ống chuyển thức ăn.

- Mình không nghĩ mình thử làm một chuyển khác xuống dưới đó nữa đâu, Hannibal quyết định.

- Để đó mình, Bob nói. Mình sẽ chụp vài tấm rồi trở về ngay. Mà mình cũng muốn tận mắt nhìn thấy cái kho báu đó.

Bob trèo vào ống chuyển thức ăn, tiến hành đi xuống, dùng mấy tấm drap cột lại với nhau để xuống cho dễ hơn. Bob biến mất qua ô cửa ở lầu dưới. Peter bắt đầu sốt ruột đi qua đi lại.

Hannibal lại ngồi xuống, đầu gối để cao, nhìn thẳng trước mặt. Thám tử trường véo véo môi dưới, rồi sau một hồi nói:

- À, bây giờ thì hiểu rồi !

- Cái gì ? Peter ngưng bước hỏi.

Hannibal bắt đầu nói khẽ, vẫn nhìn chăm chăm phía trước như thể đang xem một bộ phim được chiếu trước mặt.

- Thử tưởng tượng hôm nay là ngày 4 tháng 7, Hannibal nói. Nếu cậu mới lên năm, giống như bé Todd, và đoàn diễu hành đang đi qua, mọi người bận bịu say mê xem, quá bận bịu nên không còn trông coi cậu nữa, thì cậu sẽ làm gì ?

- Có lẽ làm một việc cấm, Peter chau mày nói.

- Chính xác, Hannibal đáp. Cậu sẽ thám hiểm hành lang nghệ thuật Nàng tiên cá chứ ? Giả sử bé Todd đang lẳng lặng leo lên cầu thang từ dưới sân, bé nhìn vào trong hành lang nghệ thuật và không thấy Clark Burton đâu hết. Có thể bé sẽ cho rằng ông ấy đang ở ngoài, giống như mọi người lớn, đang xem diễu hành. Có thể bé sẽ vào hành lang nghệ thuật, đi qua dưới dòng điện ở cửa mà không làm ngắt. Chó Tiny sẽ đi theo để bảo vệ.

Bé lang thang khắp hành lang nghệ thuật, xem những đồ vật xinh đẹp. Rồi bé để ý thấy một cánh cửa chưa từng có trước đây. Một cánh cửa trong phòng bếp. Đúng rồi, chắc là thế: phía sau quầy bếp. Ngay bên tường, có cánh cửa tủ chứa giẻ và chổi. Có lẽ chỗ đó che giấu cửa vào khách sạn. Hoặc có thể cả cái tủ đó xoay được khỏi tường và để lộ ngả vào phòng suite Công chúa..

Sau đó ta có hai khả năng. Có thể sáng hôm đó, Burton đang ở trong phòng suite Công chúa, và bỏ mở cánh cửa mật. Không ai có

thể thấy cánh cửa này nếu không vào hành lang nghệ thuật, mà mọi người thì đang xem đoàn diễu hành. Mà Burton thì rất cẩn thận.

Giả sử ông ấy nhìn lên thấy Todd đang nhìn mình, và phát hiện ra rằng bé Todd đã nhìn thấy phòng kho báu.

Hoặc có thể Burton đang ở trong căn hộ, và trở ra hành lang nghệ thuật thấy bé Todd đang nhìn vào phòng kho báu. Ông ấy có bức không ? Và rất giận nữa ?

Khi đó, chuyện gì xảy ra ? Burton có chạy đến bé Todd không ? Giả sử bé Todd chạy ra núp sau đế tượng nàng tiên cá, nàng tiên cá rơi xuống vỡ ra. Hay con chó lao lên tấn công Burton và va làm ngã pho tượng ? Cho dù chuyện xảy ra như thế nào đi nữa, thì tượng rơi xuống trúng Tiny. Cú sốc làm chết con chó.

Trong khi đó, có thể bé Todd đang ở gần cửa sau. Burton thường để chốt mở, nên sẽ không có gì ngăn bé Todd mở cửa ra và bỏ chạy. Nhưng nếu bé Todd nhìn lại thấy xác con chó và pho tượng vỡ, thì bé sẽ nghĩ sao ? Chắc chắn sẽ nghĩ là mình đã làm bậy !

Peter gật đầu.

- Ủ. Chắc chắn bé sẽ nghĩ thế. Khi nhỏ, mình luôn nghĩ mình có lỗi. Mà người lớn cũng luôn miệng nói thế: lỗi tại mày !

- Đúng. Thế là bé Todd cho rằng mình đang bị rắc rối to, và quyết định bỏ chạy trốn, y như cô Stratten đã nói.

Peter hơi sợ hãi nhìn Hannibal.

- Đúng, có thể là như thế. Nhưng bé có thể trốn ở đâu ? Hay đúng ra là bé đã bị Burton bắt và... và...?

- Không có, Hannibal đáp. Burton không biết bé Todd đâu mà, nhớ không ? Burton đã đến cầu tàu ở Santa Monica tìm bé Todd.

-Ồ, đúng rồi. Nhưng tại sao ? Tại sao ông ấy lại lên đi tìm bé Todd như thế ? Hay ông ấy muốn... muốn gạt bé Todd đi để bé không nói về phòng kho báu ?

Hannibal không trả lời. Hai thám tử nhìn nhau, cả hai tái mặt đi. Rồi Hannibal và Peter nghe tiếng Bob trong ống chuyển thức ăn, vội chạy ra giúp Bob.

- Ê, dưới đó dễ sợ quá ! Bob vừa nói vừa trèo ra khỏi ống. Y như trong truyện Nghìn lẻ một đêm khi nói "Vùng ơi, mở cửa ra" rồi tìm thấy bao nhiêu là vàng bạc châu báu !

- Cậu có chụp hình không ? Hannibal hỏi.

- Có chứ. Mình chụp mấy bức tranh treo trên tường, chụp tiền, chụp tất cả. Bây giờ bọn mình làm gì ? Đi gặp cảnh sát à ?

- Có thể, Hannibal nói, nhưng trước tiên có một việc quan trọng hơn. Chỉ cần tìm thêm một mảnh nữa là ta đã giải ra vụ bí ẩn nơi ở của bé Todd !

XIX

GIẢI ĐƯỢC MỘT BÍ ẨN

Regina Stratten đang ở trong hiệu sách khi ba thám tử đến đó.

- Tôi không thể nào ngồi nhà nổi, Regina nói. Tôi nghĩ nên ở đây hơn.

Vụ bé Todd biến mất ba ngày đã tàn phá Regina: nước da cô trông vàng khè, trán cô có nhiều nếp nhăn.

Ông Finney im lặng đi qua đi lại trong hiệu sách với cây chổi lông gà trong tay. Ông quét bụi kệ sách, di chuyển máy móc như một kẻ mộng du.

- Cô Regina ơi, bé Todd có bạn bè nào ở Đại lộ Đại dương mà bé đặc biệt tin tưởng không ? Hannibat hỏi.

Regina Stratten cố mỉm cười, nhưng chỉ là một bộ điệu nhăn nhó.

- Tiny, cô nói, nó chỉ tin tưởng Tiny, nhưng Tiny chết rồi.

- Cô Regina à, có kẻ đang giúp bé Todd. Bé đã đi ba ngày rồi và cháu tin cô nghĩ đúng khi cô nói bé đã bỏ trốn. Nhưng chắc chắn phải có ai đó giấu bé và cho bé ăn uống. Hẳn phải là một đứa bé khác. Người lớn sẽ đi thẳng đến đây tìm cô rồi. Hẳn bé Todd phải quen với những đứa trẻ khác ở đây.

Trong khi Regina Stratten tập trung suy nghĩ, Hannibal liếc nhìn qua cửa sổ ra bãi biển. Ông Fergus lượm ve chai đang lê chân bước đi, ôm một cái gói giấy trắng to có in chữ đỏ "Charlie Vua Gà rán" bằng kiểu chữ nhảy nhót vui vẻ. "Đùi gà hảo hạng"

-Ồ ! Hannibal đột nhiên kêu lên.

Fergus đi ngang qua cửa sổ trên Đại lộ Đại dương và Hannibal mỉm cười.

- Cô Regina ơi, cô hãy đi theo cháu ngay bây giờ, Hannibal nói.

Giọng Hannibal cao lên một bậc. Regina chăm chú nhìn thám tử trưởng.

- Cái gì ? Regina Stratten thì thầm. Có chuyện gì vậy ?

- Ta đã bỏ qua một điều hết sức hiển nhiên, Hannibal vừa nói vừa hươ tay ra Đại lộ Đại dương.

Regina bước ra ngoài, ba thám tử đi theo.

- Regina ơi ? Ông Finney gọi.

Regina Stratten không trả lời. Cô đang nhìn ra Đại lộ Đại dương, nhìn theo Fergus đang bước đi.

Ông Finney bước ra khỏi hiệu sách, kéo cửa đóng tại phía sau lưng. Rồi ông, Regina và ba thám tử đi ra.

Fergus đã đi xa được một khoảng phía trước. Hôm nay không có chó đi theo ông, không có xe đẩy: chỉ có bao đựng gà rán.

Regina và ba thám tử đi xa hiệu sách khoảng một trăm mét, thì Fergus rẽ mất khỏi Đại lộ Đại dương. Ông biến mất vào một con đường ngắn nối liền Đại lộ Đại dương với đường Speedway.

- Peter ơi, đừng để lạc mất ông ấy ! Hannibal la lên.

- Đúng !

Peter lao chạy đi trước. Khi đến chỗ Fergus đã quẹo mất, Peter nhìn ra đường Speedway, rồi vẫy tay với Hannibal và Bob, sau đó biến mất theo Fergus.

Hannibal bước nhanh hơn.

- Fergus ! Regina kêu. Chính Fergus, đúng không ? Chính Fergus ngay từ đầu !

Regina bắt đầu chạy, guốc gỗ kêu lóc cóc trên nền đường.

- Regina, có chuyện gì vậy ? cha của Regina phản đối.

- Chính Fergus, Regina nói, lẽ ra con phải đoán được.

Cả bọn đến chỗ Fergus đã rẽ. Chỉ là một hẻm nhỏ giữa hai tòa nhà. Biển hiệu ở góc đường đề HẸM FAIR ISLES.

Peter đang chờ trên lề đường Speedway. Peter vẫy tay rồi bỏ đi về hướng đại lộ Thái Bình Dương.

Regina chạy băng qua Speedway, bắt kịp Peter ở đại lộ Thái Bình Dương. Peter đang nhìn một lối đi um tùm cỏ dại dẫn đến nhà xe phía sau một ngôi nhà ván ốp xiêu vẹo.

- Fergus bước vào trong đó, Peter nói và chỉ tay. Cháu nghe mấy con chó ông ấy sủa lúc ông ấy mở cửa ra.

Một ông lão bước ra cổng nhà.

- Các người cần gì ? Ông gọi.

Regina bắt đầu bước trên lối đi.

- Chờ đã ! lão già la lên.

Ông không có răng và lời nói thối ra từ miệng ông rất khó nghe.

- Các người đang đột nhập vào nhà riêng ! Ra khỏi nhà tôi ngay, nếu không tôi gọi cảnh sát !

Charles Finney và Hannibal chạy theo phía sau Regina.

Chó lại sủa.

- Có nghe không ? lão già giận dữ hét lên. Các người đang xâm nhập đất nhà tư ! Cút ra ngay !

- Todd ơi ? Regina la lên. Todd, con có trong đó không ?

Sân sau là một rừng cỏ dại, còn nhà xe cũ hư đến nỗi nghiêng một bên. Regina chụp lấy tay cầm, kéo ra. Cửa mở ra, cạ mạnh dưới đất.

Trong nhà xe tối tăm và có nhiều vật chuyển động. Rồi có những con chó sủa và toan nhào đến Regina. Fergus, gương mặt tròn hoảng sợ trong khi đang níu vòng cổ một con chó lại và dùng chân chặn một con khác.

Ở tường phía cuối, có một hình bóng nhỏ. Ba Thám tử trẻ thấy một khuôn mặt bé tí và đôi mắt mở to.

- Todd !

Regina chạy loạng choạng đến bên con, không quan tâm đến chó, quỳ xuống.

Todd thả cái đuôi gà đang cầm, chạy đến ôm mẹ. Regina khóc lóc ôm hôn con.

Ông Finney ho rồi quay mặt đi.

Fergus đỡ được chó yên, lừa chúng vào một góc nhà xe. Rồi ông ngồi xuống một cái võng quân đội. Ông buồn bã nhìn Regina và Todd.

Trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ có một mình ông và đứa bé. Bây giờ ông cô đơn trở lại. Như vậy cũng đủ để làm cho người ta buồn.

XX

ĐI GẶP CẢNH SÁT

Ba Thám tử trẻ bước trên lối đi trở ra đường cùng với gia đình bé Todd. Ba thám tử nhìn thấy đèn chớp. Lão già sống trong nhà đã gọi cảnh sát.

Từ hai bên hẻm Fair Isles, người ta bước ra cửa để nhìn. Lão già vẫn đứng trước cửa nhà giận dữ la chửi những kẻ xâm nhập nhà tư và quấy phá.

- Ê, nhìn kia ! có ai đó la to. Thằng bé ! Họ đã tìm ra thằng bé bị mất tích rồi !

Tin này lan truyền từ người này sang người kia suốt trên đường hẻm. Đứa bé mất tích đã được tìm thấy rồi ! Mẹ nó đã tìm thấy nó !

Như có phép thần, người hiếu kỳ ra đông hơn. Họ đến từ bãi biển. Cũng có nhiều xe cảnh sát tuần tra hơn, đậu kẹt lối đi nhỏ trước ngôi nhà cũ. Charles Finney đi vòng vòng như mất trí, kể đi kể lại câu chuyện khi người mới đến hỏi ông.

Bob và Peter cố đứng ngăn Regina với đám đông đang dọa áp đảo cô. Nhưng rồi cảnh sát xuất hiện hai bên Regina, rồi những người cảnh sát khác đưa Fergus đi. ông Fergus bị còng tay, nét mặt ngơ ngẩn. Còn Todd thì khóc lóc, Regina thì phản đối.

Hannibal kéo tay áo Peter.

- Ta đi nào, thám tử trưởng nói, ta còn có việc khác phải làm.

Ba Thám tử trẻ từ từ dịch ra xa, nhưng trước khi đi vẫn kịp nhìn thấy ông Conine đang trèo trên cái thùng rác gần Speedway để nhìn cho rõ. Ba thám tử cũng kịp thấy Clark Burton đang hỏi hả đến từ Đại lộ Đại dương. Ông đứng tách rời đám đông một chút. Gương mặt đẹp trai của ông không biểu lộ gì. Ông nhìn Regina và bé Todd ra đi trong một chiếc xe cảnh sát. Rồi ông bỏ về theo đường cũ, trở về sân Nàng tiên cá.

- Bây giờ ông ấy sẽ làm gì ? Bob nói. Nếu bé Todd đã thật sự nhìn thấy kho báu trong phòng khách sạn, thì chắc chắn bé sẽ kể lại.

- Có thể Burton sẽ ra sức trâng tráo, Hannibal dự đoán. Todd là một đứa bé giàu trí tưởng tượng. Nếu bé kể được một cái gì đó cụ thể, mà điều này rất khó xảy ra vì bé đã hoảng sợ, và nếu bé kể về

kho báu chứa trong phòng kia, thì Burton có thể nói rằng bé nằm mơ. Burton cũng có thể tẩu hàng đi chỗ khác. Cậu có chịu tin một câu chuyện về cửa bí mật và một cái rương đầy nhóc tiền không ?

- Có lẽ là không, Peter mỉm cười trả lời.

- Vậy chính ta phải chứng minh câu chuyện cổ tích ấy, Hannibal tuyên bố. Ở Santa Monica, có chỗ rửa hình lấy sau một tiếng, cách đây vài khu nhà. Bob ơi, hay cậu đi rửa hình cấp tốc đi. Mình và Peter còn phải tìm kiếm thêm ở thư viện Venice. Mình muốn ôn lại về một điều mà mình mới đọc gần đây. Khi nào rửa xong hình, cậu đi tìm Peter và mình ở thư viện.

Ba Thám tử trẻ chia nhau đi. Bob bước về hướng bắc đến hiệu rửa hình, còn Hannibal và Peter đi đến thư viện nhỏ ở Main Street.

Hai thám tử dừng lại ở Main Street xem một khinh khí cầu to. Khinh khí cầu được cột bằng dây ở bãi đậu xe một siêu thị mới xây đang khai trương. Có biển hiệu báo rằng một trăm khách hàng rút thăm trúng thưởng từ một cái thùng trong siêu thị sẽ được hưởng một chuyến đi chơi khinh khí cầu.

- Đi khinh khí cầu chắc là vui lắm há ? Peter vừa nhận xét vừa nhìn vài hành khách đang leo lên giỏ khinh khí cầu.

- Đi thôi, Hannibal nóng lòng nói rồi dẫn đường vào thư viện.

Hai thám tử tìm thấy những số báo Los Angeles ra hai tuần gần nhất, báo mà thư viện chưa kịp đưa lên micro- film.

- Bọn mình tìm cái gì vậy ? Peter hỏi.

- Mình nhớ chắc gần đây mình có đọc câu chuyện về một bức tranh bị đánh cắp, Hannibal nói, chắc là trong số báo nào đây thôi.

Hai thám tử mang báo ra một bàn đọc, bắt đầu lật nhanh qua từng trang một và xem các dòng tít. Peter tìm ra trước.

- Đây rồi ! Peter đắc thắng thốt lên và đẩy một tờ báo qua cho Hannibal.

Bài báo nằm ở trang hai, mục tin địa phương. Có hình chụp một bức tranh vẽ một nhóm trẻ vui chơi ngoài đồng. Trông rất giống cảnh mà Ba Thám tử trẻ đã nhìn thấy trên tường khách sạn Nàng tiên cá.

- Mình biết rằng trông bức tranh đó rất quen mà, Hannibal hài lòng nói.

Khi Bob quay về một tiếng sau thì Peter và Hannibal đang hả hê ngắm nghía thành quả của mình. Hannibal đã chụp một bản

phôtô hình chụp trên báo và bài báo đi kèm. Bài báo cho biết bức tranh của Degas. Không phải là một trong những bức tranh nổi tiếng của Degas, nhưng vẫn rất có giá. Đó là một trong những báu vật bị đánh cắp từ biệt thự Bel-Air của nhà tài phiệt Harrison w. Dawes. Ông Davves đã quay về nhà sau khi dự một bữa tiệc và phát hiện hệ thống báo động trong nhà bị cắt đứt, bọn trộm lấy bức tranh Degas và vài thứ quý giá khác.

Bob đang cầm xấp ảnh vừa mới rọi. Bob chọn ra tám chụp bức tranh ở khách sạn Nàng tiên cá. Giống y tấm ảnh trong báo.

- Y chang ! Peter kêu. Nhưng nếu tranh ở khách sạn Nàng tiên cá chỉ là một bản sao vẽ thì sao ? Cũng có thể có nhiều bức sao vẽ chứ, đúng không ?

- Tất nhiên, Hannibal nói, nhưng mình dám cá rằng bức tranh trong khách sạn là bản gốc. Và mình sẽ không hề ngạc nhiên nếu như vài thứ khác được Bob chụp hình hôm nay từng là sở hữu của ông Dawes. Còn phần kho báu còn lại của Burton có thể xuất xứ từ những vụ trộm khác. Chắc chắn cảnh sát sẽ rất quan tâm !

Ba Thám tử trẻ trở ra ngoài, dưới ánh nắng chiều. Hannibal đang huýt sáo.

Nhưng khi đến sở cảnh sát Venice, thì Ba Thám tử trẻ được tiếp đón với thái độ ngờ vực. Trước tiên ba thám tử gặp viên cảnh sát tiếp tân.

Như thường lệ, Hannibal đảm nhiệm vai trò phát ngôn viên cho nhóm. Bob và Peter đứng phía sau nhìn, biết rằng cung cách tự tin của Hannibal sẽ thuyết phục viên cảnh sát trực rằng Ba Thám tử trẻ có bằng chứng rất quan trọng.

- Tụi cháu có thông tin có thể dẫn đến vụ bắt giữ người hay nhóm người chịu trách nhiệm về vụ trộm vừa qua tại nhà Harrison Dawes, Hannibal nói.

Rồi thám tử trưởng đưa ra bản sao bài báo và tám hình Bob chụp trong khách sạn Nàng tiên cá.

- Tám hình này đã được chụp chiều nay, Hannibal nói, tụi cháu biết bức tranh Degas bị đánh cắp hiện đang ở đâu.

Viên cảnh sát xem xét hai chứng cứ của ba thám tử, rồi không nói gì. Anh chỉ đưa ba thám tử vào một phòng nhỏ có một cái bàn và vài cái ghế, rồi bảo ngồi đó chờ.

Chẳng bao lâu, một thanh tra mặc thường phục bước vào, tay cầm bản photo và tấm hình.

- Điều này rất thú vị, ông nói.

Nhưng giọng nói ông đề lộ rằng có thể điều ấy không hề thú vị gì. Giọng nói ông có vẻ kiên nhẫn, mệt mỏi và có lẽ hơi buồn chán nữa.

- Hình đăng trên báo hơi mờ nhưng có thể là cùng một bức tranh. Dĩ nhiên, tấm hình chụp của các cậu có thể là chụp bức tranh sao vẽ, đúng không ? Các cậu chụp ở đâu vậy ?

Ông thanh tra liếc nhìn Bob đang cầm máy ảnh.

- Cậu chụp tấm hình này à ? Ông vừa hỏi vừa chỉ tấm hình.

- Dạ đúng, thưa chú, Bob trả lời, chụp tại một phòng suite ở khách sạn Nàng tiên cá, cuối Đại lộ Đại dương.

- Khách sạn Nàng tiên cá à ? Khách sạn Nàng tiên cá đóng cửa mấy năm nay rồi mà.

Hannibal lại lên tiếng.

- Ai cũng tưởng như thế, thám tử trưởng nói, bởi vì chủ nhân khách sạn muốn mọi người phải nghĩ như thế. Nhưng thật ra trong đó có một phòng suite vẫn còn được sử dụng. Phòng đó chứa đầy những đồ vật quý giá rất đẹp, ít nhất có một món là vật ăn cắp. Bob còn mấy tấm ảnh khác nữa, hình chụp đồ bạc, đồ pha lê, những bức tranh khác và đồ gỗ, cũng có thể là tài sản ăn trộm. Tụi cháu nghĩ rằng chủ nhân khách sạn, Clark Burton, có thể kinh doanh hàng ăn cắp, hoặc có thể chính ông là ăn trộm. Nhưng có lẽ đúng hơn ông ấy mua đi bán lại hàng ăn trộm, bởi vì ông ấy có một cái rương đầy nhóc tiền trong khách sạn.

Bob lấy xấp ảnh ra, bày trên bàn. Có một tấm chụp rất rõ cái rương mở chứa đầy tiền.

Thanh tra chỉ ừ hử rồi yêu cầu ba thám tử cho xem giấy tờ tùy thân. Bob và Peter lấy thẻ học sinh ra cho ông xem, còn Hannibal thì trình thẻ thư viện và như bị thôi thúc đưa ra luôn danh thiếp Ba Thám tử trẻ.

- Thám tử trưởng nghiệp dư ! Ông thanh tra lầm bầm. Lẽ ra tôi phải biết, ở tuổi các cậu, đứa trẻ nào cũng là thám tử cả.

- Thật ra tụi cháu không phải là nghiệp dư, Hannibal bình tĩnh và trịnh trọng trả lời. Tụi cháu đã từng giải nhiều vụ bí ẩn làm bó tay những người lớn tuổi hơn. Tụi cháu không hề sợ thành kiến...

- Biết rồi, biết rồi ! ông thanh tra nói. Và nếu các cậu đã chụp mấy tấm ảnh này trong khách sạn Nàng tiên cá cũ, thì có lẽ các cậu cũng không hề sợ pháp luật luôn. Đột nhập vào nhà người khác là phạm tội.

Ông thanh tra đứng dậy.

- Các cậu chờ đây, tôi sẽ trở lại trong vài phút.

Ông lấy mấy tấm hình và bản sao bài báo bỏ ra khỏi phòng.

- Chắc là bọn mình bị rắc rối rồi, Peter rên rỉ, có lẽ ông ấy sẽ gọi điện thoại cho ông bà già bọn mình.

- Như thế sẽ khó chịu, tất nhiên rồi, nhưng không nghiêm trọng, Hannibal gật đầu đáp. Trước kia gia đình đã từng hiểu ta. Tuy nhiên, không nên kết luận vội vàng. Có thể ông ấy sẽ so sánh hình Bob chụp với danh sách những món đồ trộm cắp. Chắc chắn ông ấy sẽ gọi điện thoại cho một ai đó. Việc này sẽ mất thời gian.

- Miễn sao ông ấy đừng gọi cho Clark Burton là được, Bob nhận xét.

- Gọi cho Clark Burton ? Peter có vẻ lo lắng. Tại sao lại gọi cho Clark Burton ?

- Thì bọn mình đã đột nhập vào khách sạn ông ấy. Và nếu Burton muốn nộp đơn kiện, và nếu ông thanh tra kia không kiểm tra sổ tài sản bị ăn cắp...

Bob không nói hết câu, nhưng điều Bob định nói quá rõ ràng.

Có hồi im lặng lâu dài, rồi Hannibal nói.

- Còn nếu thanh tra gọi điện thoại cho Clark Burton, thì Burton sẽ làm gì ? Có ký đơn kiện ta không ? Hay là bỏ chạy ? Còn bé Todd, bé đã kể về phòng kho báu chưa ? Nếu có, thì hình chụp của ta sẽ chứng minh cho câu chuyện của bé. Mình nghĩ rằng....

- Này, Bob ngắt lời. Làm thế nào bọn mình biết được rằng bé Todd nhìn thấy căn phòng đó ?

- Thế Fergus đã lấy đâu ra tiền để mua bao nhiêu là thức ăn mang về nhà ? Hannibal phản đối. Bánh ngọt, pizza và đùi gà rán ? Chính Tony Gould còn có ý kiến sao ông ấy mua nhiều quá. Mình nghĩ bé Todd có lấy vài tờ bạc từ phòng kho báu, có lẽ vô ý thôi, rồi đưa tiền cho Fergus.

Hannibal trở lại đoán mò phản ứng của Clark Burton.

- Các cậu biết không, mình nghĩ rằng nếu không ra tay thật nhanh, thì Burton sẽ bỏ trốn. Ông ấy hay hốt hoảng mà, nhớ không

? Nếu tượng hàng tiên cá bị vỡ, thì người bình thường sẽ làm gì ? Chỉ cần quét các mảnh vỡ rồi vứt vào sọt rác, đúng không ? Nhưng thay vì làm như thế, Burton đã đi ra tận cầu tàu để ném xuống biển ! Bây giờ khi nước rút tới chân, thì Burton có thể liệu làm bất cứ chuyện gì. Thậm chí ông ấy có thể tìm thử đến bé Todd !

Bob và Peter hoảng sợ mở to mắt ra nhìn Hannibal. Rồi Bob nói:

- Không thể để cho chuyện đó xảy ra.

Peter ra cửa, nhìn ra ngoài. Peter thấy được khu vực tiếp tân gần cửa đồn cảnh sát. Hiện không có ai ở bàn ngoài cửa.

- Bây giờ không có ai hết, Peter nói. Các cậu thấy sao ? Ta có nên chuồn nhanh không ?

Peter mở rộng cánh cửa ra, rồi ba cả đi nhanh ra đường. Và khi đã đi được đủ xa, thì ba thám tử bắt đầu chạy: chạy thẳng ra biển về khách sạn Nàng tiên cá cũ !

XXI

BAY LÊN CAO !

Ba thám tử đến Đại lộ Đại dương hơn bảy giờ tối. Sự nhộn nháo đặc trưng của Venice đã giảm bớt phần nào. Xe cộ chạy trên Speedway thưa hơn, còn trên Đại lộ Đại dương thì ít người đi bộ hơn.

Trên vỉa hè bên ngoài hiệu Một Sách, có một đội quay phim thuộc đài truyền hình. Và một đám người hiếu kỳ bu quanh hy vọng nhìn thấy được Regina và bé Todd. Ba thám tử không đến gần đám đông, bước nhanh vào khách sạn Nàng tiên cá, tìm kiếm.

Ba thám tử nghĩ đến cậu bé năm tuổi, từng bị nguy hiểm, vừa mới đoàn tụ gia đình.

Thoạt đầu ba thám tử nghĩ rằng Clark Burton đã bỏ trốn. Biển hiệu báo rằng hành lang nghệ thuật Nàng tiên cá đóng cửa, mặt kính hành lang có lưới sắt kéo xuống.

- Mình chưa bao giờ thấy lưới sắt này, Bob nói. Các cậu nghĩ ông ấy đi luôn không ? Hay chỉ đóng cửa qua đêm ?

Không ai trả lời. Ba thám tử nhìn sang cửa sổ căn hộ bên cạnh hành lang nghệ thuật. Bên đó, rèm cửa sổ được kéo, nhà có vẻ hoang vắng.

Nhưng rồi ở một cửa sổ phía trước căn hộ một rèm cửa động đây. Có ai đang nhìn ra Đại lộ Đại dương.

- À há ! Peter kêu. Hẳn vẫn còn !

- Nhưng có thể không lâu đâu, Hannibal nói. Dường như ông ấy đang sẵn sàng chuồn đi. Mình dám cá ông ấy sẽ ra ngoài bằng cửa sau, xuống cầu thang ra nhà xe.

- Vây bọn mình chờ gì ? Bob hỏi.

Ba Thám tử trẻ đi ra khỏi sân, vòng ra hướng bắc tòa nhà. Ba bạn vừa kịp thấy Burton bước ra khỏi cửa sau hành lang nghệ thuật, ngay trên đỉnh cầu thang. Ông diễn viên đang xách vali, ông kéo cửa đóng lại phía sau, rồi cài chốt. Ông không nhìn xung quanh, nên không thấy ba thám tử đang đứng đó quan sát khi ông xuống cầu thang. Đúng như Hannibal dự đoán, ông ra nhà xe phía sau tòa nhà. Ông đã lấy sẵn chìa khóa ra và đang xóc xủng xoảng trong tay.

Nhưng khi Burton vừa đưa chìa khóa lên cửa nhà xe thì Hannibal hít thở thật sâu rồi bước lên.

- Chú đi luôn à ? Thám tử trưởng nói. Uổng quá. Tụi cháu hy vọng chú sẽ chờ cho đến khi tụi cháu giải xong vụ này.

Burton quay lại, gương mặt đẹp trai tái mét.

- Tôi cho rằng các cậu đã giải xong vụ này rồi, ông nói. Thăng bé đã quay về. Các cậu rất khôn, đã đoán được rằng thăng bé ở chỗ lão Fergus. Các cậu sẽ được khen thưởng đấy.

- Chú có muốn nghe kể về vài điều khác mà tụi cháu đã đoán ra không ? Hannibal nói. Hay chú biết rồi ? Khi chú thả tượng nàng tiên cá xuống cầu tàu, thì tụi cháu không hiểu nổi. Khi tụi cháu tìm thấy kho báu trong phòng khách sạn, thì tụi cháu mới hiểu ra !

Burton nuốt nước miếng, liếm môi. Một bên miệng bắt đầu rung rung. Rồi ông đột nhiên quay đi, mở cửa nhà xe ra.

- Đừng ! Peter kêu.

Peter nhào lên, chặn lại. Burton ngã xuống. Chùm chìa khóa văng ra giữa đường Speedway. Hannibal bước vòng qua Peter và Burton, nhặt chìa khóa lên, cất vào túi.

Một chiếc xe chạy ngang qua Speedway, khi đến gần, người tài xế hạ kính xuống.

- Ể, Ông bị rắc rối à ? Người lái xe hỏi.

Người lái xe đang nói chuyện với Burton, nhưng Hannibal lại trả lời.

- Đúng. Gọi cảnh sát đi ! Hannibal la. Nhanh lên !

Người đàn ông ngồi yên một hồi, nhưng rồi chiếc xe lao đi rẽ vào đường gần đó.

- Đồ thằng nhóc lộn xộn tự kiêu ! Burton đã đứng dậy và quát.

- Người đàn ông kia không biết chuyện gì cả, nhưng rất có thể ông ấy sẽ đi tìm cảnh sát, ông Burton à, Hannibal nói. Tụi cháu đã báo cảnh sát về kho báu trong phòng khách sạn Nàng tiên cá kia rồi. Khi cảnh sát đến và thấy chú đang toan bỏ đi với một chiếc vali đầy ắp tiền, vì trong này có tiền, đúng không, thì cảnh sát sẽ rất quan tâm.

Burton cúi đầu xuống một hồi như thể chấp nhận thất bại. Nhưng rồi ông đột nhiên đứng thẳng lại. Tay ông đang cầm súng.

- Được rồi, ông nói, bây giờ tôi bỏ đi, và các cậu đi theo tôi. Nếu có đến đây, thì cảnh sát sẽ không thấy ai cả !

Hannibal không dự kiến sẽ có khẩu súng, Bob và Pe-ter cũng vậy. Ba thám tử đứng sát lại bên nhau. Vũ khí trong tay Burton nhỏ bé nhưng đáng sợ.

- Bước ! Burton hươ tay ra hiệu cho ba thám tử.

- Ông không dám bắn đâu ! Hannibal nói. Cảnh sát sắp đến ngay bây giờ.

- Tôi có gì để mất nào ? Burton thách thức lại. Dù sao cuộc đời cũng chấm dứt rồi. Bước nhanh. Ta ra đại lộ Thái Bình Dương. Nếu dám lên tiếng, tôi sẽ bắn !

Ba thám tử thụt lùi một bước, rồi quay lại, tiến hành bước đến đường hẻm gần nhất dẫn ra đại lộ Thái Bình Dương.

- Mày ! Burton quát. Thằng cao nhất. Trông mày khỏe mạnh, thì mày xách vali đi.

Peter quay lại, lấy vali, rồi đi tiếp. Burton vẫn thọc tay trong túi có khẩu súng.

- Không có chỗ nào để ông chạy trốn cả, Hannibal nói. Chúng tôi đã nói với cảnh sát về ngôi nhà trên đường Evelyn rồi.

Thám tử trưởng nói láo, nhưng Burton lại tin. Ông chửi rủa rồi hối thúc ba thám tử ra đại lộ Thái Bình Dương, băng qua con đường này ra Main Street.

Mặt trời sắp lặn mất hẳn. Bầu trời đã chuyển màu xanh đậm, còn các cửa sổ trên Main Street đều vàng sậm vì phản chiếu ánh nắng chiều, Ngay góc đường có siêu thị với kính khí cầu trong bãi

đậu xe. Người điều khiển kinh khí cầu đang cột dây nhợ lại vào những vòng sắt lắp trên nhựa đường, để giữ kinh khí cầu qua đêm.

Burton lùa ba thám tử băng qua bãi đậu xe, thẳng đến kinh khí cầu.

- Ê, hôm nay hết giờ đi kinh khí cầu rồi, người điều khiển kinh khí cầu nói. Phải đợi ngày mai thôi. Trời tối rồi.

Burton chĩa súng vào người điều khiển kinh khí cầu.

Người đàn ông cười méo miệng.

- Kìa, nếu anh thật sự muốn đi, thì tôi sẽ rất vui dẫn anh và ba cậu bé đi....

- Và anh phải làm nhanh lên, Burton nói, đừng làm những động tác khiến tôi giật mình. Tôi đang bị căng thẳng thần kinh và thao tác súng không rành lắm đâu. Tôi không thích bị bắn nhầm...

Burton hát đầu ra hiệu với Ba Thám tử trẻ.

- Leo lên, ông ra lệnh.

Hannibal, Bob và Peter trèo vào giỏ khí cầu lơ lửng dưới quả cầu. Sau đó Burton leo lên theo, rồi chỉ vào những sợi dây cột kinh khí cầu với mặt đất.

- Cắt hết dây đi, rồi leo lên, Burton nói với người điều khiển kinh khí cầu. Nhanh !

- Anh ơi, tôi không hiểu anh định làm gì, nhưng điều khiển cái này không giống như xe đạp, người đàn ông trả lời, nếu không giữ ít nhất một dây cột lại...

Burton bắt đầu bực bội.

- Cắt hết đi. Rồi khi kinh khí cầu bay lên, thì anh nên có mặt trên đây. Tôi thừa thời gian bắn nếu anh không chịu đi theo chúng tôi.

- Sao ông không gọi taxi rồi đi ra sân bay hay bến xe đò ? Peter hỏi. Hay thuê một chiếc xe ? Làm như vậy kỳ quá...

- Câm miệng ! Burton quát.

Peter không dám nói nữa. Người điều khiển kinh khí cầu tháo hết dây cột kinh khí cầu. Kinh khí cầu bắt đầu bay khỏi bãi đậu xe. Burton có một cử chỉ đe dọa. Người điều khiển chạy để nhảy lên kinh khí cầu.

- Cái này không được thiết kế để đi đường dài, anh điều khiển kinh khí cầu cầu nhàu. Nếu ta ra xa ngoài biển thì...

- Gió đang thổi ngược lại mà, Burton nói.

Cả nhóm lên cao dần. Peter nắm chặt dây một bên giỏ rồi nhìn xuống và cảm thấy ruột gan lộn ngược. Đi kinh khí cầu không vui như lúc này Peter nghĩ.

Vẫn còn thấy được mặt trời, đang lặn xuống biển, và bóng đang kéo dài ra dưới đất. Những chỗ thấp đang tràn ngập bóng tối như một hồ nước tràn ngập nước. Peter nhìn thấy đèn đường, và thấy có vài chiếc xe đã bật đèn pha.

Burton không nhìn xuống. Gương mặt ông diễn viên đang giận dữ thịnh nộ, ánh mắt liên tục nhìn từ Hannibal sang Bob, sang người điều khiển kinh khí cầu, rồi sang Peter rồi trở lại Hannibal.

Ông nói rằng cuộc đời ông ở sân Nàng tiên cá đã chấm dứt. Đúng vậy. Nếu ở lại, ông có thể thử trâng tráo. Ông có thể nghĩ ra một cách giải thích nào đó cho phòng mật trong khách sạn, và về việc ông giấu diếm chuyện bé Todd mất tích. Nhưng ông đã hoảng hốt và bây giờ trở thành một kẻ chạy trốn, hết sức nguy hiểm.

Ông có thể làm gì ? Ông có thể đi đâu ? Và chuyện gì sẽ xảy ra với Ba Thám tử trẻ ?

Bây giờ kinh khí cầu đã lên cao vài trăm mét. Gió đang đẩy cả nhóm về hướng đông bắc. Hannibal nhìn xuống. Một chiếc xe đang chạy trên con đường ngay phía dưới, đi rất chậm. Hannibal nhìn thấy những con số đen trên mũ xe. Xe cảnh sát đang tuần tra !

Hannibal chạm chân vào va-li: chính cái vali mà Peter đã xách từ bãi biển. Hannibal nghiên cứu mấy cái khóa trên vali một hồi. Rồi bằng một động tác nhanh, Hannibal cúi xuống, mở khóa ra, rồi trút những gì có trong vali ra ngoài giỏ kinh khí cầu!

- Ồ, sao... Burton áp úng trong khi Hannibal nhìn kỹ xem mình đã vứt gì ra.

Đúng là tiền ! Dĩ nhiên phải là tiền ! Những tờ mười, hai mươi và năm mươi từng được cột rất kỹ trong phòng kho báu. Bây giờ chúng đang bay nhẹ nhàng xuống, xoay trong gió, rải rác ra thật rộng. Xe tuần tra cảnh sát đột nhiên lái qua một đám mây tiền !

Xe tuần tra đột ngột thắng lại. Cảnh sát trong xe bước ra nhìn, rồi la hét một cái gì đó mà hành khách trong kinh khí cầu không thể nghe được.

Rồi những chiếc xe khác dừng lại, và người lái xe xuống xe, vơ lượm tiền.

Kính khí cầu trôi giạt đi, đổ bưng dưới những tia nắng cuối cùng. Rồi những người trên kính khí cầu nghe tiếng còi hú. Một chiếc xe cảnh sát thứ nhì rẽ vào con đường phía dưới, đậu gần chiếc thứ nhất. Thêm hai viên cảnh sát bước ra nhìn lên.

- Chắc chắn cảnh sát sẽ không rời mắt khỏi ta đâu, Hannibal thản nhiên nói. Không phải vì có luật lệ gì cấm người ta ném tiền ra khỏi kính khí cầu, nhưng chắc chắn người ta sẽ đặt câu hỏi. Cảnh sát sẽ chờ ta khi kính khí cầu đáp xuống. Và sẽ có lúc kính khí cầu phải xuống thôi ông Burton à, bởi vì không có gì có thể ở mãi trên trời được.

Burton không nói gì.

Bây giờ hai xe tuần tra cảnh sát đã ở xa phía sau, nhưng có những chiếc xe khác xuất hiện. Đèn chớp chớp trên mui phản chiếu lên, trong khi kính khí cầu bay qua.

Rồi có một tiếng động mới. Tiếng động cơ kêu lách cách phía trên, rồi kính khí cầu bị rơi vào một chùm đèn sáng trưng.

- Trục thẳng cảnh sát, Hannibal nói, chắc là cảnh sát sẽ thích thú với sự đổi mới này, thường thì cảnh sát phải đuổi theo bọn trộm chạy trốn dưới đất.

Burton vẫn không nói gì, nhưng đang hỗn hển như vừa mới chạy đường dài.

Thám tử trưởng nói tiếp, không thương tiếc.

- Cho dù ta có ra khỏi thành phố được, thì cảnh sát cũng báo tin cho đội tuần tra đường bộ. Rồi người của cảnh sát trưởng cũng sẽ tham gia cuộc truy đuổi. Họ sẽ không để yên cho ta đi đâu.

- Cậu ấy nói đúng, anh à, người điều khiển kính khí cầu nói. Ta nên tự giác hạ cánh xuống thì hơn.

Burton không trả lời, nhưng hạ khẩu súng xuống. Người điều khiển kính khí cầu với tay tới lấy súng.

Kính khí cầu đáp xuống dưới nghĩa địa cựu chiến binh rộng lớn tối thui, ngay hướng bắc đại lộ Wilshire. Cảnh sát đã có mặt ở đó khi kính khí cầu chạm đất. Cảnh sát bước đến khi Clark Burton bước ra khỏi giỏ kính khí cầu.

- Uổng quá, truyền hình không đến kịp, Bob nói, Burton hụt mắt cơ hội xuất hiện trên truyền hình lần cuối cùng.

Hannibal mỉm cười.

- Hấn vẫn còn nhiều cơ hội, Hannibal tiên đoán. Trên đường ra hầu tòa, và nếu may mắn, thì trên đường được áp tải về trại giam !

ĐẶT TÊN CHO CÂU CHUYỆN

Bốn ngày sau chuyến bay kinh khí cầu ngoài kế hoạch, Hannibal, Bob và Peter lấy xe đạp đi đến Holly-wood.

Ông Alfred Hitchcock đang đứng chờ trong văn phòng. Ba Thám tử trẻ đoán rằng ông đã đọc báo biết về vụ Clark Burton và phòng kho báu trong khách sạn Nàng tiên cá. Nhưng ông không đề cập đến Clark Burton ngay, mà đang hãnh diện nhìn một cái rương để gần cửa vào văn phòng. Đó là một món đồ gỗ khác thường, cao, làm bằng gỗ màu sẫm, có những ký hiệu lạ lùng vẽ bằng sơn đỏ. Có rất nhiều ngăn kéo, nhưng kích cỡ khác nhau. Có những ngăn vuông, ngăn hình chữ nhật, ngăn sâu, ngăn cạn, ngăn to, ngăn nhỏ, khiến cái rương trông như một khối ghép mảnh ba chiều.

- Đẹp không ? nhà đạo diễn vĩ đại mỉm cười hỏi. Tôi vừa mới mua. Một món đồ nổi tiếng. Đó là rương của nhà ảo thuật sân khấu lừng danh Stregonio. Có thể các cậu chưa bao giờ nghe nói đến nhà ảo thuật này, bởi vì ông đã mất cách đây lâu lắm rồi. Ông thường hay phép phép làm cho vật dụng riêng của khán giả xuất hiện trong các ngăn kéo của cái rương này. Tôi cũng không hiểu ông làm cách nào. Thậm chí tôi chưa tìm ra được các ngăn kéo mật. Nhưng tôi sẽ tiếp tục tìm.

Ông Alfred Hitchcock quay đi khỏi cái rương lạ lùng, rồi mời Ba Thám tử trẻ ngồi xuống mấy cái ghế để trước bàn viết của ông.

- Hôm nay, trên báo, có nói về một cái rương khác, đúng không ? Nhà đạo diễn nói. Rương kho báu của Clark Burton. Con người khôn khổ ! Ta gần như thấy thương hại một người như thế, phải không ? Nhưng kể cho tôi nghe đi. Thật ra chuyện gì đã xảy ra ? Báo chí không bao giờ nói hết câu chuyện.

- Tất cả ở trong đây, Bob vừa nói vừa đẩy một tập hồ sơ dày trước mặt ông Alfred Hitchcock.

- Cậu đánh máy xong hết rồi hả ? Ông Alfred Hitchcock đáp. Đáng nể thật.

Ông cầm hồ sơ lên bắt đầu đọc. Suốt một thời gian dài, không có ai nói chuyện. Nhưng cuối cùng ông Alfred Hitchcock cũng khép hồ sơ lại, lắc đầu.

- Câu chuyện buồn quá ! Ông nói. Con người tội tệ đó đã để cho mạng sống một đứa trẻ bị nguy hiểm để bảo vệ một... chẳng

qua là bảo vệ cho một lối sống, đúng không ? Ông ta lo lắng cho cái gì ? Hình tượng của mình đối với công chúng và một vài thứ có thể mua bằng tiền ?

- Hoặc ăn cắp, Peter nhắc thêm, phần lớn những gì quan trọng đối với ông ấy đều được ăn trộm.

- Đúng, và thật là ích kỷ. Ông ấy cất giữ mọi báu vật trong phòng mật kia. Nhưng làm vậy, thì không thể cho ai xem hết, phải không ? Nếu không thì sẽ bị lộ mất.

- Dạ đúng, Hannibal trả lời, cháu đã nhận ra bức tranh của Degas lấy trộm từ nhà ông Davwes. Mà cháu không phải là chuyên gia và bức tranh đó cũng không nổi tiếng lắm. Burton không tâm sự với ai cả về động cơ, nhưng cháu đoán hẳn ông ấy phải rất thích thú được sở hữu đồ mỹ thuật ăn trộm. Hoặc có thể ông ấy quá tham lam nên bất chấp mọi rủi ro.

- Và bây giờ các món đồ mỹ thuật đã được trao trả về cho chủ nhân hợp pháp, nhờ công các cậu, ông Alfred Hitchcock nói.

Bob gật đầu.

- Những món đồ đều xác định ra chủ nhân thôi. Cảnh sát có mời tội cháu đến để cảm ơn vì đã báo cáo về số phận đồ vật bị ăn trộm.

- Và tội cháu cũng có bị trách móc vì đã đột nhập vào khách sạn, nhưng không bị rầy la nặng lắm, Peter nói. Thông tin của tội cháu đã thật sự giúp ích. Cảnh sát đã cho theo dõi ngôi nhà ở đường Evelyn. Và vài phút trước khi câu chuyện về chuyến bay khinh khí cầu được tường thuật trên truyền hình, thì một tên trộm chuyên nghiệp đã ló mặt tại ngôi nhà đó. Hắn đang chạy một chiếc xe tải nhẹ thuê chở đầy đồ bạc và đồ gỗ cổ. Hắn bị cảnh sát tóm gọn.

- Tên trộm không muốn ngồi tù, Bob kể tiếp, ít nhất cũng không muốn phải ngồi lâu hơn thời hạn đáng bị, nên hắn đã khai ra hết. Và cảnh sát đã hiểu ra đầu đuôi câu chuyện. Burton được mời đến dự nhiều bữa tiệc của dân Hollywood. Ông ấy đã xoay xở để vẫn còn được xuất hiện trong giới điện ảnh, mặc dù ông ấy không còn tham gia đóng phim nữa. Ông ấy biết ai có cửa của cải nhiều, và rành cách bố trí phòng ốc trong nhà. Có khi ông ấy còn biết được hệ thống chống trộm nằm chỗ nào nữa. Ông ấy biết lúc nào thì chủ nhà bận đi công tác xa, ai đi nghỉ hè lâu, khi nào thì gia nhân được nghỉ, và những

thông tin như thế. Clark Burton chỉ định các nạn nhân và cung cấp cho bọn trộm mọi thông tin cần thiết. Thậm chí ông còn dặn bọn trộm nên lấy những món nào và khi nào phải ra khỏi nhà.

"Ông mua lại của bọn trộm những thứ mà ông đặc biệt thích. Ông là một siêu kiện tướng và chỉ xử lý những món có giá. Những món thường như đầu máy và máy ảnh, thì bọn trộm phải mang đi bán chỗ khác. Tiền trong rương là để ông mua đồ, bởi vì không thể trả tiền mua đồ ăn cấp bằng ngân phiếu được. Phải thanh toán tiền mặt. Nhà ở đường Evelyn là kho chứa hàng ăn cấp. Những thứ không muốn giữ cho mình, thì Burton mang đi bán cho mối ở ngoài thành phố. Còn nếu là món hàng khó nhận dạng, thì ông bán ngay tại hành lang nghệ thuật.

- Nhưng như vậy là rất mạo hiểm, phải không ? Ông Alfred Hitchcock hỏi. Bộ ông ấy không sợ bị bọn trộm tổng tiền sao ?

- Bọn chúng không biết ông ấy thật sự là ai, Hannibal trả lời. Ông hóa trang khi giao dịch với bọn chúng, và bọn chúng không thể liên hệ với ông ấy, mà chính ông ấy liên lạc với bọn chúng.

- Rồi khi bé Todd phát hiện ra cửa mật, thì màn kịch của ông ấy bị chấm dứt, ông Alfred Hitchcock nhận xét

- Dạ phải, Hannibal đáp. Bé Todd có kể lại câu chuyện mỗi lần kể một ít. Vào ngày bốn tháng bảy, bé đã vào được phòng suite trong khách sạn, và đang cầm một xấp tiền trong tay, thì bị Burton bắt gặp. Burton hét lên. Con chó nhào lên Burton, còn bé Todd bỏ chạy. Sau đó con chó và Burton đánh nhau và tượng nàng tiên cá rơi xuống trúng con chó. Chó Tiny chết vì bị đứng tim. Bé Todd bỏ ra ngoài bằng cửa sau, nghĩ rằng mình mang tội lỗi rất nặng nề. Fergus gặp bé ngoài bãi biển, đưa bé về nhà và cố dỗ dành cho bé vui.

- Tội nghiệp quá, ông Alfred Hitchcock bình luận.

- Lẽ ra Burton phải báo ngay với Regina rằng bé Todd đã làm ngã tượng nàng tiên cá và bỏ trốn, Hannibal nói tiếp, nhưng ông ấy biết rằng bé Todd cầm đi một cọc tiền. Ông ấy bị ám ảnh bởi chuyện này. Làm sao Burton có thể giải thích về tiền ? Thế là ông ấy cứ nói láo liên tục. Và ông ấy làm những việc ngốc nghếch, như ném tượng nàng tiên cá xuống cầu tàu.

- Đúng, điều này không khôn ngoan tí nào, nhà đạo diễn vĩ đại nhận xét. Nhưng còn Mooch và người ở cùng nhà ? Có dính líu gì với Burton không ?

- Dạ không. Mooch chỉ là một tên trộm cỡ nhỏ, còn người ở chung nhà thì làm những công việc thời vụ ở chợ nô lệ. Burton dùng nhân công ở chợ nô lệ khi phải di chuyển những đồ vật lớn. Như vậy dễ dàng và an toàn hơn là đến một trung tâm giới thiệu việc làm bình thường.

- Còn Fergus ? Vĩ nhân hỏi. Hy vọng cảnh sát không hành tội ông lão này nhiều quá.

- Dạ không có. Ông ấy đã trở về bãi biển. Cô Stratten đang làm om sòm lên về ông ấy. Ông Finney cũng vậy. Bé Todd không sao cả. Bé sẽ nhập học vào tháng chín này. Cô Stratten sẽ không phải truy tìm bé liên tục nữa.

- Vậy là vụ bí ẩn kết thúc tốt đẹp, Bob nói. Bác sẽ nhận viết lời giới thiệu cho vụ này của tụi cháu nhé ?

- Tôi sẽ rất vui, ông Alfred Hitchcock đáp. Một câu chuyện dễ sợ quá. Một khách sạn có ma và phòng kho báu mật ! Tôi rất thích !

Khi nhà đạo diễn lật qua trang cuối cùng trong tập hồ sơ ghi chép, thì ông phát hiện một cái gì đó bóng loáng.

- Oa, cái gì đây ? Tấm hình à ? Alfred Hitchcock lấy tấm hình Bob chụp Hannibal bị mắc kẹt trong ống chuyển thức ăn.

Bob và Peter phá lên cười.

- Ê, sao lại... Hannibal bắt đầu nói rồi vội vàng đứng dậy để nhìn tấm hình.

Đúng là bức ảnh chụp thám tử trưởng với vẻ mặt cau có, nhem nhuốc, lo sợ, bị chèn ép y như cái cột tròn nhét vào cái ống vuông.

Giữa nhiều trận cười ha hả, Peter nói:

- Tụi cháu định đặt tên vụ này là "Vụ Bí ẩn Cậu béo bị mắc kẹt".

- Hoặc "Vụ bí ẩn Cái gì đã đi xuống được thì cũng phải lên được", Bob nói thêm.

Trông Hannibal như cái lò hơi sắp nổ tung.

Ông Alfred Hitchcock dững cằm cố gắng nghiêm trang phát biểu:

- Hai cậu kia nghe này, trừ phi hai cậu chịu để nhóm thám tử của mình biến thành Hai Thám Tử Trẻ, thì nên suy nghĩ lại về cách đặt tựa cho vụ bí ẩn này. Cho phép tôi đề nghị là "Vụ Bí ẩn Nàng tiên cá biến mất", được không ?

- Một cái tựa nghe hay hơn rất nhiều, Hannibal phán.

HẾT

BA THẨM TỬ TRẺ
VỤ BÍ ẨN
NÀNG TIÊN CÁ BIẾN MẤT
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

ĐẠI LAN dịch
Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HOÀNG
Biên tập:
THANH HƯƠNG

Vẽ bìa:
TRÍ ĐỨC
Sửa bản in:

HÀ YÊN
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596

Fax: 84.8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT: (04) 7762128 - Fax: (04) 8357444 E-mail:

vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 2.000 cuốn, khổ 11.5x15.5 cm.

Tại XN in Gia Định,

Số 9D Nơ Trang Long, Q. Bình Thạnh, TP. Hồ Chí Minh

ĐT: 8412644.

Số đăng ký kế hoạch xuất bản 1144/64-CXB,

do Cục Xuất bản cấp ngày 3.10.2002

và giấy trích ngang KHXB số 466/2003.

In xong và nộp lưu chiểu tháng 5 năm 2003.